

BUZ GEZEGENİ BARBARLARI

RUBY DIXON

DE
X
PLUS

tg:@novaebook

MİLYONLARCA
HAYRANA ULAŞAN
ULUSLARARASI
ÇOK SATAN

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

ROMANTİK BİLİMKURGUNUN
ZİRVESİ

**Bir insanla bir uzaylının
arasındaki sıra dışı aşkı keşfedin...
Georgie ile Vektal'in buzlar üzerindeki
alevlerine şahit olun...**

**Uzaylılar tarafından kaçırılmanın başınıza gelebilecek
en kötü şey olacağını düşünürsünüz değil mi?...**

Ama hayır, daha kötüsü de var.

**Bu uzaylılar, gemileriyle ilgili bir sorun yaşadılar ve insan kadınlardan
oluşan kargolarını -yani bizi- buzdan bir gezegene terk etmeye karar
verdiler ve işler daha da beter oldu.**

**Gezegenin vahşi kış ortamında hayatta kalacak donanım
sahip değiliz. Bizi kurtarmak için yardım bulma umuduyla
karda ilerlerken, aradığım yardım beni buluyor.
Kendisini oldukça... şaşırtıcı bir şekilde sunan,
mavi boynuzlu, büyük ve heybetli bir uzaylı
bu; Vektal. Karşımda göğsü titriyor ve
bunun benim onun eşi, onun seçilmiş
kadını olmamdan kaynaklandığını
söylüyor. Benim ve halkımın
hayatta kalmasına yardım
edecek gibi.**

Peki ya sonra?

Çeviren: Güneş Çığay

tg:@novaebook

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

Orjinal adı: Ice Planet Barbarians

© 2015, 2021, Ruby Dixon

Ice Planet Honeymoon: Vektal & Georgie © 2019, Ruby Dixon

Yazan: Ruby Dixon

Çeviren: Güneş Çığay

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı Tic. Ltd Sti. aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Nisan 2024 / ISBN 978-625-8492-27-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Kelly Wagner

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Sayfa tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

RUBY DIXON

Çeviren: Güneş Çıgay

**DE
X
PLUS**

tg:@novaebook

@novaebook

**Bu kitapları ilk kez eline alan okurlar
ve beş yılı aşkın bir süredir arkadaşlarına
mavi uzaylı kitaplarından bahseden okurlar için.
Teşekkür ederim.**

@novaebook

BİRİNCİ BÖLÜM

@novaebook

Georgie

Düne kadar ben, Georgie Carruthers, uzaylılara asla inanmazdım. Ah, elbette evrende her türlü olasılık mümkündü ama biri bana küçük yeşil adamlar uçan dairelerle Dünya'da dolaşarak insanları kaçırmak için fırsat kolluyorlar deseydi onlara kaçık olduklarını söylerdim.

Ama o dündü.

Bugün mü? Bugün ise durum son derece farklı.

Sanırım her şey önceki gece başladı. Genel olarak epey sıradan bir gündü. Bankada, arabaya servis veznesinde çalıştığım uzun bir günün ardından eve geldim, kendime bir tabak hazır yemek ısıttım ve televizyon izlerken yedim, yatmadan önce kanepede uyukladım. Pek parti hayatı sayılmazdı ama olsun yani. Günlerden salıydı ve salı günleri sadece iş olurdu, oyuna yer yoktu. Uyumaya gittim ve o andan itibaren işler tuhaflaşmaya başladı.

Rüyalarım karmakarışıktı. Her zamanki diş kaybetme ya da sınıfın önünde çıplak kalma rüyalarından değildi. Çok daha uğursuzdu. Kaybediş ve terk ediliş rüyaları. Acı dolu, soğuk beyaz odalarda geçen rüyalar. Tünelde yürüdüğüm ve yaklaşan bir tren gördüğüm rüyalar. O rüyada, gözlerimi ışıktan korumak için elimi kaldırmaya çalıştım.

Ama elimi kaldırmaya çalıştığım da bunu başaramadım.

Bu da beni uykumdan uyandırmış olmalıydı. Birinin tam üzerime tuttuğu küçük ışığa gözlerimi kısarak baktım. Biri... gözlerime ışık mı tutuyordu? Kafamı toplamaya çalışarak gözlerimi kırptıtır-

dım ve rüya görmediğimi fark ettim. Evde de değildim. Ben... yeni bir yerdeydim.

Sonra ışık söndü ve bir kuş cıvıladı. Gözlerimi kısıtım, gözlerim karanlığa alıştı ve etrafımın bir şeylerle çevrili olduğunu hissettim. Uzun siyah gözleri, kocaman kafaları ve sıska soluk tenli kolları olan şeylerle. Küçük yeşil adamlarla.

Çılgılığı bastım. Resmen kanlı bir cinayet çılgılığı attım.

Uzaylılardan biri başını bana doğru eğdi ve ağzı hareket etmese de kuş cıvıltısı tekrar duyuldu. Sıcak ve kuru bir şey ağzımı örterek beni boğdu ve burun deliklerime kötü bir koku doldu. Lanet olsun. Ölecek miydim? Çılgınca, çenemi açmaya, etrafımdaki dünya kararırken nefes almaya çalıştım.

Sonra tekrar uykuya daldım, rüyamda işimi yapıyordum. Stresli olduğumda rüyamda hep işimi yapardım. Saatlerce, bir türlü açılmayan yirmi dolar destelerini açmaya çalışırken öfkeli banka müşterileri bana bağıırırdı. Para üstlerini saymaya çalışırdım ama bir türlü kafamı toplayamazdım. İş rüyaları genelde en kötüsüdür ama bu seferki rahatlatıcıydı. Tren yoktu. Uzaylılar yoktu. Sadece bankacılık vardı. Bankacılıkla başa çıkabilirdim.

Ve bu da beni... buraya getirdi.

Uyanıktım. Uyanıktım ve nerede olduğumdan tam olarak emin değildim. Gözlerim yavaşça açıldı ve etrafıma bakındım. Kokuya bakılırsa lağım gibi bir yerde olmalıydım; arkamda bir duvar olduğunu hissediyordum ve vücudumda acımayan tek yer yoktu. Henüz tam olarak uyanmamışım gibi kafam bulanık ve beynim uyuştu. Elim kolum tutmuyordu. Uyuşturulduğumu fark ettim. Birisi bana ilaç vermişti.

Birisi değil. Bir şey.

Kara gözlü uzaylıların görüntüsü zihnimde canlanınca nefesim hızlandı ve etrafta onları aradım. Artık her neredeysem, yalnızdım.

Tanrı'ya şükür.

Loş ışıktaki gözlerimi kısarak etrafımı seçmeye çalıştım. Geniş, karanlık bir odadaydım sanki. Yaklaşık on metre yüksekliğindeki

tavanda bulunan küçük tüplerden soluk turuncu bir ışık yayılıyordu. Duvarlar ise simsiyahtı ve saçma olduğunu bilmesem, buranın tuhaf bir bilimkurgu filminde göreceğin türden bir kargo bölümüne benzediğini söyleyebilirdim. Karşımdaki duvarda, dolap gibi duvara dizilmiş ikişer metre uzunlukta altı adet büyük metal tüp vardı. Bu tüplerin kenarlarında turuncu ve yeşil ışıklar, dalgalı çizgiler ve noktalar halinde aşağı ve yukarı gidip geliyordu; uzaylı yazısı gibiydi. Uzak duvarda, yuvarlak köşeli dikdörtgen bir kapı vardı. Gerçi kapıya ulaşamıyordum çünkü bir çeşit metal ızgaranın arkasındaydım.

Ayrıca ortalık iğrenç kokuyordu. Aslında tek koku yoktu, birbirine karışmış birkaç tane vardı. Sidik-bok-kusmuk-ter kokteyli gibiydi ve öğürmemeye neden oluyordu. Elimle ağzımı kapatmaya çalıştım ama kolum emirlerime uymadığından tek yapabildiğim onu azıcık sallamak oldu. Öyk...

Uyuşturucudan ağırlaşan başımı sarsakça çevirerek içeri bakındım. Böylece aslında yalnız olmadığımı fark ettim. Izgaranın benim bulunduğum tarafına dolmuş başkaları da vardı: Kıvrılmış, uyuyan bedenler. Loş ışıkta, yavru köpekler gibi birbirine sokulmuş, yaklaşık benim boylarımda yedi, belki sekiz karaltı saydım. Hepimiz metal ızgaranın bu tarafında olduğumuza göre bir tür hapishane hücrelerinde tutulduğumdan şüphelenmeye başlamıştım.

Ya da bir kafeste.

Gerçi bir kafeste olsaydım vaziyetim daha kötü olabilirdi. Anca ayakta durabilecek kadar yer vardı, daha fazlası değil. En azından burada uzaylılar yoktu. Panik yapmak istiyordum ama onu yapacak kadar bile halim yoktu. Sanki dışçıye gitmişim de operasyon öncesinde narkoz vermişler gibiydi. Herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum.

Çıplak olan üst kolum ağrıyordu; parmaklarımı yavaşça kolumda gezdirdim. Kolumda daha önce olmayan birkaç kabarıklık vardı ve daha sert ovalayınca derimin altında katı bir şeyin olduğu hissediliyordu. Bu da neydi böyle be? Karanlıkta bakmaya çalıştım ama hiçbir şey göremiyordum. Uzaylıların ve gözlerimi kamaş-

tıran ışığın görüntüleri, kabuslar, dehşet... Hepsisi birden içimde hortladı ve panikledim. Boğazımdan bir inilti fırladı.

Bir el diğer koluma dokundu. "Çığlık atma" diye fısıldadı kızın teki.

Ona bakmak için başımı ağır ağır döndürdüm. Benim yaşlarımdaydı ama sarışındı ve benden daha zayıftı. Saçları uzun ve kirliydi, zayıf yüzünde gözleri kocaman duruyordu. Odaya şöyle bir göz attı ve az önceki uyarısını anlamamış olabilirim diye parmağını dudaklarına götürdü.

Sessiz ol. Tamam. Tamam. Boğazımda yükselen çığlığı bastırdım ve sakin kalmaya çalıştım. Başımı sallayarak onayladım. Çığlık yoktu. Çığlık yoktu. Kendimi toparlayabilirdim. Başarabilirdim.

"İyi misin?"

Sözcükleri telaffuz etmeyi beceremeyen ağızımdan yarım yamalak bir "Eeevveet..." çıktı ve salyalarım üzerime aktı. Aman ne güzel. Ağızımı silmek için ağırlaşan ellerimden birini kaldırdım. "Üfgünüm..."

"Sorun değil" dedi, ben tekrar panikleyemeden. Diğerlerini uyandırmamak için sesini alçalttı. "Uyandığımızda hepimiz biraz akşamdan kalma oluyoruz. Gelen herkes ilaçla uyuşturulmuş oluyor. Birazdan etkisi geçer. Ben Liz."

"Georgie" dedim ona, adımı doğru düzgün söylemek için ağır-dan alarak. Kolumu ovuşturdum ve tuhaf şişlikleri gösterdim. "Neeelerr oluyor?"

"Eh" dedi Liz "Uzaylılar tarafından kaçırıldın. Ama sanırım bunu zaten anlamışsındır, değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. Ya da gülümsemeye çalıştım. Yine salyalarım akıyordu herhalde.

Liz yaruma kaydı. "Tamam, bakalım önemli noktaları özetleyebilecek miyim? Buradakilerle başlayalım." Eliyle, kafesin içinde yığılmış halde uyuyan diğerlerini işaret etti. "Onlar da kaçırıldı. Hepsi Dünyalı, çoğu Amerikalı. Sanırım içlerinde bir de Kanadalı var. Sen yirmi iki yaşında mısın?"

"Ebeth?"

"Tabii, ben de öyle düşünmüştüm. Hepimiz öyleyiz. Ayrıca yine tahmin edeyim: Yalnız yaşıyorsun, hamile değilsin, önemli bir sağlık sorunun yok, aileden kimse de yakınında yaşamıyor?"

"Sen bunları nasıl..."

"Çünkü hepimiz aynı durumdayız" dedi Liz kasvetli bir sesle. "Kaçırdıkları her kızın hikâyesi aynı. Megan hariç. O hamileydi. İki aylıkmış, öyle söyledi ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi onu vakumlayıp dışarı attılar." Liz ürperdi. "Yani bizi artık her nereye götürüyorlarsa, hamile kızları değil de sadece genç ve sağlıklı olanları istiyorlar."

Aman Tanrım. Kusma isteğimle savaşıarak güçbela yutkundum. Gerçi kusabileceğim bir yer de yoktu; buranın neden lağım gibi koktuğu belli olmuştu sanırım. Liz'in kokusu da pek hoş sayılmazdı. "Sen... ne kadar zamandır buradaasın?"

"Ben mi?" diye sordu. "İki haftadır. Bildiğimiz kadarıyla en uzun süredir burada olan Kira. Kulaklık takan kız."

Etrafıma bakındım ama kimsede kulaklık göremedim.

"Bir çevirici takıyor" diye açıkladı Liz. "Yakında anlarsın. Sana bir anda çok fazla şey anlattım galiba? Tamam, tekrar deneyelim. Şu tüpleri görüyor musun?" Uzaktaki duvarı, bana büyük boy dolapları hatırlatan şeyleri işaret etti. "Kira, içlerinde ne olduğunu görmüş. Tıpkı bizim gibi kızlar varmış."

Yutkununca gırtlığımdan aşırı yüksek bir şapırtı çıktı. *Daha fazla insan mı?*

Liz bana elini sallayarak sessiz olmamız gerektiğini işaret etti, ben de kolumdaki kaşıntılı şişlikleri ovuşturarak başımı salladım. Birilerinin gelip gelmediğini görmek için etrafına bakındı ve kimse görünmeyince bana daha da sokuldu. Yanımda duran bedeninin kokusunu alıyordum; terli ama insan gibi kokuyordu. "Aynen. Kira'yı kaçırmışlar; durmadan onunla konuşuyorlarmış ve o da onları anlayamadığını söylemiş, bu yüzden onu kulağından tutup resmen içine çevirici bir aygıt zımbalamışlar. Ama sanırım ellerinde sadece bir tane varmış, o yüzden Kira geri kalanımız için çeviri yapmak zorunda."

"Zı-zımbalamışlar mı?" diye dehşet içinde düşünerek tekrarladım.

"Evet ya. Onu inek gibi küpelemişler." Liz yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, ben Oklahomalıyım. Sanırım bu görüntü beni senin kadar rahatsız etmiyor. Sen nerelisin?"

"Orlando." Ağzımdan tükürük fışkırtmadan "Florida" kelimesini söyleyebilir miydim, emin değildim.

Başıyla onayladı. "Her yerden insan var burada. Her neyse, Kira'nın anlayabildiği kadarıyla yeni dostlarımız bir tür kaçakçıymış. Tahmin et ne ticareti yapıyorlar?"

"Kadın?"

"Doğru bildin." Tekrar dolapları işaret etti. "Tahminimce buraya altı tane almak için geldiler, sonra o kadar iyi iş çıkardılar ki ambara birkaç tane daha sıkıştırıp haydutlar gibi kaçmaya karar verdiler. Kira, iki günde bir yeni birilerinin getirildiğini söylüyor. Bizi sardalye gibi paketleyip şeye satacaklar herhalde... Bilemiyorum, her nereyeyse işte." Ürperdi. "O kadar ileriye düşünmemeye çalışıyorum; çünkü düşünürsem çılgılık atmaya başlarım ve çılgılık atmaya başladığında başına ne geleceğini bilmek bile istemezsin."

Eyvah! "Ne..."

Liz keyifsiz bir sesle "Yakında göreceksin" dedi. "Sen bana güven. Bu siskalar gürültüden hiç hoşlanmıyor. Bunu unutma, tamam mı?"

Daha önceki uyarısını hatırladım. "Tamam. Şey... kolum..."

"Üzerindeki küçük şişlikleri mi diyorsun? Evet, bir çeşit doktorları var; belki de veterinerdir, kim bilir? Buraya ilk getirildiğimizde geliyor, bize bir sürü iğne batırıyor ve gümüş bir şeyi derimize sokup gidiyor. Veterinerin çiftliğe gelip sığırları aşılması ve kulaklarına künye takması gibi bir şey yaptığını düşünüyorum. Gerçi bizimkileri kolumuza takıyor. Ay, yine bizi sığırlarla karşılaştırmaya başladım. Bunu yapmasam daha iyi olacak, değil mi?"

"Çünkü... biz... sığırları... yiyoruz" diye mırıldandım üzerime salyalar akıtarak.

Liz alayla homurdandı. "Aynen öyle. Ama sanırım bizi yemek

olarak gören birileri için fazla zahmete giriyorlar. Tabii bir çeşit lüks lezzetack başka ki bunu da göz ardı edemem. Ama... evet."

"Evet" diye tekrarladım.

Liz ağrıyan kolumu okşayarak "Mümkünse biraz uyumaya çalış" diye mırıldandı. "Uyumak neredeyse tek kaçış yolumuz. Tadını çıkar."

Şu Liz ne kadar da iyimserdi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve hâlâ üzerimde evde yatmadan önce giydiğim kolsuz kısa pijama takımının olduğunu fark ettim. Pek sıcak tutmadığı ve bedenimi fazla örtmediği için de saçma bir şekilde, bol bir flanel pijama takımı giymemiş olmama hayıflandım.

Sonra içimden ağlamak geldi. Uzaylılar tarafından kaçırılmaya uygun giyinmediğimi düşünmek ne gülünçtü. Bu gülünçlüğe kırdadım ama sonra ağlamaya başladım. Yani, evet. Dün sorsalar uzaylılara inanmıyorum derdim. Ama o dündü.

Sessizce ağlayarak uykuya daldım.

Ertesi gün, uzay gemisi hakkında birkaç bilgi edindim.

Tuvalet olmadığını öğrendim. Anlaşılan bizi esir alanlar, ambarlarını çalıntı kızlarla doldurma işini baştan doğru düzgün düşünmemişlerdi. Bir köşedeki kovayla idare etmek zorundaydık, lağım kokusu da buradan geliyordu. Saygınlık mı dedin? Yoktu öyle bir şey. Dışkı kovası için sıra beklemek kadar insanlığını kaybettiren bir şey yoktur sanırım.

Yemeğin, kurutulmuş deniz yosununa benzeyen ve tadı bok gibi olan minik tuğlalardan ibaret olduğunu da öğrendim. Her birimize günde iki tane veriliyordu. Su dersin; bana bir hayvan kafesi suluğunu hatırlatan duvardaki bir tür musluktan geliyordu.

Kolumdaki şişlikler sonraki birkaç saat içinde inmiş ancak küçük sert bir kabartı kalmıştı. Onu derimin altında hissederken diğer kızların kollarına bakınca, bunun yerleştirdikleri bir tür elektronik takip cihazı olduğunu tahmin ettim. Liz'in dediği gibi sığır

*künyeleri*ydi yani. O anda, bu tanımlama bana son derece **doğru** geldi.

İki tür uzaylı olduğunu anladım. Yönetici gibi görünen kırılğan, yeşil olanlar ve güvenlik işini yapan basketbol kafalıları. Onlara basketbol kafalı dememin nedeni büyük beyinli olmaları değil, tüysüz derilerinin pürüzlü ve turuncumsu dokusuydu. Her gün giydikleri gri tulumların yakasından çıkan o kafalar çok tuhaf görünüyordu. Her ne kadar isimleri aptalca olsa da basketbol kafalar aşırı derecede korkunçtu. Üzerlerinde opak bir gözkapığı olan tuhaf, küçük, böceklerinkini andıran gözleri ve iğneye benzer dişleri vardı. Beş parmaklı değil de üç parmaklıydılar ve boyları da upuzundu. Peki ya şu kuş sesi çıkaran küçük yeşil adamlar? Onların boyuysa bir metreyi geçmiyordu ve nadiren ortaya çıkıyorlardı. Oysa basketbol kafalar; onlar sürekli ambardaydılar.

Üstelik herkes onlardan korkuyordu.

Bunu ertesi sabah –ya da öğleden sonra– uyandığımda ve diğer herkesin uyanık olduğunu görünce anlamıştım. Sersemletici ilaçların sonuncusu da etkisini yitirmiş gibiydi ve gözlerimi kırpıştıtarak esnememi bastırdım. Sessiz olmak istiyordum, çünkü sessizlik iyidir. Herkesin kafesin arka tarafına geçip parmaklıklardan uzaklaştığını çabucak fark ettim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve diğerlerini takip ederek ben de arkaya yöneldim. Neler olduğunu sormak istiyordum ama ağzımı açtığım anda Liz sessizce başını iki yana salladı; bakışları omzumun üzerinden bir yere sabitlenmişti.

Arkamı dönüp de parmaklıkların arasından bana bakan basketbol kafalı uzaylıyı görünce irkildim. Uzaylı bana alaycı bir sırıtiş atınca tekrar irkildim ve diğer kızlara sokuldum.

Birisi uyarı olarak “Bağırmak yok” diye mırıldandı.

Tanrım, bu durum beni korkutuyordu. Başımla onayladım. Çıt bile çıkarmayacaktım.

Top kafalar gün boyunca odamızda kaldılar. Bir şey bekliyor-muş gibiydiler. Bunun ne olduğunu merak etmeye korkuyordum. Kafesin köşesinde toplaşmıştık, diken üstündeydik ve birkaç saat sonra içeriye baygın bir kız daha getirildi. Kapıyı açtıklarında kim-

se kaçmaya çalışmadı bile. Sadece oturup yeni kızı içeri tıkmalarını ve kapıyı tekrar kapamalarını izledik.

Neden kimsenin bir kaçış girişiminde bulunmak istemediğini tahmin etmek zor değildi. Nereye gidebilirdik ki? Ayrıca itaatsizliğin sonuçları kötü olmalıydı, çünkü kafesteki herkes basketbol kafalardan acayip derecede korkuyordu.

Birisi yeni kızı kolundan tuttu ve onu aramıza çekmeye çalıştı. Kız benim yaşlarımdaydı ve güzel kızıl saçları vardı. Top kafalıların kafese arada sırada geri gelip o tuhaf, bozuk dilleriyle kız hakkında yorumlarda bulunarak el kol hareketleri yaptıklarını sonra da yıpranmış sinirlerimi ayaklandıran tiz, ürkütücü bir sesle gülüşüklerini izledim.

Sanki yeni kız için bahse tutuşuyorlardı.

Kız birkaç saat sonra kendine geldi. Liz'in yanına çöktüm ve keskin bir şekilde nefes alınca sersemliğimden irkildim.

Gözleri gittikçe irileşen kız, yüksek sesle hıçkırarak ağlıyordu.

"Bağırmasana" diyen tıslama gibi alçak bir ses duydum. Kimin söylediğini çözemedim ama hepimizin aynısını düşündüğünü biliyordum.

Gerçi kızıl saçlı kız buna kulak asmadı. Etrafına bir göz atınca panikledi ve çığlık atmaya başladı. Tiz çığlığı ambarda yankılandı. Diğer kızlar ellerini sallayıp ona dokunarak sakinleştirmeye çalışsalar da durmak bilmiyordu. Histerik bir halde, çığlıkları daha da yükseliyor ve kendine geldikçe panikliyordu. Uyarı dokunuşlarımıza karşı çırpınıp tepiniyordu.

Tepemizde bir bipleme oldu.

Kafesteki diğer kızlar tamamen hareketsiz kaldılar.

Diyafondan tuhaf kuş cıvıltıları duyuldu.

Top kafalardan biri yanıp sönen bir panele dokundu ve garga-ra sesleriyle yanıt verdi. Diğer top kafa da kafese yaklaşıp kapıyı açınca kız kalabalığı iyice geri çekildi.

Özgürlük önümüzdeydi ama kimse ona erişmeye yeltenmiyordu.

Kızıl saçlı kız kısıkvrak yakalandı. Savaşçı biriydi, hakkını vermeliyim. Ona dokunurlarken çırpınıyor, Fransızca küfürler savu-

ruyor ve ılık ılıa yardım istiyordu. Diğ er herkes sessizce oturup izlemekle yetindi.

Buna dayanamıyordum. Ona yardım etmek için ayağına kalkmaya çalıştım. Liz bacağımdan yakaladı. "Yapma" diye tısladı. "Dikkatleri  zerine  ekme Georgie. Güven bana."

Hiçbir şey yapmamak benliğıme aykırıydı ama ben de çok korkuyordum. Oturup yine kızların arasına karışmak ise çok kolaydı. Oturup beklemek ve dillendirilmeyen susma emrine itaatsizlik eden biri olduğunda başına ne geleceğini görmek. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum.

Liz "Sakin bakma" diye fısıldadı bana.

Yine de baktım. Birinin bakması gerekiyordu. Birileri görme-
liydi. Her şey olup bittiğinde kız artık dövüşerek karşı koymayı bırakmıştı, benimse midem bulanıyordu. Gördüklerimiz...

Liz elimi sıktı. "Kira, dik başlılık eden esirleri 'terbiye etme' emri aldıklarını söylüyor."

Başımla onayladım ve uzaylılar tuhaf dillerinde konuşup bir kez daha yer değiştirirken nihayet başka tarafa baktım. Kız artık uslanmış ve "terbiye edilmiş" olmalıydı.  ılık atmak istiyordum ama yüksek seslere izin verilmiyordu. Tırnaklarımı avuç i lerime geçirdim ve benimle birlikte koğuşta kalan solgun yüzlere bakarak hangisinin Kira olduğunu anlamaya çalıştım. En dipte duran ipeksi, düz kahverengi saçlı bir kız ellerini kulaklarına bastırmış ağlıyordu. Sanki olanları duymaya dayanamıyormuş gibiydi, ama kızıl saçlı artık sessizdi. Sadece uzaylıların konuşmaları duyuluyordu.

Bu, Kira olmalıydı. Kulağına yerleştirilen cihaz sayesinde onları anlayabilen tek kişi oydu. Diğ erlerinin yüzlerine baktım. şoktaydılar, gözlerini ka ırıyorlardı. Yüzünde dehşetle karışık kederli bir ifade olan kız görünce, onun da zamanında kızıl sa lının a ıbetine uğrayıp uğramadığını merak ettim. Ama sonunda bunu öğrenmek istemediğıme karar verdim. Gözlerimi kapatıp dışarıda olanları yok etmeye, bunların hiçbirinin gerçek olmadığı sessiz bir balonun içinde var olmaya, kolumu yeterince sıkarsam her şeyin geçeceği ve uyanacağım bir yerde olmaya çalıştım.

Ama gözlerimi yumduğumda, saldırıya uğrayan kızıl saçlı kızın yüzünü ve bunun sorumlusu olan, saldırı boyunca arkadaşıyla laflayan uzaylıyı görüyordum. Sanki bu hiç önemli bir şey değilmiş, ofisteki sıradan bir iş gününde laflıyorlarmış gibiydi.

Liz haklıydı. Bu şeyler için sığırdan başka bir şey değildik. Tecavüz edilmek, yenilmek ya da her ikisi için bizi başkalarına satacaklardı. Belki de hayal bile edemeyeceğim daha korkunç bir şey için.

Yine de kaderimi oturarak kabullenmeyecektim. Kollarımı pijamamın üzerinde sıkıca kavuşturdum, bacaklarımı yukarı çektim ve etrafımı inceledim. Tuhaf duvarların her köşesine bakıyor, silah olarak kullanabileceğim bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Çünkü bana dokunmaya kalkarlarsa o pürüzlü, iğrenç piçleri öldürecektim.

Sonraki hafta boyunca gemiye başka kimse gelmeyince artık ambarın "dolduğundan" şüphelenmeye başlamıştım. Küçük ambarımızın her geçen saat daha da kalabalıklaştığını düşünürsek bu iyi bir şeydi. Bir de Dominique –saldırıya uğrayan kızıl saçlı– yanıma sıkışınca konservedeki sardalyelerden hallice olmuştuk.

Kimsenin sesli olarak şikâyet ettiği yoktu elbette.

Liz ile, geceleri muhafızlar bizi yalnız bıraktığında sessizce konuşuyorduk. Artık uzaya doğru gidiyor olmalıydık. Son birkaç gündür kulaklarımız sürekli tıkanıyordu ve yüksek hızda seyahat etmeye başladığımızdan şüpheleniyorduk.

Ve bu konuda ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Liz ve Kira'ya o gece ikinci kez "Muhafızları öldürmekle başlayacağız" dedim. "Küçük yeşil adamlar, tüm angarya işleri basketbol kafalara yaptırıyor gibi görünüyor. Bence turuncu olanlardan kurtulursak, belki Dünya'ya geri dönme talebimizi kaba kuvvetle kabul ettirebiliriz."

"Bu planda küçük bir kusur var Georgie" dedi Liz, her zaman ki pratik zekâsıyla. Kafesin parmaklıklarını işaret ediyordu. "Biz bu taraftayız, onlar da diğer tarafta. Üstelik silahlılar."

"Kapıyı açmalarını sağlayacak bir şey yapmalıyız." Kira'nın alçak sesi karanlığı yardı. "Başka bir tutsağın getirilmesini bekleyebiliriz derdim ama..."

"Evet" dedim düşünceli bir şekilde; bakışlarım Dominique'in bir köşede tek başına büzüştüğü yere kaydı. Onu kafese geri getirdiklerinden beri berbat durumdaydı. Artık sesi çıkmıyordu tabii ki. Uyanık olduğu saatleri yumruğunu ısırarak ve şelale gibi gözyaşı akıtarak geçiriyordu. Tüm arkadaşlık ya da sakinleştirme girişimlerimize de direniyordu. Bu iş zaman ve sabır gerektirecekti ama hepimiz dolap büyüklüğünde bir yere tıklandığımız için o anda sabrımızın sonundaydık.

Kira ve Liz'in asık suratlarına bakıp harıl harıl düşündüm. "Bir dahaki sefere bizi beslemeye geldiklerinde hepimiz kusacakmışız gibi yapsak nasıl olur?"

"Hiç de zor olmaz" dedi Liz. "O deniz yosunu çubukları çok iğrenç."

Ama Kira *hayır* anlamında başını salladı. "Ya kusacak gibi olduğumuz için hepimizi uzaya atmaya karar verirlerse? Bizler figüranız, unuttunuz mu? O kapsüller dolu olduğu sürece biz harcayabiliriz." Odanın karşı tarafındaki dolapları işaret etti.

Onları unutamazdım. Durumumuzdan tamamen habersiz oldukları için onları kıskanmalı mıydım yoksa uyandıklarında yaşayacakları şeyler için dehşete mi düşmeliydim, bilmiyordum. Ama Kira haklıydı. Kapsüldekilerin güvende olması bizi gereksiz kılıyordu ve ben de kaçış planına "kapsülleri sabote etmeyi" eklemek istemiyordum. Onları geride bırakmaya niyetim yoktu. Onları da planımıza dahil etmemiz gerekecekti. "Peki o zaman" dedim. "Ya hepimiz birden çılgın atarsak?"

Kira sesli bir şekilde yutkundu. "Bu beni dehşete düşürür." Omzumun üzerinden Dominique'e bakarak ürperdi.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum" dedim ona. "Ama başka ne

yapabiliriz ki? Çıkıntılık eden tek kişi diğer herkesin güvende kalmasını sağlar, değil mi? Yani dikkatlerini çekip kapıları açmalarını sağlarsak..."

"Sonra?" diye sordu Liz. "Ne olacak? Tecavüze mi uğrayacağız?"

"Hayır." Bunu düşünmek bile istemiyordum. "Bir tür dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız var. Kapıları açtıklarında onlara saldırabiliriz. Biz onlardan daha fazlayız."

Kira "İyi de onların silahları var" dedi haklı olarak.

"Ama eğer bir anda üzerlerine çullanırsak..."

"O zaman öndekiler vurulur" dedi Liz. "Ben de burada olmak istemiyorum ama ölmeye de niyetim yok. Diğerlerinin de olduğunu sanmıyorum. Hiçbiri savaşçı değil. Hiçbirimiz değiliz."

"İyi de başka ne seçeneğimiz var?" diye itiraz ettim. "Uslu küçük köleler olup yine de tecavüze uğrayabilir ve yine Tanrı bilir ne için satılabiliriz. Karşı koyarsak en azından bir şansımız olur."

"Hayır, haklısın." Liz sesli düşünerek dizlerini göğsüne çekti. "Peki; dikkat dağıtıp kapıları açtıracaksınız, üzerlerine saldıracaksınız, silahlarını alacağız ve kontrolü ele geçireceğiz. Tüm bunlar olurken Kira'nın korunduğundan emin olmalıyız ama."

"Ben mi?" Kira şaşırılmış görünüyordu. "Neden?"

"Çünkü çeviriciye sahip olan sensin" dedi Liz uğursuz bir sesle. "Vurulacak olursan ve onlarla konuşamazsak onları Dünya'ya geri dönmeye ikna edemeyiz."

Haklıydı. "Dikkat dağıtıcı ben olacağım. Fikir benden çıktı sonuçta."

"Emin misin?"

Tanrım, hayır, emin değildim. O pütürlü derili yaratıkların bana dokunduğunu düşünmek bile vücudumun her parçasını dehşetle titretiyordu. Ama başka seçeneğim var mıydı? Arkama yaslanıp hiçbir şey yapmayacak mıydım? Sırtımı dönüp kaderimi bu yaratıkların belirlemesine izin mi verecektim? Sikerler. "Ben yapam."

Sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi, gemi sarsılıp daldı ve hepimiz yere kapaklandık.

Hiçbirimizin gıkı çıkmamıştı elbette. Dersimizi iyi öğrenmiştik.

Gemi o gün ikinci kez yalpalamıştı. Uzayda olduğumuzu düşünürsek türbülans olması biraz saçmaydı. Yağ gibi süzülmemiz gerekmiyor muydu? Midem de gemiyle birlikte sarsılıyordu ama aldırmadım.

Planımızı uygulama zamanı gelmek üzereydi.

Hücremizin dışında volta atan gardiyana baktım. Günün son yosun çubuğunu aldığımız ve gardiyanların bizi taciz etmekten sıkıldığı "uyku vakti" olarak kabul ettiğimiz zamandaydık. Normalde son beslenmenin ardından atık kovamızı değiştirir ve sonra dışarı çıkarlardı.

Ama o gece bir terslik vardı. Atık kovamız neredeyse dolmuş olmasına rağmen onu almaya gelen yoktu. Diyafondan cıvıltılı sesler çıkmaya devam ediyor ve dakikalar geçtikçe odadaki gardiyan daha da tedirgin bir hale geliyordu.

Ve tüm bunlar olurken gemi sarsılıp duruyordu.

Gardiyanın dikkati dağılmış bir şekilde volta atmasını izlerken Kira'ya "Neler oluyor?" diye fısıldadım. "Diğer basketbol kafa nerede?"

"Bilmiyorum" diyerek elini gümüş renkli cihazın bulunduğu kulağına bastırdı. "Bazı sözcükler tercüme edilmiyor. Ya da ediliyor ama ne anlama geldiklerini ben anlamıyorum." Başını iki yana salladı. "Sanırım motorla ilgili bir sorun var. Kargoyu ayırıp güvenli bir yere indirmekten bahsedip duruyorlar."

İçim bulandı. "Şey, kargo biziz."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Anladığım kadarıyla bunu yaparlarsa bir sevkiyat tarihini kaçıracaklar, bu yüzden başka bir yol bulmaya çalışıyorlar."

"Aman ne şanslıyız" diye mırıldandım başımızdaki tek muhafıza bakarak. Sadece bir taneydi. Normalde iki tane olurdu. Akli-ma gelen fikirle bedenim kasıldı. Eğer tek muhafızın icabına ba-

karşak... daha sonra uğraşmamız gereken sadece bir tane kalırdı. Bölüp fethedersek şansımız çok daha yüksek olurdu.

Hatta bir de silahını ele geçirebilirsek...

"Sanırım planımıza devam etmeliyiz" dedim alçak sesle, muhafız tekrar volta atmaya başlarken.

Kira dudağını çiğneyerek "Bilmiyorum" dedi. Ama Liz başıyla onayladı.

Kafesteki diğerlerine "Yapıyoruz" diye fısıldadım. Kızlar rahatsız olmuş gibi görünseler de bana yer açmak için kenara çekildiler. Madem ben kurbanlık koyun olmaya razıydım, kendimi kurban etmeme izin vereceklerdi.

Cesaretimi toplayıp kafesin parmaklıklarına yöneldim ve yüzümü korkulukların arasına soktum. "Hey!"

Gardiyan dönüp bakmadı. Sanki o tuhaf cıvıltılı emirler, gökten inecekmiş gibi gözünü tavandan ayırmayarak volta atmayı sürdürdü.

Tekrar denedim. "Hey! Buradayım." Tepki vermemesine şaşır-mıştım açıkçası. Normalde bizi cezalandırmak için her bahaneyi kullanırlardı. Geçen hafta kâbus görüp ağladığı için bir kıza daha tecavüz edildiğine tanık olmuşum. Bu yüzden dikkatini çekmek için yeni bir taktik denedim.

Ona okkalı bir tükürük savurdum.

Tükürük, kocaman kel kafasının arkasına isabet edince yürümeyi kesti. Tuhaf, küçük, balık gözleri yuvarlaklaştı; kötü bakışlarını bana dikti, sonra da kafesimize doğru ilerledi.

"Aferin sana Georgie" dedi Liz soluyarak.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. Kendimi pek iyi hissetmiyordum ama olsun. Planladığımız gibi kafesin dibine geriledim –böylece peşimden gelmek zorunda kalacaktı– ve diğer kızlar etrafımı çevreleyince de bok kovasını kucakladım.

Planımız şuydu: Ben dikkatini daha da dağıtmak için üzerine pislik atacaktım, sonra diğerleri bundan faydalanıp onun üzerine atılacaktı. Onu alt edecek ve silahını elinden alacaktık. Uzun sila-hı kullanmayı bildiğimizden değildi ama adım adım ilerlemekten

başka çaremiz yoktu. Silah onda olmadığı sürece yarı yarıya başarılı olmuş sayılabilirdik.

Tabii ki bok kovasını kucaklayınca onun ne kadar ağır olduğunu ve bize verdikleri işe yaramaz tayınlar yüzünden ne kadar zayıf düştüğümü hemen anlayıverdim. Kovanın ağırlığı altında sendelerken pisliğin bir kısmı kenardan koluma sıçrayınca irkildim. Hay lanet olasıca.

Uzaylı, kendi dilinde küfür gibi bir şey homurdanarak kafesin kilidini açtı.

Planladığımızın *aksine*, uzaylı hışımla ilerlerken diğer kızlar sinerek geri çekildiler, beni bok kovasıyla ve yüzümdeki aptalca ifadeyle ortada bırakıverdiler.

Tam beni yakalayacakken kovayı ona fırlattım ama çok ağır olduğu için pislik ikimizin de üzerine döküldü. Kolumdan tutup da parmakları etime batınca şaşkınlıkla çığlık atıverdim. Pürüzlü derisi sadece çirkin değil, aynı zamanda sertti ve derimi zımpara kâğıdı gibi acıyordu.

Uzaylı, bir küfür savurarak beni ileri sürükledi.

Ben onun pençesinde kıvranırken Liz “Hayır” diyerek diğer kolumdan yakaladı. Lanet olası büyük saldırı planımıza ne olmuştu? Neden diğerleri korkmuş tavşanlar gibi birbirlerine sokulmuşlardı? Diğer suç ortağım Kira’ya baktım ama başını eğmiş, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bakışlarını tavana dikmişti. Yukarıdan hafif kuş cıvıltıları geliyordu.

“Ayrılma mı başlıyor?” diye sordu Kira, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

Zemin tamamen yana kaydı ve kendimizi havada uçarken bulduk.

Vücudum havada süzüldü ve odanın diğer ucuna savrulдум. Durağanlık dolaplarına sertçe çarpınca ciğerlerimdeki hava tamamen dışarı çıktı.

Ortalık altüst olmuş, ambar çığlık atan kadınlarla dolmuştu. Kollarıma ıslak bir şey sıçradı ve atık kovası başımın üstünden uçarak geçti. Sonra her şey havada asılı kaldı. Işıklar söndü, zifiri karanlıkta kalakaldık.

Kırmızı bir ışık yanıp söntüyordu. Of, hiç iyiye işaret değildi bu. Kırmızı ışıklar her zaman acil durum ışıklarıdır, değil mi?

Şimdi kıpkırmızı keşilen odaya bakıp, atık zerrecilerinin havada süzülerek önümden geçmesini izledim. Arka planda biri havada yuvarlanıyordu. Yerçekimini kaybetmiştik.

Neler oluyordu böyle be?

Bakışlarımı sabitlemeye çalışırken kafamın yanından bir şey geçti. Siyah, dikdörtgen, kalın namlulu bir şey.

Silah.

Vay anasını! Silahı almak için dolaplardan birini ayağımla itti-rip havaya süzöldüm, tam o sırada yerçekimi tekrar devreye girdi. Silahın üstüne yere çakıldım.

Birkaç metre ötemde gardiyan da yere yığılmıştı. Tüm bunlar olurken diyafonlardan o tuhaf, kuş benzeri cıvıltı gelmeye devam ediyordu.

Gardiyan inleyip başını sallayarak kafasını toparlamaya çalışırken, silahı alıp tetiği bulmaya çalıştım. Tetik falan yoktu. Neyse, siktir et. Ben de silahı kafasına vurmak için kullanırdım. Kalın, ağır namludan tutup başımın üzerine kaldırdım ve muhafızın kafasına indirdim.

ÇAT!

Gardiyan çırpındı.

Durmadım. Ona tekrar tekrar vurdum. Çat. Çat. Tüfeğin dipçiğini kafasına defalarca indirdim. Hareket etmiyordu ama durmadım. Bir şekilde kafatası granit kadar sağlam çıkacak ve üzerime çullanıp beni alt edecek diye ödüm kopuyordu. Bu yüzden ona vurmaya devam ediyordum.

Bir el, ellerimi yakaladı. "Georgie. Hey, Georgie, dur! Sarınm öldü." Liz'in sesi beynimdeki bulanıklığı yanıp geçti. "Artık durabilirsin."

Yavaşıladım, boş gözlerle önce ona sonra da muhafıza baktım. Ya da muhafızdan geriye kalana. Kafası, boynunun üstündeki bir et yığınının başına başka bir şey değildi.

Öylece bakakaldım. Sonra da kustum.

Liz sırtımı sıvazlayarak "Başardın" dedi. "Vay anasını. Başar-dın Georgie! Sen lanet olası bir Calamity Jane'sin!"

Kendimi hiç de öyle hissetmiyordum oysa. Midem bulanıyor-du. Az önce bir adam öldürmüştüm. Bir çeşit adamdı yani. Kıs-men. Ama kesinlikle bir tecavüzcüydü.

Yine de canlı bir yaratıktı.

Öyleydi. *Eskiden* canlı bir yaratıktı.

Midem yine rahatsız edici bir şekilde bulanmaya başladı; elimin tersiyle ağzımı silecekken durdum. Lağım gibi kokuyordu. Öyk... Üstüm başım bok içindeydi ve ortalık da öyle. "Ne halt oldu böyle?"

"Bilmiyorum" dedi Liz, ayağa kalkmama yardım ederken.

Her yerim ağrıyordu, silahın üzerine düştüğüm için kaburga-larım zedelenmiş olmalıydı. Yine de silahı elimden bırakmadım. Kaka, beyin ve başka her ne haltla kaplı olduğu umurumda değıl-di, o artık benimdi.

Kulaklarım basınçtan sertçe tikanırken hoparlörden metalik bir cıvıltı yükseldi. Liz de benimle aynı anda kulaklarını tuttu ve şaş-kınlıkla bakiştık.

Kira, kafesten koşarak çıktı. "Bayanlar! Daha büyük sorunları-muz var. Tepedeki mesaj şimdi 'Atmosfere girişe hazırlanın' diyor. Sanırım çarpmak üzereyiz!"

Hay lanet!

Tekrar dalışa geçtik ve havada taklalar atarak dolaplara bindir-dim. Bir şey kafama çarptı ve ortalık karardı.

"Hey!" Kulağıma tanıdık bir ses geldi. "Hey, uyan. İyi misin Georgie?"

Yavaşça kendime geldim ve alnıma saplanan şiddetli acıyla in-ledim. Bir an sonra anladım ki ağrı sadece başımda değildi. Vücu-dumun her yeri ağrıyordu, en çok da el bileğim. Dirseğıme kadar yayılan rahatsız edici bir ateşle zonkluyordu. Üzerime eğilen Liz'e gözlerimi kısarak baktım. "Ah!"

O da sırıtarak dudağındaki şişi ve yanağında büyüyen morluğu gösterdi. "Yaşıyorsun. Bu her zaman bir artıdır." Kalçalarının üzerine oturdu ve bana elini uzattı. "Oturabilir misin?"

Onun yardımıyla, yüzümü buruşturarak oturur pozisyona geçtim. Oturmak her tarafımın daha da acımasına neden oluyordu. "Ne oldu böyle?"

"Kaza yaptık" dedi. "Çoğumuz oradan oraya savrulmaktan bayıldık. Birkaç kırık kemik, birkaç kanayan burun ve sağ çıkamayan iki kişi var."

Şok içinde ona bakıp sonra da kabini taradım. "İki kişi... öldü mü? Kimler?"

"Hakladığın muhafızın yanı sıra Krissy ve Peg. Boyunları kırılmış sanırım." Odanın uzak tarafına doğru başını salladı. "Zavallı çocuklar."

Boğazımdaki keder düğümünü yuttum. Onları iyi tanı mıyordum ama dehşetlerini ve korkularını biliyordum. Hayatta olduğum için mutluydum. Liz'e sarıldım, o da bana sarıldı; nefes aldığımız ve çoğunlukla tek parça olduğumuz için bir anlığına rahatladık. Omzunun üzerinden gözlerimi kısıarak etrafa bakındım ve kargo bölümünün belli bir açıyla eğilmiş gibi görüldüğünü fark ettim. Metalik zemin bükülüp enkazla kaplanmıştı ve buz gibi soğuktu. Onun yardımıyla yalpalayarak ayağa kalktım ve şok içinde etrafıma bakındım.

Kızlardan birkaçı bir köşede birbirine sarılmıştı; Megan, hıçkıra hıçkıra ağlayan Dominique'e sarılmış onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Diğer kızlar hâlâ yerde baygın yatıyordu ve köşedeki ölü muhafızın yanına yığılmış iki ceset daha vardı. Krissy'nin koyu renk saçları öne dökülmüştü ve yüz hatlarını gizliyordu. Böylesi daha iyiydi. Kafamı çevirdim. Yan tarafta Kira, başka bir kızın kırık olduğu belli olan bacağını düzeltmeye çalışıyordu. Kira'nın kendi yüzü de morarmıştı ve cihazın takıldığı kulağından kan akıyordu.

Herkes örselenmiş, yara bere içinde ve hasarlı görünüyordu. Kendi bacaklarıma baktım ama sorun göremedim. Ancak el bileğim şişip biraz morarmıştı ve kaburgalarım da alev alev yanıyor-

muş gibiydi. "Sanırım bileğimi kırdım" dedim yaralı kolumu uzatarak. Bileğimi nazikçe döndürünce, vücuduma yayılan acı dalgası yüzünden az daha bayılacaktım.

Liz neşeyle "Sanırım artık uzaylılara vuramayacaksınız" dedi. "Kırlımadıysa bile epey kötü burkulmuş. Asıl sen sol ayak parmaklarımı gör. Çok berbat haldeler. Ayağımın içine doğru topluca geri çekilmeye çalışmışlar ve başaramamışlar gibi."

Ona şüpheyle baktım. "O zaman neden bu kadar neşelisin?"

"Çünkü özgürüz" dedi coşkuyla. "Özgürüz ve bir yere iniş yaptık. Bu durumu, daha öncekine göre daha şanslı sayıyorum."

"İndiğimizi nereden biliyorsun?"

Liz, bacağını tutarak topallaya topallaya yanıma geldi. "Çünkü zemin eğik ve soğuk, bu yüzden." Arkamdaki bir şeyi işaret etti.

Dönüp baktım. Tepede, bölmelerden biri kısmen sıyrılmış ve ambarın duvarında uzun, dar bir yarık oluşmuştu. Yarıktan içeri zayıf bir ışık süzülüyor ve kar tanelerine benzeyen şeyler düşüyordu. Nefes nefese kaldım ve görmeye çalışarak ilerledim. "Kar mı bu?"

"Öyle" dedi Liz mutlulukla. "Ve hepimiz metan falan solumaktan boğulmadığımıza göre, içeri oksijen de giriyor."

Kalbim umutla gümbür gümbür atarken gözlerimi tavana diktim. Heyecanla Liz'e döndüm. "Sence bir şekilde Dünya'ya geri dönmüş olabilir miyiz?"

"Sanmıyorum" dedi Kira; yumuşak sesi düşüncelerimi bölmüştü. Ona bakıp irkildim. Oldukça örselenmişti, ince yüzünün sol tarafının tamamı mosmor ve kanlıydı. Kan oturmuş gözlerinden biri, soluk teniyle keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Topallıyordu da, dizi şişmişti.

"Dünya'da olmadığımızı nereden biliyorsun?" diye sordum. Henüz umudumu kaybetmeyi reddediyordum. "Kaç yerde kar ve oksijen olabilir ki? Belki de, bilemiyorum, Kanada'da ya da Finlandiya'da falan olabiliriz."

"Bu şey sayesinde duyduklarım..." dedi, hâlâ kafasına takılı olan kanlı kulaklığı göstererek. "Bizi daha sonraki bir tarihte geri

almak üzere 'güvenli bir yere' bırakacaklarını söylemişlerdi."

Liz, kollarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Geri mi alacaklar? Yani bizi uslu uslu oturalım diye bıraktılar ve bir-iki gün içinde tekrar mı alacaklar? Sikerler!"

"Ne zaman alacaklar, bilmiyorum" dedi Kira, yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Ama bahsettikleri yer kesinlikle Dünya değildi. Bir parçacık bulutundan bahsedip durdular ama fen dersinden hatırladığım tek parçacık bulutu, güneş sistemimizin kenarında bulunuyor: Oort Bulutu. Ayrıca eğer bu kadar ışık alıyorsa" dedi, gövdedeki yarığı işaret ederek "Plüton'a yakın bir yerde olmadığımızı da söyleyebilirim. Dünya'da olduğumuzu hiç sanmıyorum. Hatta güneş sistemimizde bile değiliz bence."

"Anlıyorum" diye kabullendi Liz. Sesi mutsuzdu.

Bense hâlâ şüpheliydim. Yarıktan düşen kara bakınca heyecanlanmamak elimde değildi. Gezegenimizde olmalıydık, değil mi ya? Dışarıyı kıştı. Bizi Antarktika'ya da bırakmış olabilirlerdi pekâlâ. O anda Antarktika'yı rasgele bir gezegene tercih ederdim. "Onlar geri gelene kadar burada kalmaya niyetim yok."

"Benim de." Kira, iç çekip omzunu ovuşturarak yüzünü buruşturdu. "Ama herkes yaralı. Ne kadar hızlı hareket edebileceğimizi ya da hareket etmenin güvenli olup olmadığını bile bilmiyorum. İnsan yiyen köpekbalıklarıyla dolu bir buz denizinde yüzüp yüzmediğimiz bile meçhul."

"Aman Tanrım, Dünya'dayken partilerin neşe kaynağıydın, değil mi!" dedi Liz, Kira'ya bakarak.

"Üzgünüm." Kira yüzünü buruşturup avucunu alına bastırdı. "Berbat bir gün geçirdim ve daha da kötüleşecekmiş gibi hissediyorum."

O kadar mutsuz görünüyordu ki içimden ona sarılmak geldi. Moralimi bozmayı reddediyordum. Bir gardiyan ölmüştü, silahı elimizdeydi ve o anda, bizi esir alanlardan uzaktaydık. "Her şey yoluna girecek" dedim onlara neşeli bir sesle. "Bir yolunu bulacağız."

Megan, yan yatmış ambarın köşesinden "Yiyecek bulabilir miyiz sizce?" diye seslendi. "Karnımız zil çalıyor da."

Liz'e başımı sallayarak "Yemek iyi bir başlangıç olur" dedim. "Madem bu durumu atlatmamız ve küçük yeşil adamların dönmesini beklememiz gerekiyor, biz de elimizde ne var ne yok bir bakalını."

Ancak bir saat sonra durumumuz hiç iç açıcı görünmüyordu. Bir hafta yetecek kadar çubuk bulmuştuk ve yaklaşık bir o kadarlık da suyumuz vardı. Bunun ötesinde hiçbir şey yoktu.

Ayrıca öldürdüğümüz –daha doğrusu *benim* öldürdüğüm– muhafıza ait olanlar dışında ne silah ne de başka giysi bulabilmiştik. Duvarlara vurup ambardaki gizli bölmeleri bulmaya çalışarak her tarafı gözden geçirmiş ama pek bir şey bulamamıştık. Tek keşfimiz, kalın plastik benzeri bir çeşit levhaydı ama herhangi bir şey için kullanılabilecek kadar ısıtıcı ya da esnek değildi.

"Robinson Crusoe'nun bile bizim kadar boku yemiş olmadığına eminim" diye şaka yaptı Liz.

Robinson Crusoe'yu okumamıştım ama Liz'e hak verdim. Hayatta kalmak için gerekli donanıma sahip olmadığımız açıktı. Hiçbir şey için donanımlı değildik ve gövdedeki boşluktan içeri sürekli sızan kar ve buz gibi hava yüzünden ambar her geçen dakika daha da soğuyordu.

"Yani, anlamıyorum" dedi Liz birkaç deniz yosunu çubuğu dağıtırken. "Eğer oturup beklememizi istiyorlarsa, bize daha fazla erzak bırakmaları gerekmez miydi sizce?"

"Bizim figüran olduğumuzu unutuyorsunuz" diyerek bana uzatılan çubuğu elimle reddettim. Başka biri yiyebilirdi. Midem zaten yeterince rahatsızdı. "Onlar sağlam olduğu sürece sorun yok nasılsa, değil mi? Üstelik yemek de istemiyorlar." Duvarı kaplayan dolapları başparmağımla işaret ettim. "Hâlâ mükemmel durumdalar."

Doğal olarak.

"Onları uyandırsak mı acaba?" Birkaç metre ötemde, ne olup bittiğini anlamadan durağan halde yüzen bir avuç kadının olması beni son derece tedirgin ediyordu. Ben yere çakılmış olsam bunu bilmek istemez miydim?

"Tanrım, hayır!" dedi Liz. "Nerede olduğumuzun farkına varıp varmadıklarını bilemeyiz ki. Hâlâ yataklarında uyuduklarını sanıyorlar ve küçük yeşil adamlardan da haberleri yok. Uyandı-
ğında etrafında tüm bunları, o da yetmezmiş gibi mahsur kaldı-
ğımızı ve yiyecek fazla bir şeyimiz olmadığını görsen sen kendini
nasıl hissederdin?"

"İyi noktaya değindin." Boş ambara bakarak çıplak ayağımı
yere vurdum ve düşündüm.

"Peki ne yapacağız?" Kira, ısınmak için birbirlerine sokulan di-
ğer kızların yanına ilişirken sordu. Bitkin görünüyordu.

Liz beklentiyle bana baktı.

Şimdi lider ben miydim yani? Hay lanet! Ama... Birinin bunu
yapması gerekiyordu ve kimseden fikir çıkmamasından da bı-
kmıştım. Uzun süre seçeneklerimizi düşündüm. "Eğer oksijenli bir
gezegendeysek, burada yaşayan başka canlılar olduğunu tahmin
ediyorum. Bilimden pek anlamam ama Dünya her türlü yaşamı
destekleyebiliyorsa bu gezegenin de destekleyebileceği akla yat-
kın, değil mi? Belki de çok yakınımızda bir şehir vardır."

"Uzaylılarla dolu bir şehir" diye homurdandı biri.

"Doğru" diye kabul ettim. "Ama burada kalıp açlıktan ölmeyi
de bekleyemeyiz. Ya da donarak ölmeyi. Şu anda güneş parlıyor
ama geceye kadar kalıp kalmadığını bile bilmiyoruz..."

"Ya da gecenin ne kadar süreceğini" diye ekledi Kira.

Liz, ona "Belki de yardım etmeyi bırakmalısın" dedi. "Sadece
söylüyorum."

"Bence en azından etrafı keşfe çıkmalıyız" diye önerdim. "Etra-
fı keşfedelim, yiyecek ve su arayalım, sonra dönüp rapor verelim."

"Ama çoğumuz yaralıyız" dedi kızlardan biri. Tiffany'ydi. Kö-
yünden yeni çıkmış gibi görünüyordu ve son derece korkmuştu.
Kimimiz esaretimizi uğursuz bir kararlılıkla kabul ediyordu, ki-
mimiz ise tamamen dağılmış durumdaydı. Tiffany ikinci katego-
rideydi.

Liz "Sen gitmelisin Georgie" diye lafa daldı.

"Ben mi?" dedim heyecanla.

"Sen bizim liderimiz sayılırsın."

Tanrım, demek böyle düşünen sadece ben değildim. Lanet olsun! Başımı kaldırıp tepedeki yarıktan içeri dolan kara baktım. Hava soğuk görünüyordu, benimse üzerimde kısa pijamalar vardı. "Ben nereden lider oluyorum? Neredeyse en son gelenlerdendirim." Benden sonra sadece Dominique yakalanmıştı.

"Evet ama planlar hep senden çıkıyor. Muhafızı öldüren sensin ve Kira'nın da diğerleri dönerse diye burada kalması gerekiyor çünkü kulağında o şey var. Benim dizim sakat. Çok uzağa gidemem. Ayrıca, silahlarla aran iyi gibi." Liz gözlerini kırıştırtarak bana baktı.

Alayla homurdandım. "Silahı sopa olarak kullanmakta iyiyim, evet."

"Hey, sen gerçekten hepimizden daha iyiydin Georgie. Ciddi." Boks yapıyormuş gibi havaya bir yumruk savurdu. "Gaza gelmen için biraz 'Eye of the Tiger' mırıldanmamı ister misin?"

"Aman istemez, sağ ol" dedim ona, gönüllü olduğum için üzgün görünmeye çalışarak. Ama sanırım bunu yapmak zorundaydım. Kira ve Liz dışında diğerleri pek lider sayılmazdı. Herkes yaralıydı; ben de bileğimin berbat durumda olduğunu ve kaburgalarımın ağrıdığını söylemek istedim ama işte... herkes yaralıydı. Liz topallıyordu, Kira'nın bacağı kırık ve diğerleriye berbat haldeydi. Kaderimi bir başkasının ellerine bırakıp onun iyi iş çıkarmasına umut bağlayabilir miydim? "Burada hayatta kalma deneyimi olan var mı?"

Birisi burnunu çekti. Onun dışında, çıt çıkmadı.

Ben de öyle düşünmüştüm. Hiçbirimiz böyle bir iş için donanımlı değildik.

Yarımda Liz "Eye of the Tiger" şarkısını mırıldanıyordu.

Ona ortaparmağımı gösterdim. "Peki, tamam. Madem karda dışarı çıkacağım, o zaman birkaç çubuğa, silaha ve biraz suya ihtiyacım olacak."

Liz "Mataramız yok ki" diye belirtti. "Kar yiyebilirsin."

Bir başkası "Sakın sarı kar yeme ama" diye takıldı.

"Tabii ya, keyfe çıkan ben olduğum için birden herkes komed-yen keşildi" diye homurdandım; yüzümü buruşturarak bacakları-mı esnetip bileğimi ve kaburgalarımı sınadım. Berbat haldeydim ama fazla heçeneğimiz yoktu. "Tamam, bir şekilde çatıdaki o de-likten çıkacağım sanırım. Kıyafete ihtiyacım olacak." Pislik içinde-ki kısa pijamalarımın baktım. "Sanırım bunlar yeterli olmaz."

Liz "Sıcak tutacak giysiler bulabileceğin bir yer biliyorum" dedi ve ölü muhafızı işaret etti.

"Iyh" dedim, gerçi ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Birinin mucizevi bir şekilde çıkarıp bana bir palto ya da öyle bir şey ver-mesini ummuştum."

"Şansına küs" dedi Tiffany ayağa kalkarak. "Onu soymana yar-dım edeceğim."

Kısa bir süre sonra Tiffany ile birlikte cesedin giysilerini çıkar-mıştık ve üzerime nasıl giyeceğimi bulmaya çalışıyorduk. Nor-malde fermuar ve düğme olması gereken yerlerde tuhaf görün-mez tokalar ve kopçalar vardı; üstelik lağım, kan ve baharatlı, mide bulandırıcı bir şey daha kokuyordu ama giysiler şaşırtıcı derecede sıcak tutuyordu ve astarlıydı. Ceket göğüsten biraz sık-mıştı ve beni tek memem varmış gibi gösteriyordu ama şekil ol-sun diye giyinmiyordum. En büyük sorunlar, ellerim için eldiven olmaması ve ayakkabıların da beş küçük parmak yerine sadece iki büyük parmağı olan bir uzva uyacak şekilde tasarlanmış ol-masıydı. Ayaklarımı zor da olsa ayakkabılara sıkıştırdım ama ca-nımı yakıyordu.

Yine de öncesinde kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyim olma-dığı için, hiç yoktan iyiydi diyebilirim.

Tiffany "Ellerini ceketin içine sok" diye önerdi. "Vücut sıcaklı-ğın yardımcı olacaktır."

Başımın onayladım ve silahı da ceketimin önünden aşağı iterek uzun namluyu göğüslerimin arasına soktum. Kirli saçlarımı yü-zümden uzaklaştırmak için ördüm, Liz'in bana uzattığı çubukları aldım ve derin bir nefes çektim. "Gidebildiğim kadar uzağa gide-ceğim" dedim diğerlerine. "Yardım arayacağım. Ya da insan. Ya

da yiyecek. Ne olursa. Ama geri döneceğim. Yarına kadar dönmezsen, eh... beni aramaya gelmeyin."

"Tanrım, keşke şu anda vuracak bir tahtam olsaydı" dedi Liz. "Böyle şeyler söyleme."

"İyi olacağım" dedim blöf yaparak. "Şimdi tavana çıkmama yardım edin de dışarı tırmanabileyim."

Masayı yarığın altına çektik ve ben tırmanırken iki kız masayı yerinde tuttu, Liz ve Megan da beni daha yükseğe ittirdiler. Bileğim itiraz çığlıkları atıyordu ama tırmanmaya devam ettim, kıpırdanarak yarık gövdenin tepesine çıktım. Yarık ancak sıkışarak geçebileceğim kadar genişti; temiz havaya çıkana dek bileğimi iyiden iyiye sakatlamıştım ve havaysa her geçen dakika daha da soğuyordu. Pijama altımı, atkı ve kapüşon görevi görsün diye kafama sardım, kuşağın fazlası da açıkta kalan boğazımda toplanmıştı. Yüzüm, şort pijamanın bacak deliğinden çıkıyordu. Hiç de seksi bir görüntü değildi; şort da kirliydi ama yine de memnundum. Rüzgâr çok sertti, üstelik henüz kafamı delikten çıkarmamıştım bile.

Ellerimi buz gibi metalin üzerine koydum, parmaklarımı yapışınca da tısladım. Derime batan karıncalanma hissi yüzünden irkilerek parmaklarımı dikkatle kaldırdım. Dışarısı soğuk değildi, *kahrolasınca* bir buzhaneydi. Uzaylıların kalın, ceket benzeri üniformasına bürünmüş olan sağlam kolumu kullanarak kendimi biraz daha yukarı çektim. Bedenimi gövdedeki yarıktan geçirirken, bir an için, kafamı dışarı çıkardığımda uzaylının tekinin beynimi dağıttığını hayal ettim.

Hiç yardımcı olmuyorsun Georgie, dedim içimden. Yarıktan çıkıp etrafıma bakarken görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım.

Neyse ki rüzgâr düşündüğüm kadar kötü değildi. Bunun yerine kar sessiz, kalın taneler halinde yağıyor, iki güneş tepemizde parlıyordu.

İki güneş.

İki lanet güneş.

Kazada başımı çarptığım için çift görmediğimden emin olmak adına gözlerimi kısarak tekrar baktım. Bu defa emindim, iki taney-

diler. Neredeyse sekiz rakamı gibi görünüyorlardı; daha küçük, çok daha sönük bir güneş daha büyüklük olanın üzerine binmiş gibiydi. Çok daha uzakta, devasa beyaz bir ay vardı.

"Dünya'da değiliz" diye seslendim aşağıya. *Hay sikeyim. Hayal kırıklığı içinde ağlamam için bastıran çılgın dürtüyle havaştım. Dışarı tırmanıp da uzakta, bana oranın Kanada ya da Finlandiya olduğunu söyleyecek bir bina görmeyi o kadar çok isterdim ki.*

Ama çift güneş bu umudu hemen hemen yok etmişti.

"Ne görüyorsun?" diye seslendi biri bana.

Çakılan geminin etrafındaki uçsuz bucaksız kar yığınlarına göz gezdirdim. Yukarı baktım. Uzakta, gökdelen büyüklüğünde buzlu mor kristallere benzeyen başka dağlar vardı ya da en azından ben dağ olduklarını düşündüm. Bu dağdan farklıydılar. Bizim bulunduğumuz dağ, çorak bir kayadan başka bir şey değildi. Hiç ağaç görünmüyordu. Kar ve pürüzlü granit dışında başka bir şey yoktu. Küçük gemimiz yakındaki sarp kayalıklardan birine çarpıp sekmiş ve o yarık da bu şekilde oluşmuştu herhalde.

Canlı yaratık ya da su görmek için bakındım. Herhangi bir şey. Ne olursa. Alabildiğine beyazlıktan başka bir şey göremedim.

"Ortam nasıl?" diye seslendi başka biri.

Şimdiden soğuktan uyuşmasına sinir olarak dudaklarımı yaladım. Ben Güneyli bir kıyım. Soğukla aramız pek iyi değildir. "Hiç Yıldız Savaşları izlediniz mi? İlk filmlerini yani?"

"Sakin söyleme..."

"Evet. Hoth'a inmişiz gibi görünüyor. İki minicik güneş ve kocaman bir ay da var ama."

"Hoth olamaz o zaman" diye bağırdı Liz. "Kendi güneşine en yakın altıncı gezegendi ve bir ayı olduğunu hatırlamıyorum."

"Tamam, seni sinefil" diye seslendim ona. "O zaman buraya Hoth çakması diyelim. Ben yokken siz bu yarığı plastikle kapatın. İçeriye sıcak tutmaya yardım eder."

Liz bana "Hadi kazasız belasız..." dedi.

"Umalım da öyle olsun" diye bağırdım. Sonra geminin korunaklı alanından dışarı adım attım.

Üzerimde ödünc uzaylı kıyafetleri ve nasıl ateşleneceğini bile bilmediğim bir silahtan başka bir şeyim olımadan o karlı arazide yürümek nasıl mıydı? Bedenimdeki her cesaret zerresine ihtiyaç duyduğum türdendi. Karda güçbela ilerlerken titriyordum. Kış koşulları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben Floridalıyım Tanrı aşkına! Palmetto böcekleriyle başa çıkabilirdim. Timsahlarla başa çıkabilirdim. Peki ya her adımda dizlerime kadar kara batarken ayağıma vuran çizmeler giymeye? İşte onunla başa çıkamazdım.

Ama uzay gemisinde beni bekleyen, bir şey bulmama bel bağlamış yarım düzine kız vardı. Herhangi bir şey. Ve fazla seçeneğimiz yoktu. İstedğim an geri dönebilirdim. Korktuğum için kimse-nin beni suçlayacağını sanmıyordum.

Sonra da yanılmış gövdede oturup diğerleriyle birlikte yavaş yavaş açlıktan ölürdüm. Veya uzaylılar tarafından tekrar yakalanırdık.

Ya da donma riskini göze alıp burada bir şeyler yapmaya çalışabilirdim.

Bu yüzden de yürümeyi sürdürdüm.

Öldürdüğüm o top kafalı uzaylı hakkında bir şey söylemeden edemeyeceğim ama, kıyafetleri gayet sıcak tutuyordu. Her adımın mücadele gerektirmesine ve her adımda kara batmama rağmen, ayaklarımdan durumu iyiydi.

Öte yandan yüzüm buz kütesine dönmüştü. Ellerim de öyle. Giysimin kolları, ellerimin üzerinden aşağı çekemeyeceğim kadar dardı, bu yüzden bir elimi gömleğimin içine, diğerini de koltuk altına sokarak yürüyordum. Aşırı üşüdüğümde de ellerimin yerini değiştiriyordum. Bileğim çok ağrıyordu ve kaburgalarım hâlâ yanmıyordu. Hatta o sırada daha çok yanıyorlardı çünkü derin nefes almak zorunda kalıyordum ve bu da her seferinde göğsüme bıçak gibi bir ağrı saplanması neden oluyordu.

Peki o an içimden ne mi geliyordu? Sadece kıvrılıp ağlamak.

Ama bana bel bağlayanlar vardı. O yüzden bunu yapamazdım.

İzzelden beri yürüyormuşum gibi hissettiren bir sürenin sonunda zeminin eğimi artar gibi oldu ve ben de yokuş aşağı inmeye başladım. Uzakta, ağaç olduğunu düşündüğüm saza benzer uzun, sırik gibi şeyler görüyordum. En azından ağaç olduklarını umuyordum. Başka hiçbir yeşillik yoktu, bu yüzden onlara doğru ilerledim. Rüzgâr şiddetleniyordu ve hava şartlarına dayanıklı olmasına karşın giysilerim üşütmeye başlamıştı. Hatta her yerim üşüyordu ve berbat bir histi.

O an gemide kalmış olmayı diledim. Arkamı döndüm ve gözlerimi kısarak kayalık tepenin yamacına baktım. Gemi, tepenin yamacında küçük siyah bir nokta gibi kalmıştı. Buradan epey narin görünüyordu. Parçalanmış. Üstelik hâlâ ne yiyecek ne hayvan ne de su görebilmiştim. Sadece kar vardı.

Şansıma tüküreyim. Yürümeye devam etmekten başka çare yoktu.

Bitki sapları, sandığımdan daha uzaktaydı ve sanki dağın yamacından aşağı doğru sonsuza kadar yürüyecekmişim gibi geliyordu. Bu sırada, gözüme bir şeyler çarptı. Bitki örtüsünü andıran bir şeyler. En azından ben öyle olduklarını düşündüm. Yapraktan çok tüyleri andıran soluk mavi-yeşil tutamlardan ibaret olsalar da neredeyse bir orman oluşturacak kadar sıktılar. Bu tuhaf yerin ağaçları böyleydi demek. Aralarından geçerken birine dokundum. Kabuğunun –eğer öyle denebilirse– nemli, yapışkan bir dokusu vardı; irkilerek avucumu üzerime sildim. İğrenç bir histi.

Tamam, ağaçları bulmuştum. Ağaç varsa, ağaçların beslenmesinin bir yolu da olmalıydı herhalde. Ağaçların güneş ışığına ve suya ihtiyacı vardır. Gözlerimi kısarak çift güneşe baktım. Gökyüzünün kenarına doğru ilerliyorlardı ve devasa ay daha da yükseliyordu.

Aniden kafama dank etti. Gece bastırınca burada tek başıma ne yapacaktım? “Hapı yutarım!” diye mırıldandım kendi kendime. Elimin altında olması kendimi iyi hissettirdiği için silahı çıkardım. Onu tutarken parmaklarım buz gibi oluyordu ama umurumda değildi. Hiç olmamasındansa boktan bir silahım olmasını tercih ederdim.

İllerledikçe umutsuzluğa kapılmaya başlıyordum. Ya bizi özellikle kendi başımızın çaresine bakamayacağımız için bu gezegene bıraktılsa ne olacaktı? Bu korkunç düşünce aklıma geldiği sırada, damlayan bir sıvının sesini duydum.

Su olabilir miydi?

Kalbim küt küt atarak durdum. *Of, lütfen su olsun!* Eğer su varsa havanın, suyun buza dönüşmeyeceği kadar sıcak olduğu anlamına gelirdi. Bir şeyin *sıcak* olduğu anlamına gelirdi. Ve o anda... sıcak bir içeceğe kesinlikle hayır demezdim.

İleri atıldım. Su sesi şu tuhaf, sırıgımsı sapların bulunduğu taraftan geliyor gibiydi. Ben yaklaştıkça saplar büyümeye devam etti ve kendimi gürül gürül akan, üzerinde buğu tüten bir derenin kenarında bulduğumda, sapların yer yer binalardan daha uzun olduğunu gördüm. Suyun içinden çıkan bambu filizinden bir orman gibi üzerimde yükseliyorlardı. Her birinin ucunda soluk pembe, cansız görünümlü bir şey vardı. Epey tuhaf görünüyorlardı ama belki de orası için normaldi.

Çamurlu kıyıya yakın, insan boyunda birkaç sap vardı. Birini yakaladım. Ilıktı. Bu, suyun da sıcak olduğuna dair iyi bir işaretti. Hatta belki dokunulamayacak kadar sıcaktı. Sapa tutunarak yüze doğru eğildim.

Bunu yaparken, su yüzeyinin altından bana bakan bir yüz olduğunu fark ettim. Kocaman bir ağzı, sivri dişleri ve balıklarınki gibi iri gözleri olan bir yüzdü. Peki ya tuttuğum sap? Anlaşılan o da onun bumuna bağlıydı.

Çıglık atıp geriye doğru tökezledim, tam o sırada o şey öne atılıp bana saldırdı.

Çıglık atmaya devam ederek ve yengeç gibi su kenarından uzaklaşarak geriye kaçtım. O şey de iğrenç ağzını oynatarak yüzeyden hafifçe yükseldi. Sonra daldı ve sap sandığım o şey de eski haline geri dönmeden önce azıcık titredi.

Lanet olsun!

Lanet... olsun. Az kalsın uzaylı bir... balık tarafından yutulacaktım. Gözlerimi kocaman açıp, şırıl şırıl akan dereye bakakaldım.

İçinden çıkan devasa saplara. İki katlı bir binadan daha uzun olan diğer saplara. Bunların hepsi... canavar mıydı yani?

Arkamı dönüp koştum. Nefes nefese, karda koşabildiğim kadar hızla tepeye geri dönüyordum. Tüyü andıran mavi-yeşil ağaçların arasından. *Sıçarım böyle işel!* Yabancı bir gezegende, uzaylı yaşam formlarıyla başa çıkacak donanıma sahip değildim. Ciğerlerim tahriş oluyor, kaburgalarım çok acıyordu ve su kenarında bileğimin üzerine düşmüştüm ama bunların hiçbirisi önemli değildi çünkü durmaya niyetim yoktu.

O tuhaf ağaçlardan birinin yanından geçerken bir şey ayak bileklerime dolanıverdi.

O şey beni geriye doğru sürükleyip baş aşağı, ayaklarım birbirine bağlı halde, ağacın dallarına doğru yukarı çekmeden önce çığlık atacak zamanım bile olmadı sayılır.

Bükülüp debelenerek tekrar tekrar çığlık attım. Zeminden bir metre kadar yüksekteydim ve ona dokunamıyordum. Aşağıda ne mi vardı? Sopa/silahım. Bu şey beni yakaladığında onu düşürmüştüm.

Hiçbir şey olmayınca çırpınmayı ve paniklemeyi bırakıp olan biteni anlamaya çalıştım. Havada çırpınarak büküldüm ve ayaklarıma iyice baktım. İpe benzeyen bir şeyle bağlanmışlardı. Yeterince kırırdanırsam belki... Bu kesinlikle bir düğüme benziyordu. İpin diğer ucu dalların daha yukarısına bağlanmıştı. Sızlanıp sesi mi kestim ve ağaçta hafifçe ileri geri sallanmaya başladım.

Ben... bir çeşit kapana yakalanmıştım.

Bir yandan cesaretlendiriciydi. Burada akıllı bir yaşam vardı demek ki. Bu da heyecan vericiydi çünkü yalnız olmadığımız anlamına geliyordu.

Ama bir kapana yakalandığımı ve bir şeyin beni akşam yemeği olarak yiyebileceğini de göz ardı edemezdim. *Yıldız Savaşları*'nda Luke'un kendini kar yaratığının mağarasında baş aşağı bulunduğu sahne geldi aklıma. Ve tekrar paniklemeye başladım çünkü bu tür durumların nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Luke, yaratık onu yemeden önce kendini kurtarabilmişti çünkü o bir Jedi'dı.

Ben mi? Ben sadece çalıntı bir uzay giysisine bürünmüş, silahsız ve bileği kırık bir Floridalıydım. Bu işin nasıl biteceğini biliyordum.

İnleyerek ayaklarımı kıpırdattım ve kıvranarak beni baş aşağı tutan ilimden kurtulmaya çalıştım.

Bu tuzağın sahibi akşam yemeği için geri döndüğünde orada olmak istemiyordum.

Ayaklarımı kıpırdatmak işe yaramıyordu, bu yüzden sonraki bir-iki dakika boyunca silahıma ulaşabilecek kadar uzanmaya odaklandım. Nasıl ateş edeceğimi bildiğimden değil ama elimde olursa kendimi daha iyi hissedecektim. Yine de düşünmek zorlaşıyor ve orada asılı kaldıkça başım daha çok ağrıyordu.

Uzun süre baş aşağı asılı kalmanın beni kötü yapacağının farkındaydım. Bir insan, tüm kanı kafasına hücum edip ölmeden önce ne kadar süre bu şekilde asılı kalabilirdi acaba?

Daha da sert büküldüm ve bunu yaparken yan gözle yeni bir şey gördüm. Hareket etmeyi bıraktım ve beyaz, tüylü bir karaltı yanıma yaklaşırken öylece baktım.

Kahretsin! İşim bitmişti. Akşam yemeği olacaktım.

"Hayır" diye inledim ve tekrar mücadeleye başladım. Ama bedenim ona yağdırdığım taleplere ayak uyduramıyordu. Başım zonkluyordu ve canavar yanıma iyice sokulduğu sırada bayıldım.

En azından beni yerken uyanık olmayacaktım.

Vektal

Tuzağında kıvranan... şeyin... ne olduğunu çıkaramadım.

Daha önce görmediğim bir şeydi.

Bıçağımı çekerek dikkatle yaklaştım. Az önce dans edercesine kıvranıyordu, şimdi ise gevşemişti. Kokusu *sa-khui* gibiydi ama... öyle görünmüyordu. Merak uyandırıcıydı. Bir kez daha zıplayıp zıplamayacağını görmek için kılıcımın ucuyla dürttüm ama kıpırdamadı. Rüzgâr hızlanıyor, soğuk hava küçük ayın gelişine hazırlanıyor, ikiz güneşler yataklarına gidiyordu.

Kılıcımın ucuyla, bacaklarını bağlayan ipi kestim; yere düşerek karda yatıp kaldı.

Ve sonra *khui'* m içimde yankılanırken bir kez daha şoke oldum. Uzun zamandır uykuda olan ve halkım arasında hiçbir eş bulamayan içsel varlığım harekete mi geçmişti? Bu yeni yarattığı görünce titreşerek şarkı söylemeye başlamıştı. Ona bakakaldım.

Allak bullak olmuş düşüncelerle onu kollarımın arasına alıp en yakın av mağarasına koştum.

Avcıların yuva mağaralarından uzaklara yolculuk ederken dikkatli olmaları gereken acı mevsimdeydik. Bir avcının sadece en soğuk gecelerde, evinden çok uzaktayken kullandığı bir dizi av mağarası vardı. Sayısız av yolculuğundan sonra bunların yeri aklıma kazınmıştı ve en yakındakinin yerini kolayca buldum. Girişi koruyan deri kanadı kenara ittim ve yükümü yere bıraktım. Kürkleri hızlıca silkelediğimde içeride saklananı görememiştim, bu yüzden ben de dişi yarattığı –sanırım *dişi* olmalıydı– sarstım. Dişleri birbirine çarparak gençlerin bazen *sa-khui* olmadan önce çıkardıkları

üşüme sesini çıkarıyordu; ben de gözkapasına dokundum ve içinde ışık olup olmadığını görmek için araladım.

Altındaki göz, beyaz ve donuktu. İçinde *khui* yoktu, varsa bile ölmüştü. Demek ki ona bir çocuk gibi davranılması gerekecekti. Hemen bir ateş yakıp yaratığın ısınmasını bekledim ve merakım beni ele geçirdiği için onu inceledim. Bunu sırf onun yaralı olup olmadığını anlamak için yaptığımı söylüyordum kendime ama zihnim merakla şakıyor, *khui*'m göğsümün içinde her an daha da şiddetlenen bir şarkıyla titreşiyordu.

Bu yaratık içimde yankı uyandırıyor. O benimdi.

Elimi kollarında, bacaklarında gezdirdim. Üzerinde eski, acı anılar kokan bir tür giysi vardı. Üzerinden çekip çıkarmak istedim ama bir enik kadar çaresizse buna ihtiyacı olacaktı. Bu yüzden acele etmeden bağlarını buldum ve onları çözerek altındaki eti ortaya çıkardım.

Tamamen pürüzsüzdü. Bir sa-*khui* gibi değildi. Tepesindeki uzun, akıcı bukleler ile ben pantolonunu çekerken ortaya çıkan uyluklarının arasındaki küçük tutam dışında, vücudu neredeyse tamamen kılızı. O küçük tutama bakıp eğlenerek homurdandım.

Çok sevimliydi. Sevimli ve saçma.

Derisinin altında kaslarını gösteren hiçbir çıkıntı yoktu ve vücuduna baktığımda bende ezici bir yumuşaklık ve zayıflık duygusu uyandırıyor. Belki de hastaydı ve *khui*'si bu yüzden yok olmuştu. Parmaklarımı onun tuhaf yüzünde gezdirdim. O da pürüzsüzdü, kaşları da düzdü. Hiçbir yerinde sert bir çıkıntı yoktu. Yumuşaklıktan ibaretti.

Onun kadar zayıf biri nasıl olmuştu da dış avlanma bölgesine gelebilmişti? Bu bir gizemdi; neredeyse onun *khui*'min göğsümde sertçe titreşmesine neden olduğu gerçeği kadar büyük bir gizemdi. Yumuşak, yuvarlak kalçaları ayrılıp kokusu burun deliklerime dolunca, *khui*'m bu çağıyla gümbürdedi ve çiftleşme ihtiyacı bedenimi sardı.

Aletim sertleşip üzerindeki çıkıntılar kabarırken ağzımdan bir inilti kaçtı.

Tadını tamamen alabilmek için yüzümü bacaklarının arasına gömdüm.

Georgie

Rüya gördüğüme emindim.

Belki de olan biten buydu. Büyük, kötü bir rüya. Bir süredir zihnimim kötü kısmında sıkışıp kalmıştım ve şimdi rüyanın ıslak kısmına geliyordum. Çünkü çıplak olduğumdan son derece emindim, bacaklarımın arasında bir ağız vardı ve beni yarınlar yokmuş gibi yalıyordu.

Hafifçe inliyordum, çünkü bu... *Bu* o uzay gemisi saçmalığından çok daha iyi bir rüyaydı.

Sert, yumrulu çıkıntıları olan kaygan bir şey apış aramda aşağı yukarı hareket ediyordu. Bir ağız, bir dil kıvrımlarımın arasından süzülüyordu ve kendimi *öyle iyi* hissetmeme neden oluyordu ki bir elimi alnıma bastırdım. Bileğime bir acı saplandıysa da hızla başka bir zevk dalgasının altında sönüp gitti. Yakınımdan neredeyse bir dili andıran yumuşak homurtular geliyordu ama tek kelimesini bile anlayamıyordum. Adamın teki apış aramı şampiyonlar gibi yalamakla meşguldü.

Başını kaldırdı ve yine bir şeyler mırıldanarak orama sokuldu. Başını istediğim yere doğru itirmek için ellerimi uzattım.

Ama elime boynuzlar geldi.

Birden uyandım ve bunun bir rüya olmadığını fark ettim. Olanların hiçbirisi rüya falan değildi. Şok içinde vücuduma baktım. Çırılçıplaktım. Çıplaktım ve bacaklarımın arasında, kafasından bir çift devasa kıvrık boynuz yükselen bir adam vardı. Ben bakarken dili yine kasıklarımın üzerinde gezindi.

"Aman Tanrımı" diye fısıldadım. Başımı iterek onu uzaklaştırmaya çalıştım. *Bu normal değil. Bu normal değil.*

Başımı kaldırıp bana baktı ve o bakarken nefesimi kesiliverdi.

İnsan değildi. Boynuzlarından falan anlamıştım zaten ama yüzüne bakınca gerçekten insan olmadığı belli oluyordu. Boynuzlar saç çizgisinden yükseliyor ve dikenli, ölümcül bir miğfer gibi kafa derisinin etrafında kıvrılıyordu. Bir kere maviydi. Yani mavimsi griydi ve bana aslanlarınkini hatırlatan siyah bir saç yelesi vardı. Kaşları gürdü, gördüğüm tüm insan kaşlarından daha gürdü, yüzü de taştan oyulmuş gibi sertti. Alnından, mavimsi gri teninin biraz daha koyulaştığı burnunun ucuna kadar bir çeşit çizgili çıkıntı dizisi iniyordu.

Gözleri de mavinin daha önce hiç görmediğim bir tonunda parlıyordu. Karayip sularını andıran bir maviydi ama gözbebeği yoktu ve sanki içlerinde ışık yanıyormuş gibi parlıyordu.

Tepemde dikilirken boğazımdan küçük bir inilti kaçtı. Omuzlarını kaplayan kaba saba beyaz kürkleri, kapanda baş aşağı asılı dururken gördüğümü fark etmiştim. Beni yemeye geleceğini sandığım canavar... karşımdaydı.

Ama hiç beklemediğim bir şekilde yiyordu.

Bu durumu inanılmaz derecede komik bulunca gülesim geldi ama çok da korkuyordum. Gözlerim kocaman açılmış halde "Bana ne yapacaksın?" diye sordum usulca. *Lütfen beni öldürme, lütfen beni öldürme* nakaratı kafamın içinde yankılanıyordu.

Bir şeyler söyledi ve elini karnımdan aşağı doğru gezdirdi. Sonra o tuhaf parlayan gözler bakışlarımdan kurtuldu ve başı bacaklarımmın arasına gömüldü.

Ve beni tekrar yalamaya başladı. Ağız aramın kaygan kıvrımlarını uzun, yavaş, tadını çıkara çıkara yalıyordu.

Elimde değildi. Kıkırdamaya başladım. Dili beni gıdıklıyor, kıvrandırıyordu ve *hayır, imdat, tecavüz ediyorlar* diye bağıracağıma kıkırdıyordum. Çünkü beni yemek istemiyordu. O sadece... oramı yalamak istiyordu. Oral sekse ikna edemediğim adamlarla çıktığım olmuştu; oysa bu adam bunu selamlama olarak yapıyordu.

Kahkahalar içimi kasıp kavuruyor, aynı anda kendimi hem rahatlatmış hem de saçmalığın ortasında kalmış gibi hissediyordum. Biraz histerikleşmiş bile olabilirdim. Nedense bunun bir önemi yoktu. Henüz ölmeyecektim ve boynuzları olan tuhaf bir adam bana diliyle zevk vermeye kararlıydı. Sadece... Uzaylılar tarafından kaçırıldığımdan beri kafamda kurduğum en kötü senaryolar arasında boşalana kadar yalanmak hiçbir şekilde olmadığı için tuhafıma gitmişti.

Üstelik bu konuda gerçekten ama gerçekten çok iyiydi.

Çıkıntılı ve hafif yumrulu bir şey vajinamın girişine sürtününce, adamın dilinin dokulu olduğunu fark ettim. Ve inanılmaz bir his veriyordu. İçgüdülerim var gücüyle bana kıyafetlerimi bulmamı ve bu tuzaktan defolup gitmemi söylese de yerimden kıpırdamadım. Zar zor nefes alıyordum.

İri bir el kalçama bastırıp bacaklarımı daha geniş açmamı isteyince öyle yaptım. Bir dakika içinde kalkıp itiraz edecektim.

Sadece...

Bir...

Dakika...

Beni tekrar yaladı ve dili klitorisimi sıyırdı. Ve kendimi tutamadım. Ağzımdan haysiyetsiz bir feryat yükseldi. Klitorisim özellikle hassastı ve o ana dek oraya ilişmemişti.

Boynuzlu adam irkilerek başını kaldırdı ve sadece şaşkınlık olduğunu tahmin edebileceğim bir ifadeyle bana baktı. O tuhaf gözler bana baktığı için ürperdim ve başka bir ses çıkarıp onu ürkütmemeye kararlı bir şekilde sağlam elimi ağzıma bastırdım. Sinirlenir de o devasa boynuzlarıyla beni parçalarsa ne olurdu?

Ama kafa karışıklığı bir an sürdü. Sonra ben izlerken, koca parmaklarıyla kıvrımlarımı açtı ve beni dikkatle inceledi. Aşağılanma hissi canımı sıkınca bacaklarımı kapatmaya çalıştım. *Yok artık yani!* İri elleriyle bacaklarımı tutarak bunu yapmamı engelledi ve kıvrımlarımı tekrar açmaya başladı. Klitorisimi görünce şoke olmuş –düpedüz şoke olmuş –gibiydi. Kulağa “sa-sa” gibi gelen bir şey söyledi ve bu kesinlikle bir soruydu.

Bacaklarımı sıkıca kapatıp ayağa kalkmaya çalıştım. "Şimdi anatomi dersinin sırası değil dostum."

Büyük uzaylı sert bir hareketle beni tekrar kürklerin üzerine oturttu.

Ellerini ittim ama benden çok daha güçlü ve kararlıydı. Kalçalarımı yine ayırırken elinin bir beyzbol eldiveni gibi kocaman olduğunu fark ettim. Bu adamın boyu ne kadardı acaba? Eliyle tekrar apış aramın kıvrımlarını açtı ve ben utançtan mahvolurken, sanki ısırmasını beklermiş gibi çekinerek klitorisime dokundu.

Hiç kıpırdamadan durdum.

Bu onu tatmin etmemişti. Bir şeyler homurdandı ve sonra sanki tekrar tepki vermemi sağlayacak doğru dokunuşu bulmaya çalışıyormuş gibi klitorisimin tepesini okşamaya başladı.

Ve kendime rağmen o tepkiyi verdim. Yüz ifadesini görmeyeyim diye gözlerimi yummuştum. Bana dokunmaya devam ediyor, klitorisimi çok dikkatli bir şekilde okşuyordu. Parmaklarının her dokunuşu içimde inleme isteği uyandırır da tepkilerimi gayet iyi bir şekilde kontrol altına almıştım.

Sonra ağzının klitorisime değdiğini ve onu nazikçe emdiğini hissettim.

Kalçalarım ona çarptı ve haykırdım.

Bir şeyler mırıldandı, sesi memnun geliyordu ve kalçalarım titreyene kadar klitorisimi yalayıp emmeye devam etti. Boşalacaktım. İçimden ona lanet okudum. Ona ve bana bu kadar zevk verdiği gerçeğine lanetler okuyordum. Dilinin üzerindeki o yumrular ve çıkıntılar klitorisime sürtünüyor, tüm vücudum sarsılıyordu; sonunda şiddetle boşaldım. Apış aram tekrar tekrar kasıldı ve orgazm beni sarsarken tüm vücudum kasılıp gerildi.

Bitkin bir halde kürklerinin üzerine yığıldım. Elimizi gözlerime götürdüm ve yüzümü ovuşturdum.

Tamam, az önce olanlar olmuştu. Az önce bir uzaylı beni doyuma ulaştırmıştı. Bunu Liz ve diğerlerine nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Uzaylı başka bir şey söyleyince ona bakmak için bir gözümü

araladım. Yüzündeki ifade çok yabaniydi ve insan olmayan yüzündeki o erkeksi gururu yanlış anlamak mümkün değildi. Beni boşalttığı için memnundu. Ona ortaparmağını gösterdim. "Götün tekisin" diye homurdandım.

Yanıt olarak başka bir şey söyledi. Sonra beni kalçalarımından tutup yüzüstü çevirdi.

Sırada ne olduğunu biliyordum. Ve daha yeni boşalmış olsam da bir kızın sınırları olmalıydı. Seks yapmak istemiyordum. Alıcı ben olduğum sürece oral tamamdı ama bu kadarı hem çok fazla hem de çok hızlı olurdu. O beni tutarken döndüm ve tekme atıp ona saldırdım. Ayağım göğsüne çarptı.

Kırıldığını hissettim; ayağımın yani, onun göğsünün değil.

Demir kapıya tekme atmışım gibiydi. Acı bir çığlık attım ve tekrar battaniyenin üzerine yığıldım; bacağımla zonkluyor ve ayak bileğimdeki ağrı tüm vücuduma yayılıyordu.

Kafamı kaldırıncaya uzaylının son derece öfkeli olduğunu gördüm.

@novaebook

İKİNCİ BÖLÜM

Vektal

Eşim, *khui*'min yankısı, yeni var olma sebebim, minik tuhaf ayağını göğsüme koyup beni tekmeledi. Sanki çiftleşmek istemiyormuş gibiydi...

O tuhaf, cansız bakan gözleri korkuyla açılmıştı ve içlerinde rahatlatıcı bir parıltı yoktu. Ona zarar gelmeyeceğini söylemek istedim. Artık benim olduğunu ve ona bakacağımı. Canavar *sa-kohtsk*'lardan birini haklayıp derinliklerinden yeni bir *khui* çıkaracağımızı ve böylece artık acı çekmeyeceğini söylemek istedim.

Ama neden kendine zarar verdiğini anlayamıyordum. Minik ayağının indiği göğsümü ovaladım. Derileri olmadan vücudu daha da küçük görünüyordu; yumuşak ve pürüzsüzdü. O da bunu unutmuş olacaktı; bana öfkeli bir bakış attıktan sonra acıyla inledi ve ayağını tuttu.

Onu anlamıyordum. *Khui* eksikliği duyularını etkiliyordu belki de. "Sana zarar vermeyeceğim" dedim usulca çünkü dehşete düşmüş görünüyordu. "Sen artık benim eşimsin."

"*Lnt ossn çk acdı!*"

"Ayağına bakmama izin ver" dedim. Eğer *khui*'si yoksa, büyük olasılıkla, gerektiği gibi iyileşmeyecekti de. Bana korkuyla bakmaya devam edince uzanıp elimi bileğine koydum.

Bir şeyler haykırdı ve bana tekrar saldırdı. Elini yumruk yapıp yüzüme vurunca, dudağım dişlerime çarptı. Ağzıma bir acı saplandı ve hırladım.

Hemen sessizleştii ve ellerini kendini korumak için kaldırarak geriye kaçtı.

Verdiği tepki midemi bulandırdı.

Bu kadın, bir sa-khui'nin yarı boyunda olan bu küçük yaratık, benim eşimdi. Ona zarar vereceğimi nasıl düşünebilirdi? Ama o an bile sanki benden bir darbe gelmesini beklemiş gibi sinmişti. İçimi öfke bürüdü çünkü bu normal bir tepki değildi.

Birisi geçmişte eşime zarar vermişti.

Öne uzanıp solgun yüzünü kendime doğru çevirdim. Direndi ama gözleri tekrar kapandı ve titremeye başladı. Minik, pürüzsüz bedenine göz gezdirdim. Bir tarafındaki benek benek morluklar dışında cilt tonu normaldi. Şüphelenmekte haklıydım.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordum.

Titredi ama bana cevap vermedi. Dilsiz olmadığını biliyordum. Sesi çıkıyordu. Kafasını bir yere vurup vurmadığını merak ettim. Ya da belki de ağzını açtığında kulağımı tırmalayan sesler onun halkına ait, sert hecelerden oluşan saçma bir dildi. Benim dilime hiç benzemiyordu.

Ama sa-khui'lerden biri gibi de değildi hiç. Benzerlik bekleme-meliydim.

Yine de ona hayran kalmıştım. Kabilemdeki erkekler, başka hiçbir şeyin yankı eşinin tadının verdiği haz gibi olmadığını söylerken haklılardı. Yüzümü onun bacaklarının arasına gömmek hayatımda hissettiğim en gerçek zevklerden biriydi ve bunu tekrar hissetmek istiyordum.

Tepkisinden ve sinme şeklinden, bu hissin tek taraflı olduğu açıkça görülüyordu. Tepkisi beni şaşırtmıştı ama bu onun *khui* eksikliğinden olsa gerekti. Benim aksime o, yankıyı hissetmiyordu.

Eşine duyduğun arzunun verdiği o berbat acıyı hissetmiyordu. Yalnız bir ruhun boşluğunu hissetmiyordu. Nasıl hissetsindi ki? İçinde yankılanan bir *khui* yoktu.

Ruhların onu bana sabretmeyi öğreneyim diye gönderdiği açıktı. Pişmanlıkla gülümsedim. Sabretmek benim en güçlü özelliğim değildi. "Pekâlâ küçüğüm..." dedim ona ve parmaklarımla onun

tuhaf, pürüzsüz tenini okşadım. "Sen ve ben sabretmeyi birlikte öğreneceğiz."

"*Sni hç anımyrm.*"

Sözleri kıvrak ağzından püskürür gibi çıkıyordu. Köpekdişlerinin olmadığını fark ettim; *khui*'m titreşmeyi bırakırken kalbim ise hâlâ göğsümdeydi. Tokatlayan dokunuşuna rağmen dişlerini incelemek için dudaklarını kaldırdım. Kırılmışlar mıydı acaba?

Ama hayır, anlaşılan onun dişleri böyleydi: Ondakiler benim köpekdişlerim kadar büyük değildi. Tuhaf yaratıktı doğrusu.

Onu bırakınca ellerime vurdu, tuhaf gözleri kısıldı. "*Kssne şnu.*"

Vücudu bir sa-*khui*'ninkinden farklıydı. Çoğu yeri yumuşak ve tüysüzdü, ayrıca kuyruğu da yoktu. Bacaklarının arasında o tuhaf meme ucu vardı. Bunu tahrik edici buluyordum çünkü aklıma tadını getiriyordu. Dilimi tekrar orada gezdirmek istiyordum. Şimdi bile andıkça ağzım sulanıyor ve *khui*'m göğsümde titreşiyordu.

Bu yüzden, bundan sonra ne yapacağını merak ederek arkama yaslandım ve onu izlemeye koyuldum.

Küçük, yumuşak bedenini örtmeye kararlı tavırlarla o tuhaf derilerini etrafına topladı. Üşüyor muydu? Koruma içgüdüm uyanı ve depodaki odunun çoğuyla ateşi iyice besledim. Bir sonraki avcıya bırakmak için odun kesmem ve buradaki depoları yeniden doldurmam gerekecekti ancak bu, eşim için memnuniyetle yapacağım bir görevdi. Onun ısınıp rahat etmesini istiyordum.

Harladığım ateşe sokuldu ve ellerini alevlere doğru uzattı. Elleri... ne tuhaftı. "Beş parmağın var demek" dedim ve kendi elimi havaya kaldırdım. Benim dört parmağım vardı. Aramızdaki bir fark daha. Bu fazladan parmaklara hem hayran kalmış hem de bundan biraz iğrenmişim.

Eliyle göğsüne dokundu. "*Şşşoorşiii.*" Tekrar göğsüne pıt pıt vurdu ve bana baktı. "*Ben şoorşiii.*"

Şimdi de göğsünde bir sorun mu vardı? Bana *khui*'sinin gittiğini mi anlatmaya çalışıyordu? Donuk beyaz gözleri kadar açıktı bu. "Evet, biliyorum" dedim ona. "Korkma. Kabilemize dönünce töreni gerçekleştireceğiz."

Tekrar göğsüne vurarak “Şoorşiii” dedi ve sonra uzanıp göğsüme hafifçe vurdu. Bana beklentiyle bakıyordu.

Yankımı mı soruyordu? *Khui*’min titreştiğini hissedebilsin diye küçük elini göğsüme bastırdım. Şaşırarak geri çekildi ve iri gözlerle bana baktı. “*Bu n dnek? Snn adn mı?*”

“Titreşim” diye açıkladım ve *khui*’m onun dokunuşuyla mırladı.

Bana öyle bir şaşkınlıkla baktı ki içime bir huzursuzluk doldu. Elini tekrar göğsüme koydu ve ben tepki verince de buz gibi bir şeye dokunmuşçasına elini hızla çekti.

“*Nsl olr da syleyemyorsn*” dedi ve elini tekrar göğsüme, sonra tekrar kendininkine bastırdı. “Şoorşiii.”

“Şooorşii” diye tekrarladım.

Yüzü aydınlandı. “*Evt!*” Göğsüne mutlu bir şekilde hafifçe vurdu. “Şoorşii!”

Bana *khui*’sinden ya da yankısının yokluğundan bahsetmeye çalışmıyormuş meğer. Bu onun adıymış.

Tekrar göğsüne dokundu ve beklentiyle bana baktı.

Şaşkınlıkla kendi göğsüme dokundum. “Vektal.”

Çenesini öne çıkararak adımını doğru düzgün söylemeye çalıştı. Daha çok “Vuptal” gibi bir şey söyleyebildi. Yutulan ilk heceyi düzgün çıkaramıyordu. Sorun değildi. Daha yeni başlıyorduk.

“Vuptal” dedi mutlu bir şekilde ve tekrar omuzlarına vurdu.

“Şooorşii.”

Adı gevelenen hecelerden oluşuyordu ama onu mutlu etmek için telaffuz etmeye çalıştım. Demek adı Şooorşii’ydi.

Ve Şoorşii benim için bir gizemdi. Ne kuyruğu vardı ne de kürkü. Tuhaf deriler giyiyor ve tehlikeli avlanma alanlarında silahsız halde dolanıyordu. Zayıf ve yumuşaktı, *khui*’si yoktu ve düzgün bir dilde tek kelime bile konuşamıyordu.

Her şey çok saçmaydı. Şoorşii’nin burada ne işi vardı? Her canlının mutlaka bir *khui*’si olurdu. Benim halkım sa-*khui*’ler de dünyadaki tek akıllı canlılardı. Bir de *metlak*’lar vardı ama onlar baştan ayağa kıllarla kaplıydı ve kaya kadar akılları yoktu. Henüz ateşe hükmedemezlerdi bile.

Şoorşi ise akıllıydı. Metlak'lar gibi ateşten kaçmıyordu. Onu tanıyordu. Ve işlenmiş deri giyyordu. Botları gördüklerimin hepsinden daha güzeldi. Şoorşi başka yerlerden gelen bir halktandı.

Ama nereden? Ona soramazdım. Pek iletişim kurabildiğimiz söylenemezdi.

Sonra onun... yankılanmadığı aklıma geldi. Benim gibi hissetmiyordu çünkü onun *khui*'si yoktu. Belki de hiç olmamıştı.

O kadar güçlü bir kayıp duygusuna kapıldım ki istemsizce dişlerimi gösterdim. Bu... Bu olamazdı. Nasıl olur da benimle yankılanmazdı? Bağ kuramadığımız için miydi? Oysa onca zaman sonra diğer yanımı bulmuş gibiydim... Ama o benim için yok gibiydi. Bu düşünce beni boğuyordu. *Khui*'den yoksun olmak ölüme mahkûm olmaktı. Şoorşi bu kadar canlıyken sonunun bu kadar çaresiz olduğunu bilmek içimi acıtiyordu.

Ama hayır. O benim eşimdi. Benim öbür yarım. Onu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Georgie

Ateş yakabiliyordu. Bu benim kitabımda büyük bir artıydı. Ellerimi alevlere tutup sıcaklığının tadını çıkardım. Dışarıdaki soğuğu kırıyordu. Rüzgâr kapı kanadından ısıklık çalarak esiyordu ve dışarıda havanın kararmaya başladığını görebiliyordum ama ateşin yanında olduğum sürece bu mağarada yeterince ısınıyordum. Suçluluk duygusuyla Liz'i, Kira'yı ve diğerlerini düşündüm. Herhalde onlar da bir araya toplanarak ısınabilirlerdi, değil mi?

Vektal küçük mağarada aşağı yukarı yürümeye başlayınca başımı kaldırdım. Canı sıkın görünüyordu ve bu da beni geriyordu. Sanki yanlış bir şey yapmışım ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana kedi gibi mırlamaya devam ettiği için onun mutlu olduğunu sanmışım ama galiba yanılmışım.

Midem guruldayınca elimi üzerine bastırdım. Deniz yosunu çubuğu zamanı gelmişti. Çalıntı tulumumun ceplerini kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım ve paniğe kapılmaya başladım. Hem yemeğimi hem silahımı kaybetmişim. Elimde sadece ayaklarımla sıkın çizmeler ve tulumum kalmıştı. Dostum, bu keşif işinde berbat çıkmışım. Öf...

Yanuma gelip diz çöktü; ben de içgüdüsel olarak geriye büzüldüm. Vektal'e tetikte olduğumu gösteren bir bakış attım. Kısa bir süre önce dudaklarının üzerimde gezinmesi hoşuma gitmişti ama ne istediğini biliyordum ve bana haddinden fazla yaklaşmasından çekiniyordum.

Ama o sadece karnımı işaret etti. "Kuuuuskk?" Bu kelimedede taklit edemeyeceğim bir ton zenginliği vardı. Sanki boğazının arkasında titreşimli tuhaf bir şey yapıyormuş gibiydi.

"Açım" dedim ona ve karnıma pat pat vurdum. Sonra yemek yiyormuş gibi yaptım.

Dişlerimi işaret edip başka bir soru sordu. Peki. Onlarla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. İyi olduklarını ona göstermek için dişlerimi açığa çıkardım ve o da yanıt olarak kendi dişlerini gösterdi.

Köpekdişleri. Tabii ki köpekdişleri vardı. Köpekdişleri benimkilerin üç katı büyüklüğünde ve vahşi görünümlüydü. Kısa, küt dişlerimin onu şaşırtması çok doğaldı. "Umarım bunlar sebze çiğnemek içindir" dedim ona neşeyle.

Kürklü bir pelerini üzerinden çıkardı ve dostum, kürkün kendisine ait değil de kıyafet olduğunu görünce çok sevindim. Boyunuzları idare edebilirdim sanırım. Ama o kaba kürkün ona ait olmaması sevindiriciydi. Ona tekrar bakınca, o heybetli cüssesinin büyük kısmı kıyafet olabilirmiş gibi geldi. Bu iyiydi işte. Yine de boyunun iki metreden uzun olduğu açıktı.

Soyunmasını temkinle izledim. "Umarım midemin guruldamasına bakıp oynaşma zamanı geldi sanmamışsındır."

Kürk pelerin, mağaranın zeminine bırakıldı ve altındaki kıyafetleri görünce gözlerim fal taşı gibi açılıverdi. Sanırım deridendi ve bana bulutlu bir günü anımsatan, tenine benzer, yumuşak mavimsi gri tondaydı. Ayrıca pek sıcak tutuyormuş gibi görünmüyordu. Kolları çıplaktı, göğsünü de tamamen ceplerden ve bağcıklardan oluşuyormuş gibi görünen bir yelek örtüyordu. Yelekte birkaç tane kötücül görünümlü kemik bıçak asılıydı. Dışarıdaki şiddetli kar fırtınasına rağmen teninin çoğunun çıplak olduğunu görünce, o aptal pelerinin ne kadar sıcak tuttuğunu merak ettim doğrusu.

Bir şekilde onu çalabilirsem...

İçimden "Muhtemelen bu kötü bir fikir Georgie" dedim. "Bu adam şu an senin tek arkadaşın."

Tek derdi apış aramı yalamak olsa bile. Bu anıyı hatırlayınca kalçalarımı sıkıca birbirine kenetledim ve kızarmamaya çalıştım. Uzaylıyı incelemeye geri döndüm. Çıplak kollarında inanılmaz miktarda kas boğumu vardı. Ne kadar kocaman ve korkutucu olduklarına bakarak, o deri yeleğin altındaki göğüs kaslarının da aynı derecede afallatıcı olduğunu varsaydım.

Tek omzundaki askıyı indirince, sayısız toka ve kesenin yanı sıra göğsüne asılmış bir çanta olduğunu fark ettim. Midem yine guruldadı. Yiyeceği olabilirdi.

Gerçek yiyecek. Deniz yosunu çubukları değil yani.

Ağzım sulandı ve ona uzanmamak için ellerimi sıkıca birbirine kenetledim. Hayatımda hiç bu kadar aç kalmamıştım. Çantasını açtı ve deri kaplı bir paketle birlikte su tulumu olduğunu düşündüğüm bir çeşit deri kese çıkardı. Paketi bana uzattı, ben de alıp açtım. İçinde bir tür yulaf ezmesiyle karıştırılmış etten yapılmışa benzeyen birkaç kalın çubuk vardı. Seyahat tayınları. Öyle olmalıydı. Titreyerek ona baktım. "Bu benim için mi?"

O tuhaf diliyle "*Kuuus-kah*" dedi ve bir parçayı kırıp yiyormuş gibi yaptı.

O anda onu öpebilirdim, köpekdişleri falan vız gelirdi. "Teşekkür ederim" dedim ve kocaman bir parça kopardım. Açgözlü görünüp görünmemem umurumda değildi. Açlıktan ölüyordum. Parçanın tamamını ağzıma tikip çiğnemeye başladım. Yapar yapmaz da bunun bir hata olduğunu anladım.

Tadı... şey, aklıma gelen en nazik kelime "korkunç" olurdu. Sanki iğrenç, unlu bir lapayla karıştırılmış bir paket jalapeno biberini ısırmışım gibiydi. O kadar baharatlıydı ki burnum ve gözlerim anında sulandı. Öksürerek elimdeki lokmayı çaresizce yutmaya çalışıyordum ama dilim yanıyordu. Sonunda boğulacak gibi oldum ve lokmanın yarısını elime tükürdüm; bu arada uzaylı merakla bakıyordu.

Halim beterdi. Bir süre daha öğürüp öksürdüm, sonunda su tulumunu elime tutuşturup sertçe kısa bir şey söyledi. Tadinın nasıl olacağından korktuğum için dikkatle bir yudum aldım. Neyse ki tulumda-

ki su serin, ferahlatıcıydı ve içinde hafif bir narenciye aroması vardı. Rahatlayarak suyu kafama dökünce öğürmelerim yavaş yavaş dindi.

Kurutulmuş yemeği ona geri verip başımı iki yana salladım. Onu yemek istesem bile –ve ah, hem de ne biçim istiyordum– yapamazdım. Küçük bir parçasını ısırığımı düşünmek bile çenemin kasılmasına neden oluyordu. Midem sefilce itiraz ediyordu.

Uzaylı, yemeği reddetmem karşısında şaşkına dönmüştü. Tekrar ağzımı inceledi ve dilime dokunmaya çalıştı. Soru soran elini ittirdim. “Sorun benim ağzımda değil, senin yemeğinde.”

Anlamsız lisanıyla bir şeyler söyleyerek morluklarını işaret etti. Ha. Yaralandığımı ve bu yüzden yemek yiyemediğimi düşünüyordu demek. Başımı iki yana salladım. “Ben iyiyim. Gerçekten.”

Uzaylı –Vektal– bana merakla baktı.

“Yakınlarda dost canlısı uzaylılarla dolu güzel bir şehir yoktur herhalde?” diye sordum. Küçük mağara soğuyor ve rüzgâr ılık çalıyordu, bu yüzden ceketime biraz daha sarındım.

Vektal, kürk pelerinini alıp omuzlarıma koydu ve benimle o tuhaf, gümbürtülü diliyle konuştu.

“Teşekkür ederim” dedim ve kürke sarındım. Üzerinde kıyafet yoktu, yani soğuk onu pek rahatsız etmiyor olmalıydı. Eğilip başka bir kütüğü ateşe atmasını izledim.

Kuyruğu vardı. Tamam. Pek çok şeyin kuyruğu vardır. Bu o kadar da tuhaf değildi. Tuhafliklarını yadırgamamaya çalışıyordum ama o öyle... farklıydı ki. Mesela boynuzları. Ateşe bir odun parçası daha koyan elinin yalnızca dört parmağı vardı. Ayaklarındaki çizmeler yumuşak deriye benziyordu ama tarak kısmı son derece geniş olduğundan içinde neler olduğunu sadece merak edebiliyordum.

Ah, bir de dumanlı gri-mavi renkteydi. O kısmı unutamazdım. Ayrıca kedi gibi mırıliyordu. Yani evet, iki ayaklı olması dışında belki de bana pek benzemiyordu.

Üstüne basa basa “Şoorşiii” dedi. Tekrarladı ve sonra bana kaşlarını çatıp örgülü siyah saçlarını savurdu. Tekrar “Şoorşiii Vektal” dedi, sonra gözünü işaret edip başını iki yana salladı.

“Bana ne söylemeye çalıştığını anlamadım” dedim ona. “Senin gibi olmadığımı mı söylüyorsun acaba? Olmadığımı biliyorum.” Yemeğini işaret ettim. “Keşke bunu yiyebilseydim ama yiyemiyorum.” Gözlerim bezginlik yaşlarıyla doldu. Sanki her şey üzerime yıkılıyormuş gibi geliyordu. “Son iki haftadır ne berbat şeyler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok.”

Daha yumuşak sesle bir şeyler söyledi ve yanağımdan aşağı süzülen gözyaşını sildi. Teninin süet ya da güderi gibi bir dokunuşu olduğunu fark ettim. Hoştu... Dünyadaki her şey berbat olsa bile, dostane bir duygu uyandırıyordu.

Vektal, pelerini üzerime sıkı sıkı sardı. Ateşin yanındaki kürkleri tıptısladı ve başka bir şey söyledi. Tahminimce “burada dinlen” benzeri bir şey diyordu çünkü kürkleri tekrar tıptısladı ve bekledi. Uzandım. Isınarak kürklere sarındım ve çok uzun zamandır ilk kez, kendimi güvende hissettim. Bu uzaylının tek istediği oral seks yapmaktı.

Bu düşünce içimden kıkırdamama neden oldu ve gülümseyerek uykuya daldım.

Sonrasında uyandıgımda, kendimi çok ama çok uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Üşümüyordum, kalın bir battaniyenin altındaydım ve herhangi bir ısıtılmalı yastıktan daha sıcak, büyük, sert bir şekle sarılmıştım. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Süet kaplı bir kemik hissi veriyordu ve yumuşak mırılamayı duyunca Vektal’in göğsüne bastırıldığının farkına vardım.

Dünyadaki en... kötü yer sayılmazdı. Demek istediğim, o eski uzay gemisi ambarı, karda tek başıma kalmak ya da apış arası seven bir uzaylıya sokulmak arasında seçim yapmam gerekseydi, üçüncü seçeneği tercih ederdim.

Uyuyormuş gibi yapmaya çalıştım ama midemi dürtükleyen büyük ve sert bir şey, Vektal’in uyanık ve varlığının son derece farkında olduğunu, ayrıca o ana dek tanıştığım tüm erkeklerden

çok daha cömertçe donatılmış olduğunu söylüyordu.

Battaniyeleri üzerime çekerek doğruldum. Mağaranın içine göz gezdirdim; nefesim havada buğulanıyordu. Kapı kanadından zayıf bir güneş ışığı sızıyordu ve ateş de sönmüştü. Vektal'in yanına sokulmadığım sürece hava feci soğuktu ve ısınmak için tekrar koynuna girme dürtüsüne karşı koymak zordu.

Ama o doğrulup kıyafetini düzeltmeye başladı. "Vy droskh" dedi bana. Bunun "günaydın" mı yoksa "lanet olsun hava çok soğuk" mu demek olduğunu bilmiyordum. Ayağa kalktı ve o bunu yaparken midem yeniden guruldamaya başladı.

Vektal gözlerini kısarak bana baktı.

"Biliyorum" dedim. "Bana güven, biliyorum." Benim için de utanç vericiydi.

Önceki gecedan kalan yemek paketini açmaya başladı ama ben yüzümü buruşturup başımı hayır anlamında salladım. Dilimi yakıyormuş gibi yaptım. Kıkırdadı ve sonra bebek sallıyormuş gibi bir hareket yapınca şaşırdım. Bu konuşmayı kesinlikle çözemiyordum.

"Açım" dedim. Karnımı ovalayıp bir şeyler yiyormuş gibi yaptım. "Yiyecek?" Bir erkeği bulup ondan beni beslemesini talep ettiğim için kendimi otlakçı gibi hissediyordum ancak "yemek" ifadesini işaretle anlatmak "bana iyi bir silah verirsen kendi kahvaltımı kendim bulurum"u anlatmaktan daha kolaydı. O anda küçük adımlarla ilerlememiz gerekiyordu.

Vektal başını salladı ve yatmadan önce çıkardıklarını giymeye başladı. O sabah, göğsü çıplaktı ve göğüs kasları da tahmin ettiğim gibi korkutucu derecede etkileyiciydi. Duman mavisi göğsünün üzerindeki soğuk demir levhalar gibiydiler. Teninin verdiği o sıcak, süetimsi hissi hatırladım. Ona sokulmak kesinlikle hoştu. Bedenlerimizdeki farkın içimde kabarttığı ilgiyle giyinmesini izledim. Vücudunun belirli yerlerinde çıkıntılar vardı; her iki kolunun arkası boyunca dirseğe kadar uzanıyorlardı. Göğsünün ortasından aşağı doğru süzülüp göğüs kasları ile göbek deliği arasında bir yerde düzleşiyorlardı. Kalçaları da engebeli, dokulu çıkıntılara sa-

hipti. Bunların ne işe yaradığını merak etmiştim. Kaşlarını ve burunun altını da süslüyorlardı.

O sabah da çok konuşkan bir ruh hali içindeydi. Yeleğini üzerine geçirirken benimle tek taraflı sohbet ediyordu, bir yandan da bıçaklarını tekrar yerlerine takmaya başlamıştı. Bir tanesini ondan istemek iyi olurdu ama kültürüne yabancıydım. Belki bana bir tane vermesi tabuydu ve ben de ondan isteyerek ona hakaret etmiş olurum. O anda onu öfkeliendirmekten çekiniyordum çünkü hayatım tamamen ona bağlıydı. O konuşmaya devam ederken nefesimin tekrar havada buğulanmasını izledim ve gemide birbirine sokulmuş kızları düşündüm.

İyi olmalarını umdum. Tanrım, gerçekten iyi olmalarını umdum. Endişelenmemeleri için o gün yanlarına dönmem gerekiyordu. Onlara ne bulduğumu anlatabilirdim...

Ki pek de fazla bir şey bulmamıştım. Bambuya benzer sapları olan, yüz yiyen bir balık bulmuştum. Sıcak bir dere bulmuştum (yukarıda bahsedilen yüz yiyen balıklarla doluydu) ve selamlama olarak apış arası yalayan bir uzaylı bulmuştum.

Bunların üçü de eve dönmemize yardım edemezdi. Bir şehir bulamamıştım. Başka bir gemi bulamamıştım. İngilizce bilen birini bulamadığımdan da emindim. Dahası tek silahımızı kaybetmiştim. Kahramanlık işinde pek iyi gittiğim söylenemezdi.

Vektal, çantalarını ve keselerini üzerine bağlamayı bitirdikten sonra çizmelerini giydi. Merakımı gidermek için gizlice ayak parmaklarına baktım. Üç büyük, yayvan ayak parmağı ve evrimin bir noktasında muhtemelen dördüncü ayak parmağı olan kemikli bir topuk gördüm. Anlaşılan onun çizmeleri de işime yaramayacaktı ve ayaklarımı sıkan çalıntı çizmelerimi giyerken bu duruma üzül-düm.

Ayağa kalktım; gözlerimin önünde lekeler uçuşuyordu. Sendeleince de sert bir göğse doğru çekildim. Kulağıma bir şeyler mırıldanıp tekrar yemek teklif etti ama onu ittim. Mızızlandığımdan değildi. Fiziksel olarak o şeyi yiyemiyordum. Elime tutuşturduğu suyu kabul edip içtim ama bu bana yetmeyecekti. Belki Vektal'i

beni yakaladığı yere geri dönmeye ikna edebilir ve böylece deniz yosunu çubuklarımı arayabilirdim. O noktada öyle açtım ki, gecelayın buz kalıbına dönüşmüş olsalar bile onları yerdim.

Beni mağaradan çıkardı ve peşinden gelmemi izledi. Gece yine kar yağmıştı ve umutsuzlukla daha da derinleşen kara baktım. Yosun çubuklarını bulma fikrine veda ettim.

Vektal, pelerinini bana verdiği için çıplak kalan omuzlarını işaret etti. Diz çöktü ve sırtına çıkıp kollarımı boynuna dolamamı işaret etti. Çok aşağılayıcı bir durum olacaktı. Ama o kadar yorgun ve halsizdim ki itiraz edemedim. Kollarımı ona dolayıp sırtına yaslandım ve bacaklarımı beline sardım. Boynuna doladığım kollarımdan birine pıt pıt vurup sakinleştirici bir şeyler söyledi ve sonra dağın yamacından aşağı koşmaya başladı.

Ne kadar hızlı koştuğunu görünce bir an hayrete düştüm. Karıdan etkilenmiyor, çizmeleri sanki hiçbir şey yokmuş gibi, birikmiş karın içinden geçiyordu. Fırın gibi de yanıyordu; teni o kadar sıcaktı ki kendisine değen kısımlarım sıcacıktı; rüzgâra maruz kalan kısımlarım ise sanki bir kova buzun içinde gibiydi. Pelerine hiç ihtiyacı olmadığını fark edince vücuduna daha da sokulasım gelmişti. Bu kış ortamında pelerinsiz de gayet iyi durumdaydı. Ben de başımı ensesine yasladım ve soğuk yüzümü sıcak saçlarına bastırdım. Güzel de kokuyordu.

Harika; bir Stockholm sendromuna tutulmam eksikti!

Dağın yamacından aşağı hızla koşuyor, sanki hiçbir şeymiş gibi dik yokuşlardan aşağı iniyordu. Başka bir ağaç korusunun içinden geçerken, ilk kez, kaza yerinden ters tarafa doğru gittiğimizi fark ettim. Açlıktan ve soğuktan sersemlemiş olduğum için dikkat etmemiştim. Ama bu yanlıştı. Oradaki herkes titreyerek ve açlıktan ölmek üzere beni bekliyordu. Onları kaderlerine terk edemezdim.

“Bekle” dedim omzuna dokunarak. “Vektal, bekle!”

Durakladı ve bunu yaparken ben de sırtından aşağı kaydım. Şiddetli soğukta hemen ürpersem de geldiğim yönü, tepenin yukarısını işaret edebileyim diye onu çevirdim. “O tarafa gitmeli ve diğerlerini kurtarmalıyız.”

Başını hayır anlamında sallayıp tepenin aşağısını işaret etti. İşaret ettiği yönde sık ağaçlar ve daha fazla yeşillik olduğunu gördüm. Dağdan inmek istiyordu.

Ama ben herkesi geride bırakamazdım. Israrla yukarıyı gösterdim. "Lütfen. Oraya gitmem gerek. Orada daha çok insan var. Daha fazla kadın. Açlar, üşüyorlar ve hiçbir şeyleri yok."

Vektal tüylü kafasını iki yana salladı ve yemek yemiş gibi yaptı. Sonra altımızdaki ormanı, karlı yamaçları işaret etti.

Duraksadım. Yemek bulmak için beni daha uzaklara götürmesine izin vermeli miydim? Yoksa hemen diğerlerinin yanına gidip açlıktan ölmeye devam mı etmeliydim? Karar veremiyordum. Çoktan başıma bir şey geldiğini düşünüyor olmalıydılar. Midem yine guruldadı. Vektal bana bıkkın bir bakış attı. Yemek kelimesini tekrar söyledi. "*Kuuusk.*"

Dudağımı ısırarak düşündüm. Tekrar dağa baktım. Tüm benliğim ısrar etmem gerektiğini söylüyordu. Ama kendimi çok zayıf ve aç hissediyordum. Onu daha sonra geri dönmeye ikna edebilirdim, değil mi? Bir şeyler yedikten sonra mesela?

Elim boş gitmesem daha iyi olmaz mıydı hem?

Ağır bir iç çekişle ona baktım. Parlayan mavi gözleri içimde delikler açıyor gibiydi. "*Kusk* sonra tepeye, tamam mı? Herkese yetecek kadar *kusk* alalım."

Belki yemekle dolu bir karın suçluluk duygumu bastırırdı.

Vektal

Eşim tekrar sırtıma tırmanıp küçük, yumuşak uzuvlarını etrafıma sarınca arzumla savaşmak zorunda kaldım. Üşüyordu, açtı ve bir şeylerden dolayı üzgündü. Onu memnun etme ihtiyacı içimi kemiriyordu. Ona yemek bulacaktım, böylece karnını doyurabilecek ve gücünü yeniden kazanabilecekti. Zaten solgun olan teni daha da solmuştu; hastalanmasından ve bir *khui*'yi kabul edemeyecek kadar zayıf düşmesinden endişe ediyordum.

Tatlı eşim için planlarım vardı. Hoşuna gitse de gitmese de *khui*'yi kabul edecekti. Onu bulmuşken kaybetmeye niyetim yoktu.

Vadi, vahşi yaşamla dolup taşıyordu. Eşimin enseme gevşekçe kavramasından, uzaktaki sinsi kar kedilerini ya da yakındaki bir ağacın arkasında saklanan tırpan gagalıyı görmediğini anlayabiliyordum. Avcı bakışlarım onları fark etmişti ve eşimi kısa süreliğine endişelenmeden bırakabileceğim güvenli bir nokta arıyordum. Kendi yiyeceğini avlayamayacak ya da bir şey saldırırsa kendini savunamayacak kadar zayıftı.

Dar vadinin uzak tarafında gözlem için kullanabileceğim büyük yük bir kaya vardı ve gittikçe derinleşen karı itekleyerek oraya doğru ilerliyordum. Hava beni rahatsız etmiyordu ama dışarıda kaldığımız süre uzadıkça eşimin titremesi artıyordu. Ona daha sıcak tutan bir giyecek bulamazsam fazla uzağa gidemeyecekti. O yüzden önce yiyecek, sonra da yumuşak, kırılğan Şoorşii'min giyebileceği deriler bulacaktım.

Gerekirse onu hayatım pahasına koruyacaktım.

Onu sahiplenme ihtiyacı göğsümde yankılanıyor, *khui*'m bana eşimi bulduğumu ama henüz onu sahiplenmediğimi hatırlatıyordu. *Biliyorum. Onun benim olduğunu biliyorum*, demek istercesine göğsümü tıptısladım. Onunla iletişim kurmak zordu; korkmuştu ve zayıf düşmüştü. Güçlendiğinde ve daha fazla söz paylaşabildiğimizde, ona ne söylemeye çalıştığımı anlayacaktı. Anlayınca da o yumuşak, pembe kalçalarını benim için tekrar açacaktı ve dilimi yeniden üzerinde gezdirecektim. Aletimi içine gömecek ve aramızda yankılanan titreşimi hissedecektim.

Bu düşünceyle aletim sertleşince dikkatimi başka yere vermeye çalıştım.

Kayaya vardığımızda *Şoorşii*'yi yavaşça yere bıraktım. Elimle işaret edince de kayanın üzerine tırmandı. "Burada kal" dedim ona.

Tabii ki peşimden gelmeye çalıştı.

Tekrar kalmasını işaret edince de bana panik dolu bir bakış attı. "*Şoorşiii Vektal?*"

"Seni bırakmıyorum tatlı yankım" dedim parmağımı solgun yanağında gezdirerek. "Tehlikeli bir şey yapacağım." O anda bile gözlerini üzerimize dikmiş, pusuda bekleyen yaratıkları işaret ettim. Tırpan gagalıyı ve ardından kar kedilerini gösterdim. Hatta ona yemek olacak, pusuda bekleyen, oklu kemirgeni de. Bir an sonra, karın arasına karışmış, göz önünde saklanan yaratıkları fark etti. Onları görünce gözleri irileşti ve bana bir kez daha korkuyla baktı. "Burada kalacaksın" dedim ona. "Senin için yiyecek bir şeyler avlayacağım."

O tuhaf dilinde bir şeyler geveledi. "*Lnt lsun bu sylr bni avlycak skın gtme!*"

"Sorun yok" diye yatıştırdım onu. Pelerini küçük omuzlarına daha sıkı sardım. Soran gözlerle bıçaklarımdan birine uzanarak karşılık verdi. Başımla onayladım ve ona kendi yaptığım kemik saplı bıçağı uzattım. Artık kendini koruyabilirdi.

Bıçak elindeyken kendini daha iyi hissettiği açıktı. Kayanın üzerine çömeldi ve bıçağı kavrayarak bana başını salladı. Parmak-

larımı tekrar soğuk, tüysüz teninde gezdirdim ve sonra çantamdan sapanımı çıkardım. Elimin altında bulundurduğum pürüzsüz taşlardan birini keseye yerleştirdim, sonra sapanı havada döndürerek nişan aldım. Taşı fırlatırken kollarım esnedi ve kemirgenin sendeleyerek yere yığıldığını görmek beni memnun etti.

Hayvan kendine gelemeden ona yaklaştım ve bıçağımın bir hareketiyle boğazını kestim. Sonra kanı akıtmak için biri boymuna, biri de sakatatı çıkarmak için karnına olmak üzere iki kesik açtım. Kalbi ve diğer lezzetli parçaları eşime bıraktım, sonra hepsini ona götürdüm. Kar kedilerinin takip edebileceği bir iz bırakıyordum ama kokumu aldıkları sürece saldırmazlardı. Hafızaları iyidir ve sa-khui etinin tadını sevmezler. Etimizin tadı acıdır.

Ganimetimle geri döndüm ve onu titreyen eşime gösterdim.

Yüzünü ekşitti ve bana şaşkın bir bakış attı.

"Oklu hayvanlara alışkın değilsin demek?" dedim çünkü onunla konuşunca kendimi iyi hissediyordum. Öldürdüğüm hayvanı çömeldiği soğuk taşın üzerine bıraktığımda, irkilerek gerilediğini fark ettim. "O öldü, tatlı yankı. Bak, sana en seçkin parçaları ayırdım." Karın derisini açıp kalbi ve karaciğeri ortaya çıkardım. Hâlâ sıcaklardı ama o havada çabucak soğuyacaklar ve tatları kaçacaktı. "Sadece kürkteki oklardan uzak dur. Sana pelerin için daha büyük bir şey avlayacağız. Bu bölgede tadı güzel, kürklü dvisti'ler var."

Şoorşii avıma boş boş bakıyordu. Sonra onu işaret etti. "Bnu yiycğimi mi sndın?"

Bu yiyeceği bilmiyor muydu yani? Yemek çubuğunu hemencecik yemişti oysa. Kalbi çakanp dudaklarına götürdüm. "Al. Tadına bak."

Aceleyle gerileyeceğim diye neredeyse kayadan düşüyordu. "Amn Tnrm, hyır!" Bir an sonra, parmaklarımın arasındaki kanı damlayan lezzeti işaret etti. "Pişrsneşunu!"

Başımı ona doğru eğdim. "Ne oldu? Ne diyorsun?"

Ellerini ateşin üzerine tuttuğu zamanki gibi ileri uzattı. Sonra yemeği işaret etti. "Atşşş" dedi bana. "Pşironu."

Bu sefer benim dudağım tiksintiyle kıvrıldı. "Yemeği yakmak mı istiyorsun? Bunun ne olduğunu anlamıyor musun?" Kalbi ağ-

zıma attını ve ona göstermek için çiğnedim. Lezzetli kan, dilimin üzerine yayıldı; sıcak ve tatlıydı.

Eşim yüzünü buruşturdu ve öğürdü. Elini havaya kaldırarak onu yok etmemi işaret etti. "*Amn Tnrım. İğrnçç.*"

"Ye" dedim ona sertçe. Yemek konusunda mızımlık etmemesi gerekecek kadar zayıftı. "İstersen sonra senin için onu yakarım ama şimdi yemelisin." Yaratığın böğründen kalın bir parça daha kesip eti ona uzattım. Yine öğürme sesi çıkarmasına aldırmadan, küçük parmaklarını etin etrafına kapatmaya zorladım. "Ye de günün geri kalanı için gücün olsun."

Başını iki yana salladı.

Bir ısırık alıp ona gösterdim, sonra onun da yemesi için ısrar ettim. Midesi guruldadı ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "*Um-rım tdı suşi gbidr.*" Şoorşii yüzünü bir kez daha buruşturdu ve ifadesini bozmadan bir ısırık aldı.

Ben memnundum. O değildi ama en azından ona yemek yediyordum. Demek lezzetli iç organları sevmiyordu. Onun küçük sıkıntı seslerini duymazdan gelerek hepsini yedim çünkü iyi bir avcı, eti ziyan etmez. Daha lezzetli parçacıklardan kesip ona yedirdim, sürekli itiraz ediyordu ama en azından karnı doyuyordu. Suyumun hepsini içti ve sonra susuzluğunun hâlâ geçmediğini belirtti.

Başımla onayladım. Adım adım ilerlemek gerekiyordu. Böylesine tehlikeli bir bölgede Şoorşii'yle ilgilenmek dikkatle ele alınması gereken bir konuydu. Onun kazara inin yakınında bir kar kedisine... ya da daha kötüsü bir avcı metlak sürüsüne rastlaması isteyeceğim son şeydi. Onu dikkatle korumalı ve görüş alanımdan çıkmasına izin vermemeliydim. Bu yavaş bir avlanma ve kabile mağaralarına daha da yavaş bir dönüş anlamına gelecekti ama ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

"Gel" dedim Şoorşii'ye; avımı kemerime asarak etin soğuk havada donmasını sağlayacaktım. Böylece bozulmadan dayanacaktı. Kayadan inebilmesi için eşime elimi uzattım.

Tekrar sırtıma tırmandığında onun ne kadar küçük ve kırılgan

olduğunun bir kez daha farkına vardım. Hiç ağırlığı yokmuş gibi onu taşıyabiliyordum. Bu iyi değildi. Kabile arkadaşlarımın en narini bile onu bir dal gibi ezebilirdi. Bu düşünce, koruyucu içgüdülerimi harekete geçirdi ve hırlama dürtümle savaştım.

Ne pahasına olursa olsun Şoorşii'yi güvende tutacaktım.

Bir süre karda ilerledik; onun sessiz kalarak etrafındaki dünyayı gözlemlediğini görmek beni memnun etti. Dikkatleri üzerimle çekmiyordu. Şikâyet etmiyor ya da tuhaf dilinde daha fazla şey talep etmiyordu. Yakındaki bir fidandan bir dal kırıp izimizi gizlemek için onunla ayak izlerimizi süpürdüğümde soru sormadı. Sessiz bir gözlemciydi.

Ama yine de kendi başının çaresine bakmanın en basit kurallarını bile bilmediğini düşünerek endişeleniyordum. Daha fazla ateş talebi aklımın bir köşesinde dursa da beni endişelendiriyordu. Yerin kendisi tarafından ısıtılan, donmamış bir dere buldum. Çürük kokuyordu ama tadı yeterince hoştu ve ısısı da yorgun kaslara iyi gelecekti. Bu aynı zamanda Şoorşii'mın neyi ne kadar bildiğini görmek için yapacağım bir testti. Vahşi doğa hakkında en küçük eniklerin bile bildiklerini onun bilmediğinden endişeleniyordum.

Tabii ki, güvenle dereye doğru yürüdü ve haddinden fazla yaklaştı. Test başarısız olmuştu. Kıyıya adım atamadan onu kolundan yakaladım ve acıyla bağırdı.

Bir anda kendi gücümünden utandım. "Şoorşii?" Eğer eşimi incitmişsem kendimden ölesiye tiksinecektim. *Khui*'m uzlaşarak geri çekildi.

"*Srun yk*" dedi derin bir nefes alarak. Yüzünü buruşturup el bileğini oynattı. "*Kzada incndi.*"

Küçük elini avucuma aldım ve o da güvenle onu incelememe izin verdi. Kolunda morluklar vardı ve eti şişmişti. Yaralıydı ve ben bunu fark etmemiştim bile. Bu kadar bariz bir şeyi kaçırdığım için kendime kızıyordum. "Özür dilerim Şoorşii'm. Bir daha bu kadar dikkatsiz davranmayacağım."

Onu dereden uzaklaştırıp bileğini saracak bir şey aradım. Sarıkan bir kumaş bulmak için üzerimi yokladım ama o güldü ve ba-

şını iki yana salladı. Bir şeyler geveledi ve suyu işaret ederek, bileğiyle uğraşmak yerine su içmeyi tercih ettiğini anlattı.

Pekâlâ. Ona nasıl içeceğini gösterebilirdim. Etrafa bakındım ve bir ağacın dibinde kırık bir dal buldum. Dalı alıp beni izlemesini işaret ettim. Sonra cesaret edebildiğim kadar yaklaştım ve dalı suya attım.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Daha sonra su çalkalandı. Çamurda yaşayan dişli balıklar saldırırken Şoorşii'nin nefesinin kesilmesini izledim. Onun şaşkınlığı beni ürpertiyordu. Buralar yılın birçok ayı boyunca misafirperver değildir ancak en küçük enikler bile kötü kokulu ılık derelerin tehlikeli yaratıklarla dolu olduğunu bilir. Dişli bir balık, yetişkin bir dvisti'nin etini birkaç dakika içinde kemirebilir. Ben gözümü bile kırpamadan Şoorşii ölebilirdi.

Bu düşünce onu kendime doğru çekmeme neden oldu. Dehşete düşmüş bir halde titreyerek bana sokuldu.

"İzle" dedim ona.

"İzle" diye onayladı ve *khui* rengiyle yankılanmayan kocaman, beyaz çerçeveli gözleriyle bana baktı. Bana onun ne kadar kırılgan olduğunu hatırlattı bu. Bu kırılganlığın bir an önce düzeltilmesi gerekiyordu.

Seyahat çantamı çıkardım. Hiçbir avcı, kabile mağaralarını yanına onu almadan terk etmez ve benimkinde de bol miktarda kırmızı sabun yemişi vardı. İkisini alıp parmaklarımın arasında ezdim, suyunu ayağımın dibindeki bir avuç dolusu karla karıştırdım ve sonra hepsini akıntıya doğru fırlattım. Sonra tekrar Şoorşii'ye baktım. "İzle."

Kararlı bir ifadeyle izledi. Su çalkalanmaya, dişli balıklar akıntıya karşı yüzerek oradan ve nefret ettikleri meyve kokusundan kaçmaya başladığında ne kadar şaşırdığını gördüm. "Meyvenin suyunu sevmiyorlar" dedim. "Ay bir kez daha batıncaya kadar buraya dönmeyecekler. Artık içebiliriz."

Bana merakla baktı, ben de suya doğru ilerleyerek ona gösterdim. Su tulumumu içine daldırıp doldurdum ve ardından doğru-
dan dereden su içebileceğini işaret ettim.

"Sorun yk mu?" diye ihtiyatla sordu. "Cıvar yok mu?"

Söylediği her saçmalığı başımla onayladım ve tekrar içtim, ardından bir avuç dolusu suyla yüzümü yıkadım.

Bu onun dikkatini çekti. "Yıkanmak?" diye sordu, yeleğimi çektiştirerek. Kemik bıçağını elinde tutuyordu; dişli balıklardan korktuğu içindi herhalde. Ama bakışları yüzümde, az önceki hareketimi taklit ediyordu. "Yıkanmak?"

"Evet, kendini temizleyebilirsin" dedim ve kendine zarar vermeden önce bıçağı elinden aldım. Bunun yerine ona birkaç tane daha meyve verdim. Dere balıklarının sevmediği bir tat olmasının yanı sıra, iyi de bir sabundur. Onları köpürtebileceğini anlayınca heyecanlandı.

"Vektal yıkanmak?" diye sordu, ardından kelimeleri tekrarlama-dan, yıkanmış gibi yaparak bir dizi saçma sapan laf daha geveledi. "Vektal yıkanmak?"

"Nehre tek başına girmekten mi korkuyorsun yankım?" diye alay ettim. "Dişli balığın seninkinden önce benim leşimi yutması için nehrin yukarısında mı durayım?"

Anlamadığını belirtmek için başını hafifçe salladı ama yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı. "Yıkanmak?" diye tekrar sordu.

Başımla onayladım ve derilerimi çıkarmaya başladım. Eşimi seve seve yıkayacaktım. Onun zarif bir şekilde soyunmasını, kendi tuhaf derilerini çıkarmasını izledim. Giysilerin lekelerle kaplı olduklarını ve sakatat gibi pis koktuklarını ilk defa fark ediyordum. Şoorşii'ye o kadar âşıktım ki onun ne kadar kirli olduğunu fark etmemiştim bile. Yıkanma fikrine bu kadar heyecanlanmasına şaşmamak gerekirdi.

Yankı eşim soyunurken fırtınadaki bir yaprak gibi titriyor ve kollarını ovuşturuyordu. Tıpkı ellerinde olduğu gibi minik ayaklarının da çok fazla parmağı vardı ve şekilleri de bir tuhaftı ama bunu yüzüne vurmادم. Tüysüz ve kuyruksuz olsa bile onun acayip vücudunun her zerresini seviyordum. Onu görünce *khui*'m zevkle yankılanmaya başladı ve ben de derilerimi çıkarıp suya girdim.

“Ofdostum” diye soludu, hâlâ kıyıda dururken. Kasıklarına bakıyordu. İlgisinden memnun bir şekilde gerindim ve elimi karnımın üzerine sürdüm. Onun bakışı karşısında aletim sertleşti ve vücudum titreşimlerle dalgalandı. Acaba Şoorşii’nin çiftleşmeyi teşvik etme yolu muydu bu?

“O halde bana gel eşim.” İlerlemesini işaret ettim. “Tüm ihtiyaçlarını karşılayacağım.”

Georgie

“At kadar aleti olmak” lafının nereden çıkmış olabileceğini şimdi anlıyordum.

Gözümü dikip bakmamaya çalıştıysam da başaramadım.

Köpekdişleriyle başa çıkabilirdim. Kuyrukla da. Süet benzeri mavimsi gri deriyle de. Lanet olsun. Başının etrafında bir tür kötülük tacı gibi kıvrılan boynuzlara da razıydım.

Ve iki metre boyundaki bir adamın kocaman bir aleti olacağını da anlamam gerekirdi sanırım. Boyutuna uygundu. Yani *bu kadar* şaşırmamalıydım ama yine de ereksiyon halindeki görüntüsü kalçalarımın korkuyla birbirine kenetlenmesine neden oldu.

Üzerindeki çıkıntılara da hazırlıklı değildim.

Aletinde lanet olası çıkıntılar vardı.

Tıpkı göğsündeki, kaşlarındaki ve kollarındaki kabarık doku gibi, aletin üzerini de tümsekli, boğumlu çıkıntılar kaplıyordu. O kocaman, aşırı kalın aletin... Bu çıkıntılara ek olarak, keskin değil de küt uçlu olmasa neredeyse başka bir boynuza benzeyecek bir çıkıntıya daha sahipti. Küçük bir mucize gibi bir şeydi anlayacağın. Peki. Dokulu, devasa bir aleti ve onun iki üç santim kadar üstünde kemikli, çıkıntılı bir topuz vardı demek.

Bir uzaylı tombala kartı olsaydı bununla tüm sıraları dolmuş olurdu herhalde. Boynuz? Tamam. Kuyruk? Tamam. Çılgın ötesi bir penis? Tamam, tamam, tamam.

Üstelik şimdi ona baktığım için, parlak mavi gözleriyle bana ateşli bakışlar atmaya başlamıştı. Sanki ona dokunmam için bana meydan okuyordu.

Ve... tamam. Tüm bu ekipmanın bir kıza ne gibi hisler yaşatacağını biraz merak etmiyor değildim ama o an sosis ebelemece oynamaktansa banyo yapmakla daha çok ilgileniyordum. Gözlerimi artık diz boyu girmiş olduğu suya çevirdim ve o da büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Tamam. Sıra bendeydi. Az önceki balık yüzünden hâlâ korkuyordum ama o da suya girdiğine göre güvende olacağımı varsayıyordum. Yine de her ihtimale karşı bulunduğu yere yaklaştım. Ayrıca soğuktan titriyordum, bu yüzden ya onunla bu lanet suya girecektim ya da yeniden giyinmem gerekecekti.

Kirli kıyafetlerime baktım ve suya girmeye karar verdim. Hâlâ üzerimdeki kanın ve pisliğin kokusunu alabildiğimden çaresizce temizlenmek istiyordum. Bu yüzden tüm irademi topladım ve suya girdim.

Çürük yumurta kokuyordu; yeraltı kaplıcalarının da böyle koktuğunu duymuştum. Ama umurumda değildi. Banyo suyu gibi ılıktı; havanın karlı ve çok soğuk olduğunu göz önüne alırsak buna bayılmıştım. Su bedenime değince inledim ve sonra tüm vücudumu kaynar suya daldırmaya çalışarak derine battım.

Harika bir histi. O anda, korkunç balıkları kovalayıp beni oraya getirdiği için Vektal'i öpebilirdim. Ellerime kollarıma su sıçratarak, son on günlük esaretin kötü kokularından kurtulmak için güzelce ovalandım.

Vektal suyun içinde yanıma geldi. Bir şeyler söylüyordu; sonra bana biraz daha böğürtlen uzattı. Onları sıkmamı ve suyunu üzerime sürmemi işaret etti. Belki de onun için yeterince hızlı hareket etmiyordum çünkü meyveleri elimden aldı ve suyunu omuzlarıma sıktı. Sonra iri elleriyle suyu tenime sürmeye başladı.

Önce kaskatı kesildiysem de dokunuşu çok doğaldı. Sanki sadece temizlenmek istediğimi anlıyor ve aksini söyleyen devasa ereksiyonuna rağmen yaramazlık yapmıyordu. Ve sanırım bu... hoştu. Dokunuşları art niyetli değildi. Sabunu nasıl kullanacağını göstermek istediği için bana dokunuyordu. Tuhaf, meyve kokulu köpüğü kollarıma ve bacaklarıma sürmeye başladım; om-

zumdan bir avuç alıp saçlarımı yıkamaya başlayınca da zevkle inledim.

Temiz olmak bana hiç bu kadar harika hissettirmemişti.

Hızla nefes aldığımı duydum. Göğsünde titreşen mırıltının yeniden başladığını fark ettim. Boğuk sesle mırılıyordu ama tek yaptığı saçımı yıkamaktı. Talepkâr dokunuşlar yoktu. Hiçbir şey için ısrar etmiyordu. Sadece bana dokunmaktan zevk alıyordu. Beni memnun etmekten.

Aslında, oral seks olayıyla beni korkutması dışında, son derece tatlı biriydi. Yaptıklarıyla beni memnun etmeyi, bana zevk vermeyi amaçlıyordu. Bu minicik bilgiyi değerlendirdim. Belki Stockholm sendromu böyle bir şeydi. Ya da belki Vektal'in yanında kendimi güvende hissetmekte haklıydım. Son iki haftadır hiç olmadığım kadar güvendedim. Her durumda dokunuşlarını dert etmiyordum. Hatta hoşuma gidiyordu; muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla.

Birlikte banyo yaparken ona bakamıyordum. Yanaklarım utançla yanıyordu çünkü arada bir, daha da yaklaşıp o kocaman aletiyle beni dürtüyordu ve bu da aklımı yaramaz düşüncelerle dolduruyordu. Üzerimde gezinen ağzı. Teninin benimkine sürtündüğünde verdiği süet benzeri his. Sıcaklığı. İlgi çekici kokusu. "Şorşii" diye mırıldandı, elleriyle kafa derimi okşarken.

"Gee-or-gee" diye düzelttim. Onun dilinde c sesi yoktu herhalde çünkü ş gibi söylüyordu.

"Şhorcii" diye denedi.

"Cii" diye teşvik ettim.

"Şhhzhii..." diye başladı, sonra durdu ve tekrar denedi. "Korjii."

Kıkırdadım. Korji mi? Yok artık. Dilini nasıl hareket ettirmesi gerektiğini göstermek için arkamı dönüp ağzımı işaret ettim. "Georgie."

Parmaklarıyla dudaklarımı şefkatle okşadı. "Zhoorzhi." Sonra tekrar denedi. "Geeeeorgie." Resmen kedi gibi mırılıyordu.

"Çok iyi" dedim, yumuşak bir sesle. Sonra çıplak bir şekilde kucağında oturduğum kafama dank etti.

“Georgie” diye tekrarladı mırıldar gibi. Sonra elimi tutup mırıltıyla titreşen göğsünün üzerine koydu. “Georgie sa-akh Vektal.”

Elimi kalbinin üzerine koyarak benimle böyle konuşması, sözlerinin ihtimal vermek isteyeceğimden daha büyük bir anlamı olduğunu düşündürdü bana. Bakışları yoğundu, sanki cevap vermemi bekliyordu.

O bir uzaylıydı. Kendime bunu hatırlattım, hatta onu bana –bize– diğer uzaylılardan kaçmamıza yardım etmesi için ikna edebileceğim aklıma geldi. O haydutlar bizi satmak istiyorlardı.

Bunun çok katmanlı bir plan olması gerektiğini biliyordum. Vektal’in gezegeni cehennem kadar soğuktu ve alet edevatına bakılırsa muhtemelen Taş Devri’ni geçememişti. Ama eve dönüş umudumu kaybetmeyi reddediyordum. Sadece bunu küçük yeşil adamlarla ya da top kafalı uzaylılarla yapamayacağımı biliyordum. Bizi sığır yerine koyuyordu onlar.

Vektal en iyi şansımdı.

Parmaklarımı göğsüne sürterek onu biraz kullandığım doğru olabilirdi. Buz gibi, karlı havada üşüyorlardı ve meme uçlarım da sertleşmişti. Ona bilerek sürtündüm, vücudumu hissetmesine izin verdim. Dudaklarımı yaladım ve sonra o uzaylı, parlak mavi gözlerine baktım.

Ardından, ben orada biriyle köpük banyosu yaparken (yarısı kapsüllerde tutulan) bir sürü kadının kurtarılmayı beklediğini bildiğim uzaktaki dağ tarafını işaret ettim. “Beni dağın yamacına götürür müsün?”

Soran bakışlarla yüzümü okşadı. “Daa... aağ?”

“Evet” dedim ve parmaklarımı teninde gezdirdim. “Yukarıya.”

Kaşları çatıldı ve başını sallayarak, beni oraya götürmeyeceğini belirtti.

Pekâlâ o halde, büyük silahları çıkarma zamanı gelmişti. “Vektal” diye mırıldandım. “Nasıl öpüşüleceğini biliyor musun?”

Uzaylının boş bakışları bana ne dediğim hakkında hiçbir fikri olmadığını söylüyordu. Tabii ki bilmiyordu. Ben de elimi ensesine koyup onu kendime doğru çektim. Sıcak oluşu ve soğuk rüzgârı

engellemesi hoşuma gidiyordu. “Öpüşmek?” dedi bir kez daha ve sonra eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Yüzünde şok geçiriyormuş gibi bir ifade belirdi. Sanki insanların ağızlarını birbirlerine değdirmeleri fikri hiç aklına gelmemiş gibiydi. İçimde yükselen kahkahayı bastırdım ve bir parmağımı göğsünün üstünde gezdirdim. “Beni dağa götürürsen... sana daha fazlasını gösterebilirim.”

Ateşle oynadığımın farkındaydım. Kurtarma karşılığında ona cinsel lütuflar teklif etmek en mükemmel plan olmasa gerekti ama elimdeki silahları kullanıyordum. Benden etkilendiği sürece bundan faydalanabilirdim. Çıkarıcı bir yaklaşımdı ama insanların hayatı tehlikedeydi. Arkadaşlarını kurtarmak için bir uzaylıyı öpmem ve onunla flört etmem gerekiyorsa, bunu yapacaktım.

Kabul etmeliyim ki bu çok da zor değildi. Önceki gece tenimde gezinen ağzı hâlâ aklımdaydı. Boşalana kadar beni nasıl yaladığı. Ayrıca o anda bana olan bakışları da onunla sevişmenin katlanılamayacak kadar korkunç olmayacağını düşündürüyordu. Yavaş, keşif dolu ve çok da hınzırca olurdu. Ve ben bu fikirden nefret etmiyordum. Hem de hiç. Belki seksi düşüncelerle kendimi eğlendirmenin zamanı değildi ama ama kendime engel olamıyordum.

Kollarımı boynuna dolayıp göğüslerimi onun sıcak –hem de ne sıcak– vücuduna bastırarak biraz daha ateşle oynadım. Aletini ısrarla karnıma bastırıyordu ama ben aldırmadım, parmaklarımı gür siyah saçlarında dolaştırdım.

Vektal yüzünü tekrar benimkine yaklaştırdı, bakışları önce ağızıma sonra gözlerime kaydı. Bir öpücük daha ister gibiydi ama bunu nasıl yapacağından pek emin değildi.

Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına değdirmek için eğilerek “Uzaylılar öpüşmez mi?” diye usulca sordum. “Benimle dağa çıkarsan... sana her türlü öpüşmenin nasıl yapıldığını göstereceğim.”

“Daa...ğaa” diye tekrar etti gözlerini kısarak. Parmaklarını önce benim ağızıma sonra kendi ağızına götürerek tekrarladı: “Georgie dağa?”

"Aynen öyle" dedim, anladığına memnun olarak. "Beni dağa götür ve Georgie seni tekrar öpsün." Parmaklarımı önce kendi dudaklarıma sonra onunkilere bastırdım.

O kurnaz bakışlar beni izliyordu. Eğilince beni öpeceğini sandım ama sadece burnunu burnuma sürttü. "Georgie... dağa" dedi alçak sesle ve sonra elinin çıplak bacak arama doğru kaydığını ve parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde gezdirdiğini hissettim. "Dağ."

Nefesim kesildi. Ürkütücü, tahrik edici dokunuşu kadar ima ettiği şey de beni heyecanlandırmıştı. Beni dağa çıkarırsa onunla seks yapmamı istiyordu.

Uzun bir süre ona bakarak düşündüm. Sonra uzanıp aletini kavradım. "Georgie dağa" diye kabul ettim ve suyun altında onu hızlıca çekiştirdim. *Beni dağa çıkarırsan, işte bunu alacaksın.*

İnledi ve elime yaslanmaya çalıştı ama ben aynı hızla onu bıraktım. "Dağ" diye ısrar ettim.

"Dağ" diye homurdandı ve beni kendine doğru çekip iri vücudunu benimkine bastırdı. Bir an, teklif ettiğim şeyi hemen alıp almayacağını merak ederek panikledim. Ama o burnunu tekrar benimkine sürtmekle yetindi, sonra da beni serbest bırakarak kıyıdaki giysilerimi işaret etti.

Vay anasını, dağa çıkacaktık. İki kişilik kurtarma ekibi, hemen geliyor.

Çabucak giyindik; kirli tulumumu tekrar üzerime geçirmek zorunda kaldığım için yüzümü buruşturdum. Kış havasının ayazı, ıslak ve soğuk halde olduğum için daha fena üşütüyordu, Vektal ıslak saçlarımı pelerinle örtmem konusunda ısrar etti. İyi bir fikirdi ama ısıran soğukta yine de buz tuttu. Belki de nehre dalıp çıkmak pek akıllıca bir fikir değildi ama en azından artık temizdim.

Vektal beni tekrar omuzlarına aldı ve sonra dağa doğru yola çıktık. Anlayamadığım homurtularla habire bir şeyler anlatıyor ve ara sıra üşüyen ellerimi okşuyordu. Manzarayı işaret ediyordu ama kardan başka bir şey görmem gerekiyorsa bile seçemiyordum.

Bitmek bilmez bir süre boyunca tepeyi tırmadık ve ben her geçen dakika daha da üşüyordum. Dişlerim takırdıyordu, başımsa buzdan bir kütleyle dönüşmüş gibi geliyordu. Üşüyordum ve açtım; yediğim çiğ et beni daha da acıktırmıştı. Yukarı bakana kadar dağdan ne kadar aşağıya indiğimizi fark etmemiştim ve geminin düştüğü kayalığa daha saatlerce varmayacakmışız gibi geliyordu. Bu da dişlerimin daha çok takırdamasına neden oldu.

Sarp zemin, tanımadığım dik bir uçuruma dönüşüp de Vektal doğrudan oraya yönelince şaşırdım. Beni yere bıraktı, muhtemelen “burada kal” anlamına gelen bir şey söyledi ve sonra uçurumun dibine gidip kazmaya başladı. Yeni bir mağaranın girişini açtığını anlamadan önce bir an şaşkınlıkla onu izledim.

Beni dağa falan çıkarmamıştı başka bir mağaraya getirmişti.

“Şaka yapıyor olmalısın” dedim patlar gibi. “Hayır! Vektal, dağa çıkıyoruz!”

Uzaylı dönüp bana asabi bir bakış attı. Buzla kaplı saçlarımı, dişlerimin çılgınca takırdadığını ve titrediğimi işaret ederek kendince anlattı. Mağarayı işaret edip konuşmaya devam etti. Ne dediğini anlamak için uzaylı dili bilmeme gerek yoktu.

Üşüyorsun. Bu gece burada kalacağız. Dağa çıkmanın canı cehenneme.

İyi de ben kızları bir gün daha bırakamazdım ki. Bunu yapamazdım. Ondan ödünç aldığım pelerinle bile donuyordum, kızlarınsa hiçbir şeyleri yoktu. Ne yiyecekleri ne içecekleri ne de barınakları vardı. Öyle büyük hüsrana uğramıştım ki çığlık atabiliyordum.

Bunun yerine dönüp, dağa çıkan patika benzeri yola doğru hışımla ilerledim. Gökten süzülen karla yüklü vadi duvarı boyunca kıvrılıyordu. Suyun içinde yürüyormuşum gibi hissediyordum ama pes etmeyecektim. Vektal’in benimle gelip diğerlerini görmesini sağlamak için dağa kadar yürümem gerekse bile bunu yapacaktım.

“Georgie” diye seslendi arkamdan. Sonra da artık “Hayır” demek olduğunu bildiğim o keskin heceyi haykırdı.

Onu duymazdan gelip daha da hızlı yürüdüm.

"Georgie, hayır!"

Çok geçti. Yerdeki gölgeli kar birikintisi yüzünden uçurumun kenarına çok yaklaştığımı, ayağımın altının boş olduğunu anlayana kadar iş işten geçmişti. Ayaklarımın altındaki zemin kayboldu ve buzlu bir yarıktan aşağı sanki sonsuza dek kayarken çığlığı bastım.

Sonsuza dek sürmedi ama. On, belki on beş saniye. Sonra düşüp dipteki kar yığınının çakıldım ve orada öylece kalakaldım. Vektal, yukarıdan adımı haykırdığını duyamayacağım kadar uzakta değildi.

"Tamam, anladık" diye homurdandım. Uzaylıdan, *ben haklıydım, sen haksızdın* temalı bir azar yemek için sabırsızlanıyordum. Doğrulunca bileğimin zonklaması beni irkiltti. Gittikçe kötüleşiyordu.

Yakınırda bir şey kıpırdadı ve donup kaldım. Etrafıma ilk kez baktım.

Bir çeşit buz mağarasındaydım. Tavandan buz sarkıtları iniyordu. Kar yığınları duvarları kaplıyor ve yukarıdan azıcık güneş ışığı içeri giriyordu.

Bana bakan iki düzine gözü görmeme yetecek kadar ışık vardı. Yalnız değildim. Ve ağızma kadar boka batmış durumdaydım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

@novaebook

Georgie

Etrafıma tedirginlikle bakındım. Her nasılsa, yağan karın örttüğü bir çukura düşmüştüm. Bir anlık hatanın kurbanı olmuşum ve bu gezegen de mağaralarla doluydu herhalde çünkü kendimi yine bir tanesinde bulmuştum.

Üstelik bu mağara doluydu. Çok ama çok doluydu.

Balık benzeri tuhaf yüzlerin üstündeki bir düzine göz bana bakıyordu. Hem insan gibiydiler hem de değildiler. İki ayaklıydılar; ikişer kolları, bacakları vardı ve uzunlardı. Benden daha uzun. Gözleri, sivri yüzlerinde kocaman görünüyordu; ağızları küçük ve yuvarlaktı. Bedenlerinin neredeyse her santimini kaplayan keçeleşmiş, soluk tüylerini saymazsak neredeyse karikatür tiplemesi gibiydiler. Ve ıslak, pis bir köpek gibi kokuyorlardı. İyh.

Biri bana doğru baykuş gibi öttü; sesi şikâyetçiydi.

“Merhaba” dedim usulca. Onlar bana bakarken kılımı bile kıpırdatmıyordum. Dost mu yoksa düşman mı olduğuma karar vermeye çalıştıkları çok açıktı. Bana biraz *Yıldız Savaşları* filmlerindeki Wookiee’leri hatırlatıyorlardı –Tanrım, aklımı *Yıldız Savaşları*’yla bozmuştum resmen– ama bunlar beyazdı, kocaman gözleri vardı. Kuyrukları da vardı; içlerinden biri bana yanaşırken fark etmiştim. Kuyruğunu sinirli bir kedi gibi ileri geri sallıyordu.

Yaratık başını eğip beni inceledi. Sonra tekrar öfkeyle öttü.

“Georgie” diye hırladı Vektal yukarıdan. “Georgie!” Elleriyle yukarıdaki buzu kazıdığını duyuyordum, başıma buz parçaları yağıyordu.

“Sanırım iyiyim” diye seslendim ona.

Kuyruğunu sallayan yaratık başını kaldırdı ve bir baykuş gibi havaya doğru tekrar öttü.

Yüzüme daha fazla buz parçası çarpınca yukarı baktım. Kaya-
lık mağaranın tepesinde bir delik vardı ve Vektal umutsuzca orayı
kazıyor, benden çok daha büyük bedenini sığdırıp yanıma gelebil-
mek için ağzı genişletmeye çalışıyordu. Çılgına dönmüş haldeydi
ve bağırarak bana anlamadığım bir komut daha verdi. “Olduğun
yerde kal” mı yoksa “kıpırda” mı diyordu acaba?

Patlak gözlü, yeti benzeri yaratıklara baktım.

Biri başını bana doğru eğmiş, kuyruğunu hızla sallıyordu. Ne-
redeyse çirkin bir köpek yavrusu gibiydi. Gülümsedim ve yavaşça
ayağa kalktım; “yavru köpekler” benden bir karış daha uzunlar-
dı. “Selam” dedim, sesimi tatlı ve yumuşak tutarak. Belki ona bir
köpek yavrusu gibi davranırsam iyi anlaşabilirdik. Burun delikle-
ri genişleyip kuyruğuyla yeri daha da hızlı dövmeye başlayınca,
koklasın diye sağlam elimi uzattım.

Yaratık hemen hırladı. Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve beni
acımasızca yere itti. Düşerken küçük bir çığlık attım. Başka bir yara-
tık hemen üzerime atlayarak saçlarımı ve giysilerimi çekiştirdi. Bir
başkası bağırды ve üzerime kar fırlattı. Yavru köpekler gibi değil de
daha çok hırçın, öfkeli maymunlar gibi olduklarını anlamıştım.

Ve onlarla dolu bir inin içindeydim.

Saçımı yakalayan el, sertçe çekiştirince tekrar çığlık atarak ken-
dimi kurtarmaya çalıştım. Bir diğeri yaralı kaburgalarım vurdu ve
nefesim kesildi. Öksürerek yerde yuvarlandım ve kendimi onların
vahşi saldırılarından ve öfkeli böğürtülerinden korumaya çalıştım.

Yukarıda vahşi, öfke dolu bir kükreme koptu. Sonra tavan ta-
mamen çöktü.

Vektal. Tanrıya şükür.

Ağır bir şey yere çarptı ve yaratıklar çığlık atıp geri çekildiler.
Gözümü açınca Vektal’in öfkeyle kükrediğini, şiddetli sesinin ma-
ğarayı titrettiğini gördüm. Tüm mağara sarsılırken Vektal’in bı-
çaklarını çekmesini izledim.

Yaratıklar daha da geri çekildiler.

Onları suçlayamazdım; Vektal son derece korkutucu görünüyordu. Gözleri alev alev parlıyor ve öfkeyle açılmış ağzından köpekdişleri çıkıyordu. Bakışlarını bana çevirince ben bile biraz korktum.

Ama sonra beni yerden alıp mağara adamı tarzıyla omzunun üzerine attı ve bambaşka bir geçide doğru aşağı fırladı. Yaratıklar bağıırıp çığlık atıyorlardı. İçlerinden biri saldırınca Vektal o kocaman koluyla yarattığı çöp gibi kenara savuruverdi.

Çığlık atarak etrafımızda kümeleniyorlardı ve biri saçımı tekrar yakaladı, ben onu savuşturamadan bana bir tokat savurdu. Bağırdım ve Vektal bu sefer elinde bir bıçakla arkasına döndü.

Yaratık yere düşmeden ölmüştü.

Bu manzara karşısında nefesim kesilse de Vektal, kudurmuş yaratıkların arasından kendine yol açarak, hız kesmeden mağarada ilerlemeyi sürdürdü ve birkaç dakika sonra güneş ışığını görünce o kadar rahatlardım ki içimden ağlamak geldi. Mağaradan çıkmıştık ve yaratıklar peşimizi bırakmıştı.

Buna rağmen uzaylım durmadı. Derin karda, biraz gözümü korkutan bir azimle ilerlemeye devam ediyordu. *Hâlâ sana söylemiştim demesini bekliyordum.* Ama üşümüştüm, korkudan aklım çıkmıştı ve aptalca hareketimi savunacak halim yoktu. Madem mağara adamını oynamak istiyordu, beni güvende tuttuğu sürece benim için sorun yoktu. Öfkeliydi. Hatta öfkeden kudurduğu açıktı. Kendi kendine öfkeyle homurdanıyordu ve bedeni kasılmıştı. En berbat olansa, öyle hışmıla çıkıp gittiğim için özür bile dileyemiyor olmamdı. Konuşamıyorduk ki. Üzüntü ve hüsrandan etrafı tekmeleyesim geliyordu.

Gerçi düştüğüm için tüm vücudum ağrıyordu, kaburgalarım ise alev almış gibi yanıyordu. O yüzden bir şeyi tekmelemek yerine belki de sadece ağlardım. Ağlarsam da gözyaşlarım yüzüme yapışırdı herhalde.

Bütün bu lanet gezegen bana karşıydı.

Vektal beni karların üzerine bırakıp sert sert bana bakınca, kendimi son derece mutsuz hissettim. "*Saan tes.*" Toprağı işaret ediyordu. "*Tes!*"

“Burada kal. Anladım” diye mırıldandım, kendimi suçlu hissederek. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bekledim.

Bana sinirli bir bakış attı ve birkaç adım öteye gitti. Gömülü mağaranın olduğu o aptal uçurumun dibine geri döndüğümüzü fark ettim. Kısa süre önce bulunduğumuz yere dönmüştük ama bu arada saçlarımın yarısı kuduz yetiler tarafından yolunmuştu, birkaç yerim daha çürümüştü ve üstüne Vektal bana kızmıştı.

Buradan nefret ediyordum. Soğuk olmasından, sürekli kar yağmasından ve her şeyin lanet suratımı yemek istemesinden nefret ediyordum. Kokuşmuş, iğrenç bir tulum giyiyor oluşumdan ve çiğ et yemek zorunda kalmamdan nefret ediyordum. Oysa tepede muhtemelen şu anda benim yerimde olmak için canını verecek bir düzine kız vardı ama ben minnet bile duyamıyordum.

Kendimi düpedüz sefil hissediyordum.

Yorgunluk ve öfke dolu gözyaşlarımı bastırmak için elimden geleni yaptım ama yine de düşeceklerdi. Soğuktan ve sefaletten tir tir titriyordum. Vektal, mağaranın ağzını kazıp, güvenli olup olmadığına bakmak üzere içine girdiğinde gözyaşlarım sessizce gözlerimin köşelerinden sızdı ve kirpiklerimde donup kaldı. Çünkü tabii ki öyle olacaktı. O anda pelerini bile beni sıcak tutmazken, onun üzerinde sadece bir atlet ve pantolon olmasına rağmen hava koşullarından gayet memnun görünmesine gıcık olmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bir an sonra mağaradan çıktı ve içeri girmenin güvenli olduğunu işaret etti. Yanına gittim. İçeride görmeye değer bir şey yoktu; kaya duvarın dibine oyularak açılmış ve toprağın içine doğru yılan gibi kıvrılan küçük bir mağaraydı. Ön tarafta erzaklar, asılı duran başka bir deri perde, ısınmak için birkaç kürk, çamurdan pastalara benzeyen küçük bir yığın ve biraz odun vardı. Son zamanlarda gördüğüm her yerden daha rahattı ve rüzgâr almıyordu. Vektal deri perdeyi girişin önüne çekip kan ve rüzgârı engellerken içerisi tümünden karardı.

Ama güvenliydi.

Güvendeydim. Ürperdim ve sonra boğazımdan bir hıçkırık kaçarken titredim.

Vektal

Bir kez daha eşimin ne kadar çaresiz olduğunu görüp umutsuzluğa kapılmıştım. Kafam iyice karışmıştı; madem bu topraklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, o zaman buraya nasıl gelmişti? Metlak'lar bile onun karşısında ne yapacaklarını bilememişti. Alıp başını gitmesine izin verdiğim için kendime kızıyordum. Ona verdikleri zarardan çok daha ağırını verebilecekleri için öfkeden kuduruyordum. Sinsice dolaşan bir grup metlak'la kazara karşılaştıkları için paramparça edilen enikler görmüştüm.

Georgie, değerli eşim, yankım gidip onların inine düşmüştü. Aşağı inip onu kurtarana kadar öldürülmesi işten bile değildi.

Bu düşünce ellerimi titretiyor ve *khui*'m öfkeli bir şekilde göğsümde gümbürdüyordu. Bir enikten bile daha savunmasız birine nasıl bakabilirdim? Onu evime, halkıma götürmeme izin vermek yerine tehlikeli dağlara gitmemi isteyen birine?

Georgie'm *kimdi*? Buraya nasıl gelmişti? Bu topraklarda metlak'lar ve *sa-khui*'lerden başka kimse bulunmazdı. O eşsiz biriydi.

Ve az kalsın onu kaybedecektim. Titreyen eşime ateş yakmak için mağaranın içinde dolanırken öfkeden içim içimi yiyordu. Odun ve tezek parçalarını üst üste yığdım, ateş yakma aletlerini bir kıvılcım çıkarana kadar avuçlarımın arasında ovuşturup ardından çirayı besleyerek ateşi yaktım. Alevler odunları yalamaya başladığında, soğuktan titreyen Georgie'ye yaklaşmasını işaret ettim.

"*Teşkrler*" dedi yumuşak bir sesle.

“Seni anlamıyorum” diye hırladım ona. Bu da çiftleşmemizin önündeki bir başka engeldi. Georgie’ye bana ait olduğunu, benim yankım olduğunu söylemek istiyordum. Benim yanımda güvende olduğunu ve bana güvenirse ona zarar gelmesine asla izin veremeyeceğimi. Benim ışığım ve var olma sebebim olduğunu; birlikte bir dünya kurup aile olacağımızı. Ama ona bunların hiçbirini söyleyemiyordum.

Yüksek sesle burnunu çekti ve ateşe biraz daha yaklaşıp beş parmaklı minik ellerini ısıtmak için ileri uzattı. Bileği kızgın bir renkteydi. Kabilemin şifacısı Maylak, bunu bir dokunuşla iyileştirebilirdi. Ama o burada değildi ve Georgie’m acı çekmek zorundaydı. “Ver şunu” dedim hoyratça, yaralı elini bana uzatması gerektiğini işaret ederek. Düşerken daha da kötü yaralanmış olmalıydı ve eşimin bu perişan hali içimi dağlıyordu.

“Bana çok kızgın malsın” dedi ve yine yüksek sesle burnunu çekti. Sonra da gözyaşlarına boğuldu.

“Ah, Georgie” diye mırıldandım ve onu kendime doğru çektim. Yüzünü yeleğime bastırdı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Buz kesip sertleşen saçlarını okşadım. Hastalanacaktı. Onu ısıtacak bir *khui*’si olmadığını unutmuş ve onu dağın bir tarafından yukarı, diğer tarafından aşağı sürüklemiştim. Benim küçük beşparmaklım çok narındı. Ona daha iyi bakmadığım için dövünüyordum. “Bir daha olmayacak yankım” dedim ona, yuvarlak yanağını okşayarak. “Şu andan itibaren sana daha iyi bakacağım.”

Tüm malzemeleri kullanmam vurdumduymazca olsa da ateşi daha çok harladım. Georgie’m sıcak ve rahat olduğu sürece terlemek umurumda değildi. Bana çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca ona sarılıp kaldım. Elleri giysilerimin altına girip sıcak tenimi aradı ve onun küçük dokunuşları yüzünden aletim sertleşti. Ama hâlâ ağlıyordu; ben de ona sarıldım, gözyaşları dinip de sadece mutsuzlukla burnunu çekmeye başlayıncaya kadar elimden geldiğince teselli etmeye çalıştım.

Gerçi elleri hâlâ giysilerimin içindeydi. Aletim bunu unutmamıştı ve ihtiyaçtan ağlıyor, *khui*’m göğsümde gümbürdüyordu.

Eşimi mutlu etmek istiyordum. O tuhaf, tatlı yüzü ağlamasın, gülsün istiyordum.

Bu nedenle o, ateşin yanında ısınırken, ben de yapmam gerektiği gibi eşimle ilgilendim. Bileğini inceledim; kürklerden bir şerit kesip sıkıca bağladım ve kemik bıçaklarımdan biriyle tutturdum. Onu şifacıya götürene kadar iş görürdü. Bana minnetle gülümsedi ve yeleğimdeki kemik bıçaklardan birini işaret etti.

"Bnabriniverrmsn?"

Anlamadığımı belirtmek için başımı sallayınca el hareketleriyle bana onu tutmak istediğini gösterdi. Ha. Kendini savunmak istiyordu. Ona bıçaklardan birini verdim. Başta altı tane takıyordum, şimdiyse dörde düşmüştü. Yarın ona bıçağı nasıl kullanacağını ve nasıl saplayacağını gösterecektim, böylece bir daha metlak'lar tarafından saldırıya uğrarsa karşılık verebilecekti. Metlak'lar aslında korkak yaratıklardır ve tehlike hissederlerse kaçarlar.

Bıçağı hediye edince gülümsemesi genişledi ve sanki ona hazinelerin en büyüğünü vermişim gibi mutlulukla bana baktı. *"Kendmdhaiyhssdiyorum."*

Başım la onayladım ama ne dediğini anlamamıştım. Gülümsüyordu ya. Bu benim için yeterliydi. Yine de daha fazlasını yapacaktım. Bu mağarada kürkler vardı, bu kadar uzağa gelmeyi göze alan avcı savaşçıların rahat etmesi için bırakılmış kürkler. Eskimiş ve sertleşmişlerdi ama sıcak tutarlardı. Sabah yola çıktığımızda avcılık nezaket kurallarını çiğneyecek ve ona bunları giydirecektim. Artık soğuktan titremesine izin vermeyecektim.

"Pişir?" diye sordu, kemerime asılı avı işaret ederek. *"Şmdipşirelmimi?"*

"Pişşr?" diye tekrarlardım, oklu hayvanı görsün diye havaya kaldırarak. *"Ona böyle mi diyorsun? Pişşr mi?"*

"Ymekh" diyerek bana gülümsedi, küçük dişleri parladı. Önce hayvanı sonra da ateşi işaret etti. *"Pişronultfen."*

Ah! Talimatlar. Ateşi gösterdim. *"Pişir?"*

"Onaslında ateşdenr ama evt" diyerek başıyla onayladı. *"Pişir."*

İçgüdülerime tamamen aykırı olsa da onun dediğini yaptım.

Hayvanın derisini yüzdüm ve lezzetli parçalarını kemik bıçaklarımdan birine geçirdim; o da onları ateşe tuttu ve sonra mutlu şapırtılarla bir tanesini yedi. Her lokmada heyecanlı sesler çıkarıyordu ve yemek bitince de uykulu ve memnun bir hale büründü.

Ben de memnundum. Erken mola vermiştik ama Georgie ısınmıştı, güvendeydi ve karnı da toktu.

Ona el işaretleriyle daha fazla odun toplamam ve daha fazla yiyecek için tuzaklar kurmam gerektiğini açıkladım. O da mağarada kalıp ateşi besleyecek ve dinlenecekti. Tedirgin görünse de başıyla onayladı; kemik bıçağımı ve su tulumumu ona bırakıp yanından ayrıldım.

Aceleyle yakacak toplarken odun yerine dvisti gübresi buldum. Yanımda balta yoktu ve dağın bu kadar yukarısında ağaçlar bodurdu. Küçük hayvanlar ve tırpan gagalı kuşlar için tuzaklar kurdum. Dvisti olsa daha iyi olurdu gerçi, fakat Georgie dağa çıkmaya kararlı görünüyordu ve o kadar çok et taşıyamazdık. O da bir sa-khui olsaydı kolay olurdu ama benim Georgie'm narindi ve bizim en zayıf savaşçımız kadar bile güçlü değildi.

Karanlık çökmek üzereyken mağaraya döndüğümde Georgie'yi elinde bıçakla battaniyenin içinde kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken buldum. Ateş kor haline gelmişti ve eşimin saçları parlak, altın sarısı bukleler halinde kurumuştur. Ne hoş bir manzaraydı.

Neredeyse uyandığında bana yönelttiği yumuşacık gülümseme kadar hoştu. Battaniyelerin arasında doğruldu ve bana uykulu bir bakış attı. "Dağ?"

Başımı hayır anlamında salladım ve ateş malzemelerini mağaranın bir kenarına bıraktım. Dışarıda şiddetli bir kar fırtınası vardı ve dağa çıkmak için aşmamız gereken kar birikintileri her geçen an daha da derinleşiyordu. Perdeyi çekip ona karı gösterince mahzun oldu.

"Dağa yarın çıkacağız" dedim ona. Neden böyle çaresizce oraya gitmeye çalıştığından emin değildim ama bu onun için bir şey ifade ediyor olmalıydı. El işaretleriyle, güneş yeniden doğduğunda ve fırtınalar dindiğinde gideceğimizi anlatmaya çalıştım. Sonunda, *yakında* demekle yetindim.

"Yakında" diye yineledi ve bana gülümsedi. Cevabımdan memnun olmuşa benziyordu.

Uzun bir gün olacaktı. Görünür olsalardı güneşler hâlâ tepede olurdu ama kar altındaydık, acı soğuktan sakınmalıydık. Georgie benim kadar dayanıklı değildi ve yanımdayken beni yavaşlatıyordu. Onun varlığını en iyi avlanmaya değişmezdim ama eşimin yanımda olmasının, yalnız olsaydım yapacağımdan farklı seçimler yapmam gerektiği anlamına geldiğini kabul etmeliydim. Onunla ilgilenmek artık öncelikli hale gelmişti.

Bütün günü onunla geçirme düşüncesi bir lütuf gibi geliyordu. Ateşi işaret ederek benim ateş için kullandığım kelimeyi söyledi. "Evet, ateş."

"Ateş" diye tekrarladı. Sonra üzerinde oturduğu kürkleri avuçladı ve bana soran bir bakış attı.

"Kürk."

"Kürk" diye yineledi. Kelimeler ağzında tuhaf tınlıyordu; benim çıkardığım gırtlak seslerini çıkarmakta zorlanıyor gibiydi. Ama benimle nasıl iletişim kuracağını öğrenmek istemesinden memnundum. Bir süre boyunca bu şekilde, kolayca işaret edilebilecek şeyleri saydık ve Georgie bunları telaffuz etmeye çalıştı. Sonra baştan başlayarak her seferinde farklı sıralarla tekrarlardı ve kelimeleri öğrenmeye çabaladı.

Sonunda mağarada isimlendirecek bir şey kalmadı ve bedenlerimize geçtik. Kıvırcık, dağınık saçlarını karıştırdı.

"Saç" dedim otomatik olarak, hemen saçlarındaki düğümleri parmaklarıyla açmaya çalışınca eğlendim. Kendi mağarama döndüğümüzde ona bir kemik tarak yapacaktım.

"Saç" diye homurdandı, düğümlerle uğraşmaktan vazgeçerek. Sonra bana doğru döndü ve yeleme dokundu. "Saç?"

"Saç" diye onayladım.

Parmakları boynuzlarıma uzandı ve birini hafifçe okşadı. "Bnlr ne?" dedi. "Boynuz" dedim. Parmaklarını boynuzlarımda üzerinde gezdirirken nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Boynuzlarım pek bir şey hissetmese de göğüsleri yüzüme yakındı ve kokusu

beni tahrik ediyordu, tıpkı büyüleyici dokunuşu gibi. Onu tutup kendime çekmek için can atıyordum ama bunun yerine yumruklarımı sıkıp kendimi kıpırdamamaya zorladım.

“*Bnır ne?*” diye tekrar sordu ve parmakları alnımda, oradaki kemikli çıkıntılarda, sonra da burnumda gezindi.

“Yüz mü?” Neremi sorduğunu anlamıyordum. Yanağına dokundum. “Yüz, seninki gibi.”

Ama başını hafifçe iki yana salladı ve küçük parmak ucuyla çıkıntılardan birini ovaladı. Bu hareket, aletimin dikkat kesilmesine neden olmuştu; şimdi tamamen ereksiyon halindeydi ve ağrıyordu; nabzım doğrudan kasıklarımın atıyordu. Parmakları burnumun kenarındaki çıkıntılara dokundu, sonra kaşlarımın üzerinden geçti, sonra da kalbimin üzerinde gezindi. “*Zırhgbisnki?*”

“Bu sadece cildim” dedim ona. Onunkinin her yeri pürüzsüzdü, benimkiyse belli yerlerde dokuluydu. Komik, düz kaşları ve küçük burnu bana tuhaf geliyordu ve bu yorumu, benim de ona tuhaf görünüp görünmediğimi düşünmeme neden oldu.

Parmakları göğsümde biraz daha ilerledi ve parmak uçlarının yumuşak, gıcıklayıcı temaslarıyla bana dokunmaya devam etti. *Khui*’m arzuyla titreşiyordu ve kendimi tutabilmek için gözlerimi yumumak zorunda kaldım. Daha aşağıya uzanırsa elinin üzerinde patlayacaktım, bu yüzden keşfine son vermek için elini yakaladım.

Georgie kontrol altındaydı ama bu nazik keşfe daha fazla dayanamayacaktım. Eğer bana bir daha dokunursa, onu kürklerin üzerine atacak ve zevkten çılgık atana kadar becerecektim.

Georgie

Parmaklarımı büyük omuzlarından birinde gezdirirken Vektal elimi tuttu. Bir pazusunun üzerinde ve bir elinin arkasında zırh gibi, çıkıntılı birer plaka vardı. “Hayır” dedi bana kendi dilinde.

Kafam karıştı. Benden hoşlanıyor ve ona dokunmamı istiyordu. Yumuşak deri pantolonu kabaran ereksiyonunu gizleyemiyordu. Kocaman oluşu beni biraz korkutuyordu ama Vektal’in bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Öğleden beri benimle ilgileniyordu; bileğimin iyi olup olmadığını, çürüklerimi kontrol ediyor ve hazır oldukları anda pişmiş küçük yiyecek parçalarını ağzıma tıktırıyordu. Tüm bunlar olurken, yanı başımda olduğunu, benden etkilendiğini anlatan sahiplenici küçük dokunuşlarda bulunmaktan da geri kalmıyordu.

İyi de şimdi neden beni kendinden uzaklaştırıyordu? Tam da birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenirken? Duygularım incinmişti. “Hayır mı?”

Yüzümdeki alınganlığı görünce göğsündeki titreşimin arttığını duydum. “Georgie” dedi o yumuşak, kendine has üslubuyla. Eliyle kendini işaret etti, sonra göğre bakarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Oyun oynamayı bırakıyoruz yani?” diye sordum. Üstelik tam da ilginç kısımlara geliyorken. Tamam, onunla biraz flörtleşiyor olabilirdim. Çünkü ona dokunmak, süet gibi tenini tenimde hissetmek ve tepkisini izlemek, bir kedi için kedi nanesi ne kadar cazipse benim için de o kadar cazipti. Çok sıcaktı, o kaya gibi sert kasla-

rın üzerindeki teni de yumuşacıktı, bana hayran hayran bakıyordu ve bu... aklımı başımdan alıyordu.

Kendi halkındakiler için çekici olup olmadığını merak ediyordum. Boynuzları, mavi teni ve parlayan gözlerinin yaşattığı ilk şoku atlattıktan sonra bana çekici gelmeye başlamıştı. Yüz hatları güçlü ve keskindi, üzerinde çıkıntılar olsa da burnu düz ve asildi. Elmacık kemikleri çıktı, çok güzel biçimli bir ağzı vardı.

Omuzları ve pazularıysa inanılmazdı. Onları düşünmek bile hararetimi yükseltiyordu. İşin aslı ona dokunmak başlı başına bir zevkti. Ellerimi üzerinde gezdirmekten son derece keyif alıyordum ve birkaç saat önce derede yaşadığımız yakınlaşmayı düşünmekten kendimi alamıyordum. Elini, onu aşağılarıma götürüp bir dokunuşla aklımı alışı. Beni dağa çıkardığı takdirde beni istediğini bana anlatışını.

Ben de ona dokunmuştum. O büyük, nefis aleti elimle kavramış ve hamlesini karşılamaya istek duyduğumu bildirmek için sıkılmışım.

"Georgie" dedi tekrar. Gururlu başını bir kez daha iki yana salladı ve sonra beni gülümseten, çok insani bir bıkkınlık jesti yaparak elini yüzüne dayadı. Tekrar yanına sokularak "Evet?" diye mırıldandım. Mağara artık sıcak olduğu için, sarındığım kürklerin çoğunu çıkarmıştım; üzerimde sadece tulumum kalmıştı. O kadar dibindeydim ki göğüslerimi resmen koluna sürtebiliyordum.

Ama o bana bakmıyordu. Onun yerine başını iki yana sallıyor ve kulağa "*Sa nisok ki yemev*" gibi gelen bir şeyler söylüyordu.

"Evet, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum" dedim, parmağımı yelesinde gezdirerek. Saçları düz, siyah, kaba ve aşırı gürdü. Vücudunun başka hiçbir yerinde tüy olmaması da bana ilginç geliyordu.

Elimi ittirdi ama göğsünün tuhaf bir mırıltıyla titreştiğini duyuyordum. Dokunuşumdan hoşlandığını biliyordum. Sadece neden bana bakmadığını ya da beni neden uzaklaştırdığını çözemi-yordum.

"Yektal?" diye sordum. "Anlamıyorum."

Gözleri yeniden parladı ve bileğimi tutup elimi yumuşak pantolonunu zorlayan ereksiyona götürdü. Sonra bana, *halimi görmüyor musun*, der gibi bir bakış attı.

Ah! Şimdi anlamıştım. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve o anda kendimi son derece güçlü hissettim. Bana dokunmuyordu –bana bakmıyordu– çünkü bu onu tahrik ediyordu ama beni bir şeye zorlamak istemiyordu.

Gerçekten, koca bir barbar için kusursuz bir centilmen gibi davranıyordu.

İronikti çünkü artık daha ileri gitmek isteyen bendim. Belki rahatlama ihtiyacı duymam ya da onu tuhaf bir şekilde çekici bulmam yüzündendi. Belki de karnım doyunca ve kendimi uzun zamandır ilk kez güvende hissedince havaya girmiştim. O centilmenlik tasladıkça oynaşma isteğim de bir o kadar kamçılanıyordu.

“Sanırım doğum kontrolü konusunda ne yapacağını sormam yersiz olur, değil mi?” dedim ve elimi omzuna koydum. Tanrım, ona dokunmaya bayılıyordum. Son derece edepsizce geliyordu. “Doğum kontrol hapi kullanmıyorum, gerçi fark etmez sanırım. Farklı türlerden olduğumuz için beni hamile bırakamayacağından oldukça eminim.”

Ne yapacağımı görmeyi beklermiş gibi, kısık gözlerle beni izliyordu.

“İlk hamleyi yapmama izin ver” dedim yumuşak bir sesle, uzanıp alışılmadık yeleğinin üst bağcıklarını çözmeye koyuldum.

Vektal’in tuhaf gözleri ışıkla titredi ve sonra her zamankinden daha şiddetle mırladı; göğsü resmen titriyordu artık.

“Beni kurtardığın için minnettarım” dedim bağcıkları çekiştirerek. Doğal olmayan renkte yumuşak bir post olan kumaş, dokunuşumla düştü. Ona bağlı duran bıçakları ve keseleri bir kenara süpürdüm, Vektal’in geniş göğsünü ve iki büyük, sert göğüs kası arasındaki göğüskemiğinden aşağı inen çıkıntıları ortaya çıkardım. “Sana ne kadar minnet duyduğumu göstermeme izin ver.”

Onu öpmek için öne doğru eğildim ve...

O, istemsizce uzaklaşıp bana şaşkınlıkla baktı.

“Öpücük” dedim kıkırdamamı bastırarak. Şaşkınlık ifadesine neredeyse gücenecektim ama Vektal’in öpüşmeye alışık olmadığını anlamıştım. Belki insanlar gibi sevişmiyordu da. Bu düşünce ilgimi çekti.

“Öpücük” diye kabul etti ve tekrar öne eğildiğimde bu defa geri çekilmedi.

Dudaklarımı diri dudaklarının üzerinde gezdirdim. Dudakları, dudaklarımın altında ayrılmadı. Aksine, ben onu öperken kasılmış ve tepkisizdi. Onu ikna etmeye kararlı şekilde dudaklarımı tekrar tekrar dudaklarına bastırdım, sonra altdudağını ısırdım. Ne kadar cılve yaparsam yapayım dudaklarını aralamadı, ben de dilimle ağzının kenarını hafifçe okşadım.

Şaşkınlıkla geriye doğru irkildi, gözlerini kısıp bana baktı.

“Hâlâ bir öpücük” dedim ona. Kollarımı boynuna doladım. “Buna Fransız öpücüğü denir. Dillerin birleşmesi gerek. Bana bir şans verersen hoşuna gideceğini düşünüyorum.”

Ben konuşurken Vektal’in bakışları ağzıma odaklanmıştı. Eğilip ağzını hızla benimkine bastırdı ve sonra hemen, onu düzeltip düzeltmeyeceğimi görmek istercesine bana şüpheli bir bakış attı.

“Öpücük” diye onayladım ve dudaklarımı tekrar usulca onun kilere bastırdım.

Dilinin dudaklarıma değdiğini hissedince de ucunu yakalayıp hafifçe emdim.

İnledi... Ben de inledim. Alnını, göğsünü, aletini süsleyen çıkmıtlardan dilinin üzerinde de vardı. Bunu unutmuştum ve bacak aramı yalarken nasıl hissettiğimi hatırlayınca inledim.

Vektal ellerini karışmış saçlarımın arasına sokup beni kendine doğru çekti. “Öpücük” diye buyurdu yine. Daha fazlasını istediği açık.

Ben de ona daha fazlasını verdim. Ağzımı onun kiline kilitledim ve dilimi dokulu diline doğru kaydırdım, dilini dilime sürtünce de tekrar inledim. Hâlâ bana yaslanmış haldeydi; sanki hareketlerimi değerlendiriyor, öğreniyordu. Dilimi köpekdişlerinden birinin

üzerinde gezdirdim ve göğsündeki mırıltının arttığını hissedince de keyiflendim. Öpüşmekten nefesim kesildiğinde, uzaklaşarak ona memnuniyet dolu bir bakış attım. "Nasıldı?"

"Öpücük" dedi tekrar ve sonra kontrolü ele aldı. Ağzımı kendininkine doğru çekerek, beni sersemleten bir öpücük saldırısına başladı. Dilimi ısırp emdi ve sonra diliyle bana seksi hatırlatan ve arzuyla kıvranmama neden olan yavaş bir itme hareketine başladı.

Nefes almak için kendimi çektiğimde artık birlikte kürklerin içindeydik ve çıplak göğsüne bastırılıyordum. Kalçalarımın arası nabız gibi zonkluyordu ve arzuyla kıvranıyordum.

"Bu işte oldukça iyisin." Dostum, gerçekten ama gerçekten iyiydi. Daha da iyi olursa beni öldürecekti.

"Georgie" diye mırıldandı ağzımın içine. "Öpücük." Ve eli kirli tulumumun yakasına uzandı. Ağzını üst dudağıma bastırdı. Sonra yanağıma. Sonra çeneme. "Öpücük" dedi yine usulca.

"Evet" dedim ve bluzumun bağcıklarını çekiştirdim. Önünü açınca da göğüslerim ortaya serildi.

Çıplak tenime merak dolu bir hayranlıkla baktı. Üç parmaklı iri elini kaldırdı ve avucunu beklediğim gibi göğüslerime değil, aralarındaki pürüzsüz vadiye bastırdı. Tenimi okşadı, sonra büyülenmiş gibi, parmak eklemlerini göğüskemiğimin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi.

Sonra Vektal dikkatini göğüslerime çevirdi ve parmaklarıyla meme ucumu okşadı. Uyarılma hissi vücudumu yıldırım gibi çarpınca nefesim kesildi. O da tenimin oradaki dokusu karşısında aynı derecede şaşırılmış görünüyordu. Parmak uçlarından biriyle hafifçe dokunduğunda meme ucum sertleşip büzüldü.

"Sem" dedi alçak ve saygılı bir sesle. Sonra tekrar göğüslerimin arasına dokundu. "Sem."

"Yumuşak mı?" diye sordum. Göğsüne, oradaki çıkıntılara dokunup başımı iki yana salladım. "Sem?"

"Georgie sem" dedi çatlak bir sesle. Bu düşünce ona işkence ediyordu sanki.

“Evet, sanırım oldukça yumuşağım” dedim gülümseyerek. “Ama dokunması eğlenceli, değil mi?” Elini tutup tekrar göğsüme koydum.

Beni tekrar öperek karşılık verdi ve ben de bedenimi onun okşamalarına doğru bastırdım. Öpücükleri daha arzulu hale geldi ve eli göğsümü kavrayınca inledim. Daha fazla dokunmasını isteyerek üzerine abandım.

Vektal koca elini vücudumda gezdirerek beni keşfe çıkıttı. Bluzun açık kısmından elini içeri ilerletince, onu iyice araladım çünkü her yerime dokunmasını istiyordum. Tenimi onunkine bastırmak, beni herhangi bir giysiden daha sıcak tutardı. Çıplak tenimi onunkine bastırmak istiyordum; iri bedeninin benimkini örttüğü düşüncesi içimi ürpertiordu. Tulumun üstünden sıyrıldım; dar kolları, bileğim ve onu saran sargılar yüzünden biraz zorluk çıkarmıştı ama çok geçmeden üstüm çıplak kaldı.

Onun yeleğini çekiştirdim çünkü bu adil bir oyundu, o da yeleği çıkardı. Bir an sonra ikimiz de yarı çıplaktık ve birbirimize bakıyor, vücutlarımızdaki farklılıkları keşfediyorduk. Onun kollarında ve göğsünde dokulu, zırh benzeri yamalar vardı; benimse her yerim yumuşaktı. Teni süet gibiydi ve benimkine sürtününce cennetteymişim gibi hissettiriyordu. İkimizin de göbek deliği ve meme uçları vardı. Ellerimi onunkilerin üzerinde gezdirdim; zırh plakaları gibi sert, dokuluydu. Belki de bu yüzden benimkilerin yumuşaklığı ona bu kadar etkileyici geliyordu.

Göğüslerimi ona bastırdım ve çenemi sert omzuna yasladım. Bu sayede ellerimi sırtında gezdirebiliyordum; ona dokunmaya devam ederken zevkle iç çektim. O kadar şiddetle mırılıyordu ki tüm göğsü resmen titreşiyordu, bunu hissetmek çok hoştu. Omuzları devasaydı, omuzlarının gücü beni tahrik ediyordu. Sırtı da omurgasından aşağı doğru inen dokulu tepeciklerle bezeliydi ve ta kuyruğuna kadar uzanıyorlardı. Kuyruğu açıkçası beni gülümsetti. Kafasındaki gibi siyah kıllarla kaplı uzun bir kordondu ve o anda ileri geri sallanarak battaniyeye çarpıyordu.

“Georgie” diye mırıldandı Vektal kulağıma ve sonra boynuma

sokulduğunu hissettim.

Tepki olarak meme uçlarım sertleşti ve boynumun hassas derisini yalarken ona yapıştım, sonra kulaklarıma ilerledi ve diliyle kulak mememi okşadı. Biraz sonra boynuma döndüğünde zevkle inliyor ve memelerimi onun geniş göğsüne sürtüyordum.

Elleri kalçalarımın gitti ve beni kendine doğru çekti. Sonra dudaklarını göğsümün üzerinde gezdirdi ve bir meme ucunu ağzına alınca çığlık attım. Dudaklarıyla meme ucumla oynarken boynuzlarına yapışıp kaldım.

Ah, Tanrım, dil çıkıntıları doyum olmaz bir işkence aracıydı. Hassas meme uçlarımın üzerinde öyle bir gezindiler ki koca adamın üzerine tırmandım. Nefes nefese bir halde ona mememi sundum, o da ben arzudan çığlık atmak isteyene kadar ağzıyla göğsümü okşadı.

Vektal'in elleri pantolonumu çekiştiriyordu ve bu bana harika bir fikir gibi geldi. Karşısında çıplak kalmak için sabırsızlanarak hızlı hareketlerle pantolonumu sıyırdım. "Sen de" dedim ona, ağzımı tekrar onunkine bastırarak. "Seni de çıplak istiyorum."

Dar pantolonu çıkarmak için ayağa kalktım. Son derece ıslanmıştım ve kalçalarımı birbirine bastırduğımda ıslaklığımı hissedebiliyordum. Üniformanın altında külot yoktu, bu yüzden onu çıkarınca tamamen çıplak kalmıştım; kızarmış, morarmış tenimle.

Kollarına geri dönmeye çalıştığımda, dev uzaylım ellerimi kenara ittirdi. Bunun yerine, sanırım yenisi var mı yok mu diye çürüklerimi kontrol etmekte ısrarcıydı. Gözlerimi devirdim ve çürüklerime bakmasından çok pantolonunun içine girmekle ilgilendiğim için onun muayenesine katlandım. Sırtıma bakabilmek için arkamı döndürmeye çalışınca, bıkkınlıkla iç çektim ve ellerimi pantolonunun içine sokup kasıklarının avuçladım.

İşte bu çabucak dikkatini çekti.

Ellerim boylu boyunca onu kavradığında, yalnızca dokunarak bile insan erkekleriyle arasındaki farkları anladım. Birincisi, kalınlığı dehşet şekilde etkileyiciydi. Dokunulmayacak kadar sıcak olmasına ve devasa boyutuna ek olarak, aletin üzerinde de mahmuz

gibi sert bir topuz vardı. Ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu konuda soracak soru da bulamadım. Burası da çıkıntılıydı ama derisi daha az aşındırıcı ve dili gibi daha dokuluydu.

Tanrım, içine girince insanı harika hissettirdiğine bahse girerdim. Bu düşünce titrememe neden oldu. Irkının dişileri ne şanslıydılar. “Daha fazlasını görmek istiyorum” dedim ona. Parmaklarımı aletin altına kaydırıp kesesinin tabanını elledim. Orasının hassas olup olmadığını merak ediyordum.

Ellerini saçlarıma götürdü ve o dokulu dilini benimkine değdirerek beni tekrar öpmeye başladı. İnledim ve aletini daha sıkı kavradım. Onu çıplak istiyordum ama hâlâ pantolonunu çıkarmamıştı, ben de bu durumu düzeltmeye çalıştım. Ne yazık ki bağcıklarını nasıl çözeceğimi bulamadım. Bu muhtaç kızın çözemeyeceği kadar karmaşık bağcıklarla donanmış bir çeşit paçalı dondu üstündeki. Onu kalçalarından aşağı sıyırdığımla kalmıştım.

Vektal kıkırdadı ve ağzımın dibinde bir şeyler mırıldandı. Bağcıkları çekince pantolonu sarktı sonra da yere düştü. Aman be. Uzaylı kıyafetlerinin nasıl işlediğini bilmiyordum, ne yapayım. Artık umurumda da değildi çünkü benim büyük, güzel uzaylım çıplaktı ve Vektal’in ihtişamının tadını çıkarabiliyordum. Dik durduğunda resmen muhteşemdi.

Mavi gözleri ıslıl ıslıl parlayarak ve göğsü mırıltıyla titreşerek bana baktı. Elini tekrar göğüslerimin arasına sokunca, acaba benim de mırlayıp mırlamadığımı mı kontrol ediyor diye merak ettim. “İnsanlar bunu yapmaz” dedim ona. “Onun yerine ıslanırız.” Kendisi görsün diye elini tutup bacak arama götürdüm.

Büyük uzaylım dizlerinin üzerine çöküp inledi. Önce karnuma, sonra bacak arama öpücükler kondurdu, sonra kalçalarımı kaldırıp ağzını doğrudan üzerime yapıştırdı.

Nefesim kesildi, dizlerimin bağı çözüldü; bu yüzden yine boyunuzlarından birine yapışmak zorunda kaldım. Bunun üzerine beni ayaklarından kaldırıp kürklerin içine yatırdı, bacaklarımı omuzlarına doladı ve yüzünü kalçalarımın arasına gömdü. Dili labialarımın üzerinde gezinerek klitorisimin etrafında dönerken inledim.

Of, Tanrını! Sonra çılgın diliyle beni yaladı, o çıkıntıları hassas etimin üzerinde gezdirerek sularımı emdi. İnleyerek boynuzlarına yapışıp bacaklarımı daha da açtım. Tamamen olağanüstü bir histi. Daha önce birkaç kez seks ve oral seks yapmıştım ama tireşimlerin ve dokulu dilin yaşattıklarının yanından bile geçemezdi. İki dil darbesiyle inlemeye başlamıştım. Üçüncüsünde kalçalarımı yüzüne sürtüyordum. İki kez daha ve artık resmen kürklerin üzerinde nefes nefese çırpınarak ihtiyaçla haykırıyordum.

Ama benim büyük, gaddar uzaylım orgazm için yalvarmamı görmezden geliyor ve beni yavaş, istikrarlı, şehvetli hareketlerle yalamaya devam ediyordu. Bundan benim kadar zevk aldığını anlayabiliyordum. Dilinin her darbesinde yumuşak, anlaşılmasız sözcükler mırıldanıyordu ve dilini vajinamın girişinde dolaştırınca aklımı kaçırarak gibi oldum. "Lütfen" diye hıçkırdım. "Of, Tanrım, lütfen!"

Ama tabii ki beni anlamıyordu. Bu yüzden ben orgazm olmak için feryat edip yalvarır ve boynuzlarını tutup bunun şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz, en zevkli işkence olduğunu düşünürken, o öylece beni yalamakla yetiniyordu.

"Dur" diye inledim. Boşalmaya o kadar hazırdım ki kıvranıyordum. Onun içime girmesini, beni doldurmasını istiyordum. Yalayıp emmesi beni arzudan çıldırtıyordu. "Tanrım, dur Vektal. Seni içimde istiyorum. *Hemen.*"

Yanıt olarak dilini içime soktu.

Derine...

Ve okşadı...

Hayatımda yaşadığım en şiddetli orgazmı ikiye ayırdım, bacaklarım yüzüne kilitletti. Adını haykırıyor ve boynuzlarına yapışıyor olabilirdim. Kürklerin üzerinde çırpınıyor da olabilirdim. Gerçekten emin değildim çünkü o anda yıldızları görüyordum ve bununla orgazm arasında, başka herhangi bir bilinçli düşünceye yer yoktu.

Boşalmamdan açıkça keyif duyarak homurdandı ve daha sert darbelerle yalayarak orgazmımın sonsuzluk boyunca devam et-

mesini sağladı. Sonunda başını kaldırıp gözleri far gibi parlayarak günahkârca ıslanmış dudaklarını yaladığında ben, dibine kadar tükenmiş ve bitkin bir haldeydim.

Bu manzara karşısında kendimi daha da bitkin hissettim. O kadar sert ve yoğun boşalmıştım ki bunun tek bir orgazm değil de üst üste yığılmış, becerikli dilinin her dokunuşuyla çağılayan bir orgazm dizisi olduğundan hiç şüphem yoktu. “Tanrım, kadınlarınız inanılmaz bir dayanıklılığa sahip olmalı” dedim ona zayıf bir sesle, büyük bir mavi-gri panter gibi vücudumun üzerinde gezinip boynumu ısirmaya başladığında. Bir molaya ihtiyacım vardı ama o tekrar başlamak için can atıyor, dudaklarını tenime bastırıyor, yumuşak bulduğu tüm kısımları yalıyordu.

Çok geçmeden inliyor ve ellerimi o süet yumuşaklığındaki teninde sürükleyerek yine içime girmesini istiyordum. “Vektal” diye soludum ve bir bacağıma kalçasına doladım. O kadar sıcaktı ve içindeki mırıltı da öyle şiddetliydi ki.

Yanağıma dokunup yumuşak ve tatlı bir şeyler mırıldandı; sonra da adımı. Kalçaları benimkilerin arasına yerleşti ve aletinin ne kadar büyük olduğunu bir kez daha fark ettim. Birdenbire tüm o hevesli yalamaları yeni bir anlam kazandı çünkü deli gibi ıslanmıştım ve bu da işimizi kolaylaştıracaktı.

“Georgie” diye mırıldandı ve daha önce duyduğum bir şey söylediğini fark ettim. “Georgie sa-akh Vektal.” Tekrar boynuma sokuldu ve aletinin girişimi zorladığını hissettim. Devasaydı ama sonuna kadar gitmeye kararlıydım ve içime girmesi için hazırdım. Hem de çok.

Hazır olmanın ötesindeydim hatta.

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı ve sonra içime doğru itmeye başladı. Vücudum ona uyum sağlamak için gerildi ve ellerimi teninin üzerinde gezdirdim, o santim santim kalınlığını bastırırken, onu okşayıp sevdim.

İçime tamamen girdiğinde yeni bir şey öğrendim. Hani şu mahmuz vardı ya! Ne işe yaradığını anlayamadığım kemikli çıkıntı. Hâlâ hiçbir halt bildiğim yoktu gerçi ama içime girerken la-

bialarımı ittiğini ve klitorisime sürtündüğünü fark etmiştim. Kalçalarını hareket ettirip tekrar hafifçe ittiğinde bu eşsiz hissi analiz etmeye çalıştım.

O mahmuzun klitorisime doğru itilmesine tepki olarak oramdaki her sinir ucu alarma geçti.

“Aaaaah” diye inledim. Kullandığımda hem klitorisimi hem de vajinamı uyaran tavşan vibratörümü hatırlatmıştı bana. Vektal ile sevişmek mi? Onun gibiydi ama *daha iyisiydi*. Çok daha yoğundu.

Beni... zevkten öldürebilirdi. Tekrar itmeye başladığında ona yapıştım, çıkıntısını tekrar klitorisime dayayınca da nefesim kesildi. Kasıklarımı yalamasının verdiği zevkin başa çıkılamayacak kadar yoğun olduğunu sanmıştım bir de. Oysa her darbeye klitorisimi okşayan mahmuzun, içindeki çıkıntıların G noktamda titreşmesinin verdiği akıl almaz hisle benimle aklımı uçuracak şekilde sevişmesiyle kıyaslanamazdı bile. Tekrar boşaldım. Ve tekrar. Sırtını tırmaladım; o yumuşak sözcükler fısıldayarak içime defalarca girerken ben zevk çılgınlıkları attım. Kemiksiz, güçsüz ve inleyen bir yığın haline gelene kadar aletin her darbesiyle ayrı ayrı boşaldım...

...ve hâlâ da boşalıyordum.

Darbeleri daha çılgın bir hâl alırken dermansız bacaklarım titreşti. Vektal dişlerini gösterdi, içinde bir orgazm yükselirken yüz hatları gerildi. Tırnaklarımı göğsündeki ve kollarındaki sert, çıkıntılı noktalara geçirdim; o da gırtlığından hırıltılar çıkararak titrediydi. Bundan hoşlandığını anladığım için tekrar yaptım. Beni bir kez daha ulaştırdığı doyumun ezici zevkinden boğulurken, *benim için gel bebeğim*, diye düşündüm.

Sonra içimde nabız gibi attı. Vücudunun geri kalanı gibi, menisi de tenimden birkaç derece daha sıcaktı ve boşalırken bunu *hissedebiliyordum*, zevk hırıltısı gittikçe yükseldi ve boğazındaki mırıltı gök gürültüsüne dönüştü. Sertçe ittirdi ve boşalırken parmakları kalçalarımın saplandı; tekrar tekrar içime boşaldığını hissediyordum. Bu benim için yeni bir histi.

Lanet olsun, bunların hepsi öyleydi ya.

Ama üzerime büyük, nefis bir battaniye gibi çöküp, çıkıntılı alnını düz alnıma bastırarak adımı mırıldandığında...

Kendimi mutlu hissettim. Çuval gibiydim elbette ama tamamen, tamamen tatmin olmuştum. Ona ertesi gün beni dağa götürmek isteyip istemediğini sormak istedim. Ama o an bunun sırası değilmiş gibi geldi. Sırf benim için bir şey yapmasını istediğim için onunla yattığımı düşünmesini istemiyordum.

Kendime karşı tamamen dürüst olmam gerekirse, onunla yatmamın nedeni ondan fena halde etkilenmiş olmamdı. Boynuzlarından, mavi-gri teninden, kuyruğundan, tuhaf aletinden, hepsinden. Kaba, koruyucu tavrından. Hepsi hoşuma gidiyordu.

Üzerimden kaydı; belli ki ağırlığını üzerimden almaya çalışıyordu. Ona yapıştım çünkü onun büyük, sıcak vücudunu üzerimde, içimde hissetmeyi seviyordum. Memnuniyetle iç çektim.

Vektal ise beni tekrar öpmeye başladı. Kalçalarını hafifçe iterek hareket ettirdiğini hissettim.

Boğazımdan yine küçük bir inilti yükseldi. "Beni hamile bırakamayacak olman ne büyük şans dostum" dedim ayaklarımı sırtına dolarken.

Vektal

Bütün gece boyunca, *khui*'m göğsümde memnuniyetle titredi.

Eşime sahip olmuşum. İkimiz de zevkten bitkin düşene kadar beni küçük, yumuşak bedenine defalarca kabul etmişti. Bir yankı eşiyle birlikte olmak başka hiçbir duyguya benzemezdi; tatlı Georgie'mle birlikte iliklerime kadar tatmin olmuşum. Onunla kabile mağaralarına dönmek için sabırsızlanıyordum. Kulağımın dibinde horlarken bile ellerim onun yumuşak tenini okşuyor, güneş ışığı, mağara ağzı örtüsündeki boşluklardan içeri süzülüyordu.

Karnında çocuğumun büyümesi için sabırsızlanıyordum. Çocuğumuzun. Ufak tefek olmasına rağmen, *khui*'m onu seçmekle akıllılık etmişti. Kalbi ve ruhu güçlüydü, kürkleri üzerinde de yaratıcı ve hevesliydi. Benim için yankılanmıyordu gerçi. Henüz. Ama bir *khui* taşıdığında, benim onunkine dokunduğum gibi, o da benim dokunuşumdan zevk alacaktı.

O andan itibaren, ruhum bu düzlemden ayrılana kadar, benim için ondan başka kimse olmayacaktı.

Uyuyan yüz hatlarına saygıyla dokunarak, onları ezberledim. Tuhaf, küçük bir şeydi ve her yeri yumuşacıktı ama apış arası aletimi öyle sıkı kavırıyordu ki tarif edilemeyecek bir zevkti bu. Tadı çok tatlıydı. Ya onu aletimle doldururken çıkardığı sesler? Daha da tatlıydı.

Geceyi iple çekiyordum, Georgie'mi yatağa sürükleyecek ve yorulmasına rağmen daha fazlasını isteyeceği şekilde içine girecektim.

Onu uyandırmak için ağzımı onunkine bastırdım. "Georgie?"

Bir *khui*'nin parlaklığı olmadan hâlâ çok donuk ve cansız olan gözleri kırpışarak açıldı. Bunun bir an önce düzeltilmesi gerektiğine karar verdim. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altındaki halkalar soluk teninde daha da koyu duruyordu. "Vektal" diye mırıldandı mutlu bir sesle ve elini göğsümden aşağı kaydırınca *khui*'mün yeniden titremesine neden oldu.

Battaniyenin altına girip tekrar uyumaya çalıştı ama ben tek kaşımı kaldırıp eğlenerek "Dağa?" diye sordum.

Bu onu uyandırdı. "Dağ mı?" diye sordu, gözleri kocaman.

Başımla onayladım. "Giyin. Tuzakları kontrol edeceğim ve sonra gideceğiz."

"*Ne dyorsnanlmadm ama hdigidelm.*" Solgun kollarını savurarak, yerlere atılmış giysilerini ararken heyecanlı görünüyordu.

Ben tuzakları kontrol ederken mağarada kalması için onu ikna etmek biraz zaman aldı ama el hareketleri ve birkaç kelimemizle, yalnız olursam çok daha hızlı gideceğimi anlatmayı başardım. Ayırılmadan önce geri dönmemi garanti altına almak ister gibi beni çılgınca öptü.

Sanki herhangi bir şey beni yanına dönmekten alıkoyabilirmiş gibi.

Güm güm atan göğsümü ovuşturup kendi kendime gülümseyerek karda ilerledim. Yine durmaksızın kar yağan bir gecenin ardından patikalar neredeyse tamamen kaplanmıştı. Gerçi geçmişte bu topraklarda birçok kez yürümüştüm ve tuzaklarımı tam olarak nereye kurmam gerektiğini biliyordum. Sadece Georgie ve ben olduğumuz için tuzaklarım küçüktü ve yakaladıkları da küçüktü. Halkım için avlanıyor olsaydım *dvisti*'leri arar, avlar ve daha sonra ganimeti taşımak için gönderilecek grup yerini bulsun diye işaretli bir yere gömerdim. Ama o sabah Georgie'mi beslemek için iki oklu hayvan ve küçük bir zıpzip yakalamıştım. Yakınlarda dere yoktu, bu yüzden saf, tatlı karı derimin içine topladım ve sonra da erimesi için göğsüme tuttum.

Tüm tuzaklarımı kontrol etim ve sonuncusundan geri döner-

ken yeni yağan karda tuhaf şekilli bir yumru gözüme çarptı. Merakıma yenilerek yaklaştım, sonra altında yatanı ortaya çıkarmak için çizmemle dürtükledim.

Bir ayaktı bu. Küçük, çıplak ve beş parmaklı; tıpkı Georgie'minki gibi.

Donmuştu.

Ona bakarken Georgie'min burada yalnız olmadığının farkına vardım. Dağa çıkmak için bu kadar telaşlanmasının nedeni buydu demek. Onun gibi başkaları da vardı.

Ya da... eskiden vardı.

@novaebook

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

@novaebook

Georgie

Vektal bana akına Hoth gezegenine özgü bir kahvaltı getirmek üzere tuzakları kontrol etmek için dışarıdaydı. Mağarada sıkışıp kaldığım için, geçen seferkinin aksine bu defa battaniyeleri yanıma almaya karar vermiştim. Vektal zaten giderken benim battaniyelere iyice sarınmamı istediğini belirtmişti ve dağ a gittiğimizden, diğ er kızlar için de battaniye götürelim istiyordum. Bunu da ancak hepsine birden sarınabilirsem yapabiliydik.

Bu yüzden ceketimin astarından uyduruk bağcıklar kesmekle ve pelerin yapmak için kürklerden birinin kenarına bıçağ ımla delikler açmakla meşguldüm. Dikiş dikmekten pek anlamam, özellikle de bu berbat malzemelerle ama Vektal'in dönmesini beklerken oyalanmamı sağlıyordu. İkinci pelerinimin üzerinde çalışıyordum ki Vektal parlak gözlerinde çılgın bir ifadeyle mağaraya geri döndü.

Telaşla ayağ a fırladım. "Ne oldu?"

Beni tutup göğ süne çekti ve saçlarımı okş adı. Nefes nefeseydi ve belki de ilk kez onu bu halde görüyordum. Normalde hiçbir şeyden etkilemez gibiydi.

Oysa o an... Sarsılmış durumdaydı. Bu da beni korkutuyordu. "Vektal?"

Yanağ ımı avuçlarının arasına alıp yüzüme baktı. Sonra bakışlarını gözlerimin içine dikti. Bir elini alnıma, sonra göğ süne koydu. Anlam veremediğim bir soru sordu.

Kaşlarımı atıp başımı iki yana salladım. "Ben iyiyim? Neler oluyor?"

"Georgie" dedi ve sonra "Benimle gel" olduğuna emin olduğum bir şey daha söyledi.

Ağır kürkleri kuşandım ve o da başıyla onaylayarak kat kat giyinmemeye yardım etti. Neredeyse ter içinde kalacağım şekilde baştan ayağa tüylü postlarla kaplanınca da beni sırtına aldı ve karların içinde ilerledik.

Bu şekilde yolculuk daha sıcak geçiyordu ve Vektal derin kar da ilerleyerek zor işi yaparken, ben karlı havanın tadını çıkarıyordum. Hastalıklı gibi soluk renkli iki güneş tepede yükselmişti ve dünya o anda gayet güzel görünüyordu. Karlı bir cennet gibiydi.

Etrafımı seyretmekle o kadar meşguldüm ki Vektal'in durduğunu fark etmedim, sonra kolumu dürtüp eliyle karı işaret etti.

Kar birikintilerinin arasında bir şey vardı.

Nedense bunun bir av hayvanı olmadığını anlamıştım. Midem bulanarak sırtından aşağı indim. Kürklerime sarınarak ilerledim ve bir parça karı kenara süpürdüm.

Bu bir yüzdü. İnsan yüzü. Kızıl saçlıydı. Gözleri açıktı ve donmuştu.

Nefesim kesildi. Dominique'ti. Kıyafetleri yırtık pırtık ve kirliydi; teninin renginden bir süredir burada olduğu anlaşıyordu. Kaskatı kesilmişti. Ağzımdan bir hıçkırık yükseldi ve Vektal'e baktım.

Kızı işaret ediyordu, gözleri şoktan solmuş gibiydi. "Georgie?"

"Hayır, ben Georgie'yim" dedim kızı işaret ederek. "Bu Dominique." Sonra beş parmağımı açarak ona "insan" kelimesini öğretmeye çalıştım. Ağlayarak burnumu çekmeden duramıyordum. Onun burada ne işi vardı? Benim peşimden mi yollamışlardı? Bir hıçkırık daha boğazımda düğümlendi. "Vektal, dağa çıkmalıyız. Lütfen."

"Dağ. İnsan?" diye sordu alçak sesle.

"Evet" dedim, çıldırmış gibi hissederek. Ben bir uzaylıyı becerip yemek yer ve sıcak tutan kürkler giyerken diğerleri açlıktan ölüyor, donuyordu. Dağın yukarısını işaret ettim. "Lütfen. Lütfen dağa çıkalım. Daha fazla insan."

Başıyla onayladı ve ağzından sözcükler fışkırdı. Dediklerini anlamıyordum ama tekrar sırtına binmek istediğimi belirttiğimde beni kendine çekti ve karlı tepelere doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı, geceyi geçirdiğimiz uçurumun yanından geçtik.

Bu kez dağa çıkıyorduk. Ağlayarak rahatlamak istedim. Onun yerine Dominique'in donmuş yüzünü düşünüp duruyordum. Zavallı Dominique. Ne olmuştu? Neden onu güzelce giydirmeden dışarı göndermişlerdi? Bile bile ölüme gitmekti bu. O kadar çaresizler miydi de başka seçenekleri kalmamıştı?

"Acele et, lütfen!" dedim ona. Dediğimi anlamıyor olsa da seimdeki telaşı duymuş olmalıydı. Geminin siyah gövdesini görene kadar Vektal'in kararlı ve hızlı adımlarıyla iki saat kadar ilerlememiz gerekti. Artık neredeyse tamamen karla kaplanmıştı ve onu görünce nefesim kesildi. Yalıtımı ne olursa olsun, içi sıcak olamazdı. Bu kadar yüksekte fazla ağaç da yaban hayatı da yoktu. Hava bile azdı ve acaba uzaylılar kaçmayalım diye bizi bilerek en yaşanılmaz yere mi bıraktı diye merak ettim.

Lanet olsun! O gün buradan gidecektik ve kızları da yanıma alacaktım.

Yeter ki hâlâ hayatta olsunlardı.

Vektal gemiden kopmuş siyah, dikdörtgen kısmı işaret etti. "Sa?"

"Evet" dedim ona. "Sa!"

Geminin parçalanmış kısmına çıkmamız biraz daha sürdü. Kayalık, dik bir yamaçtı ve yukarı çıkmak, aşağı inerken yaşamadığım kadar zordu. Kenara geldiğimizde, bir tarafta rampa görevi görebilecek kadar yüksek bir kar yığını gözüme çarptı. Buraya çok kar yağmış olmalıydı. Of!

Vektal'in sırtından inip önden ilerledim. Esinti artmıştı, ben de kürkleri yüzüme doğru kaldırıp rampaya tırmandım. Deliği kapatan muşambayı yukarı kaldırdım.

Yüzüme anında bir kartopu çarptı.

İrkilerek geriye doğru sendeledim. Tam burnuma isabet etmişti ve yüzüm zonkluyor, gözlerim yanıyordu.

“Defol git lanet olasıcal” diye bağırdı bir ses. Başka bir kartopu daha üzerime gelince eğildim.

Vektal korkunç bir çığlık atarak beni arkasına çekti; öfkeden gözleri çıkmak çaktı. Ben izlerken, yeleşinden iki tane oymalı hançer çıkardı.

“Durun” diye bağırdım. “Kızlar, benim! Georgie!”

Sessizlik.

“Georgie?” diye haykırdı bir ses. Liz’inine benziyordu. “Yaşıyor musun?”

“Yaşıyorum” diye bağırdım. “O lanet kartoplarını atmaya kesin!”

“Bu aslan da nereden çıktı Georgie?” diye bağırdı bir başkası.

“Geri çağır şunu!”

“O aslan falan değil. Buralı biri ve benim arkadaşım. Adı Vektal.” Yatıştırmaya çalışarak Vektal’in kolunu okşadım çünkü hâlâ içeri girip herkesi öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. “Sorun yok koca adam. Gerçekten.” Diğerlerini sağ bulduğum için o kadar rahatlamıştım ki sevinçten kocaman, çirkin gözyaşları dökebilirdim.

İlerlemeye çalıştım ama Vektal yine beni engelledi. Ona bıkkın bir bakış attım. “Gerçekten. Sorun değil. Bunlar benim halkım. İnsan.”

“İnsan” diye tekrarladı ve parmaklarıyla işaret etti.

“Aynen öyle.”

İstemeye istemeye kenara çekildi ve ben de muşambayı itip başka bir kartopunun yüzüme çarpması ihtimaline karşı eğildim. Bir şey olmayınca içeri baktım.

Hırpani kılıklı beş kız bana bakıyordu, yüzleri kir içindeydi. Liz, Kira, Megan, Tiffany ve Josie hâlâ hayattaydılar ama cehen-nemden çıkmış gibi görünüyorlardı. Gözleri çukura kaçmış, saçları keçeleşmişti ve bana bakarken titriyorlardı.

Bence yine de hepsi çok güzeldi. Onları gördüğüm için o kadar mutlu olmuştum ki gözyaşlarına boğuldum. “Merhaba” diye hıçkırdım ağlayarak.

“Georgie?” diye sordu Vektal. Şefkatli bir dokunuşla elini sırtıma dayadı.

Dönüp onu okşadım, hüngür hüngür ağlamamaya çalışsam da nafileydi. "İnmeme yardım eder misin?"

Bileğim hâlâ berbat durumdaydı ama Vektal güçlüydü. Enkazda tutunabileceğim bir yer bulana kadar aşağı inmeme yardım etti. Sarsakça, sonlara doğru resmen düşerek aşağı indim. Sonra beş kız beni yakaladı; pis kokulu, kocaman sarılışlarla beni kendilerine doğru çektiler.

"Berbat kokuyorsunuz kızlar" dedim ağlayarak ve her birine sarıldım. Liz kocaman sırıtıyordu ama Josie halsiz görünüyordu; narin vücudu neredeyse iskelet gibiydi. Tiffany de en az benim kadar şiddetle ağlıyordu; Megan ve Kira ise sessizdi. "İşte" dedim kürklerden sıyrılarak. "Lütfen. Bunları alın. Donuyor olmalısınız." Ağgözlü ellerle kürkleri kapıyorlardı ve ben aldırmıyordum bile. Kürkleri üzerimden çıkardım ve günlerdir ilk defa sıcak tutan giysilere kavuştuklarında çıkardıkları zevk iniltilerini duyunca da çok mutlu oldum.

"Öldüğünü sandık" dedi Tiffany. "Geri gelmeyince."

"Gelemedim. Siz iyi misiniz?" diye sordum iyice sarıldıklarında. Kira, Vektal'in seyahat pelerini giyiyordu; Liz ve Megan bir kürke sarınmışlardı; Josie ve Tiffany de diğerinin altında birbirlerine sokulmuşlardı. Ayakta ve tetikteydiler, bu iyiye işaretti.

Megan burnunu çekti, sonra da hapşırdı. Diğerleri yüzlerini buruşturdu. Liz alnını ovuşturuyordu, çok yorgun olduğu belliydi. "Dayanmaya çalıştık işte" dedi Liz. "Yiyecekler neredeyse bitti. Su da öyle. Ama..."

Arkamda büyük bir gümbürtü koptu ve tüm ambarı sarstı. Gözleri irileşen kızlar geri çekilerek kaçtılar.

Arkamı dönünce Vektal'in deri çizmelerinden bir parça kar silkelediğini gördüm. Yıkanmamış bedenlerin ve insan dışkısının pis kokusunu alan burun delikleri açılmıştı, sonra bakışları üzerimde sabitlendi. Kürklerimin hepsini dağıttığımı anlayınca kaşlarını çatı.

"Sorun değil" dedim yanına giderek. Büyük göğsünü tıptısladım, küçük dokunuşlarla onu yatıştırmaya çalıştım. "Vektal, bunlar benim insanlarım."

"Seni anlıyor mu?" diye sordu Liz alçak sesle.

“Şey, sadece çok azını” dedim onu izleyerek. Diğerlerine de oral seksle merhaba diyeceğini sanmıyordum ama belli de olmazdı.

Vektal kızlara baktı ve sonra tek elini enseme koyup sahiplenici bir tavırla beni kendine çekti.

Evet, sanırım öyle bir karşılama için yeterince özel olan tek kişi bendim. Tuhaftı ama onun için özel olmak hoşuma gidiyordu. “Hanımlar” dedim, devasa mavi-gri arkadaşımı işaret ederek. “Bu Vektal. Buralardan.”

Ona temkinle bakıyorlardı.

“İblisin teki gibi görünüyor” dedi Liz, her zamanki açık sözlülüğüyle.

“O iyi biri, bana inan” dedim, Vektal’in göğsünü bir kez daha tıptırlayarak. “Son birkaç gündür hayatta kalmamı ona borçluyum.”

“İblis gibi görünmesi umurumda değil” dedi Josie titrek, kısık sesiyle. “Kemerindeki şey ölü bir hayvan mı? Onu yiyebilir miyiz?”

Aşağı baktım. Gerçekten de Vektal öldürdüğü hayvanları beline asmıştı. Tüyleri ve kulakları olmayan kocaman sıçanlara ya da tavşanlara benziyorlardı. Tabii ya. O sabah, tuzakları kontrol ediyordu. “Paylaşacağından eminim” diyerek kemerini işaret ettim. “Alabilir miyim Vektal?”

Kemerine uzanırken elimi tuttu ve bana kuşkucu bir bakış attıktan sonra bir dizi hece sıraladı.

“Az önce, burada çiftleşmek isteyip istemediğini sordu” dedi Kira, duyduklarına inanamıyormuş gibi.

“Yok artık” dedi Liz. “Bu yüzden seni alıkoymuş demek. Uzaylı yiyişi için.”

Yüzüm alev alev yanıyordu. Ellerimi geri çektim.

Hepsi bana bakıyordu. Megan eğlenmiş görünürken, Tiffany ise azıcık dehşete düşmüş gibiydi.

“Açıklayabilirim” diye başladım.

“Ben olsam açıklamazdım” dedi Liz. “Sadece biraz hayal etmemize izin ver. Sonra da olanları anlat. Bana yiyecek sıcak bir şeyler verdiğin sürece bir stadyum dolusu uzaylıyı becersen de umurumda bile olmaz.”

“Sıcak kısmından pek anlamıyor” dedim ve Vektal’e dönüp kemerinden sarkan tavşan benzeri şeyleri işaret ettim. “Yiyecek? İnsanlar için yiyecek?”

“İnsanlar” diye kabul etti ve eti kemerinden çıkardı. Eti aldığım da bana bıçağını uzattı.

“Ateşe ihtiyacımız var” dedim ona ve elimi ateşte ısıtıyormuş gibi yaptım. “Ateş.”

“Kahretsin” dedi Josie. “Bize ateş yakarsa ona ben bile sakso çekerim.”

“Değil mi ya?” dedi Liz ona katılarak.

Kızlara karşı içimde bir öfke kabardı. Sadece üşüyorlardı. Onların kıskanmam için hiçbir neden yoktu. Onlar burada donar ve açlıktan kıvranırlarken, ben son iki gündür karda seksi bir uzaylıyla oynayıyordum. Yine de Vektal’e dokunmalarını düşünmek beni... mutsuz ediyordu.

Kıskandırıyordu.

Hay lanet! Büyük mavi bir uzaylıya âşık olmuyordum herhalde. Yatakta ne kadar iyi olursa olsun.

“Ateş?” diye sordu Vektal. Ambarda etrafına bakınarak kaşlarını çatı, sonra tavanı işaret etti ve tükürür gibi bir dizi hece daha söyledi.

“Dağın bu kadar yukarısında odun olmadığını söylüyor. Mağaradan biraz alıp geri gelmesi gerekecekmiş.”

Kira’ya başımı salladım, sonra Vektal’e. “Lütfen öyle yap” dedim.

Köşeli kaşları gevşedi ve sonra Kira’yı işaret edip başka bir şey söyledi.

“Onu anlayıp anlamadığımı bilmek istiyor” diye fısıldadı Kira. Diğerlerine doğru yaklaştı. “Ne diyeyim?”

Uzanıp bir elimi Vektal’in sert çenesine koydum ve çatık kaşlı yüzünü kendime çevirdim. O anda ne düşündüğünü söylemek imkânsızdı. “Vektal!” Dikkati bana yönelince de kulağımı işaret ettim, sonra Kira’ya doğru ilerleyip onu öne çektim. “Sen konuşuyorsun ve o duyuyor. Anlıyor.” Anlamasını umarak sözlerime el kol hareketleriyle destek verdim.

Yüzü aydınlandı, mavi gözleri parladı. Bir kelime dizisi daha söyleyip Kira'nın kulağını işaret etti.

Kira yüzünü buruşturdu. "Onu anlamamı sağlayan bir kabuğum olduğunu söylüyor. Acaba çeviri o kadar da net değil mi?"

"Öyle olmalı" dedim Vektal'e başımı sallayarak.

Kira'ya dönerek başka bir şey söyledi.

"Parazitimin bana kendi dilini öğretip öğretmediğini bilmek istiyor." Kira başını hayır anlamında salladı. "Sadece tercüme ediyor." Kulağına dokundu, sonra ağzını açtı. "Duyuyorum, konuşmıyorum."

Vektal uzun bir süre Kira'yı inceledi ve sonra başka bir şey daha söyledi. Ardından döndü, beni belimden tutup kendine çekti ve herkesin önünde dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu.

"Ava çıkacağını, yakacak odun alacağını söyledi. Ayrıca eşine göz kulak olmamızı istiyormuş" diye aktardı Kira, eğlendiğini belli eden bir sesle. "Eş, ha?"

Bu kez şaşırma sırası bendeydi. "Eş mi? Ne? Birbirimizin eşi olduğumuzu mu sanıyormuş yani?"

Ama Vektal çoktan gövdenin kenarından tırmanıp karların içine geri dönmüştü.

Vektal

Karda yatan ölüye ek olarak beş insan daha vardı. Hepsi de kadındı. Zihnim bunu kavrayamıyordum. Hepsi dişiydi. Yirmiden fazla çiftleşmemiş erkeği olan kendi kabilemi düşünüyordum. Kabilemizde sadece beş dişi vardı. Hiçbir zaman da fazla olmamıştı. Yaşıtın olan Maylak, eşini bulamamış tek dişiydi ve Kashrem için yankılanana kadar bir süre sevgiliydik. Artık Esna adında küçük bir enikleri vardı ve onunla kabilemizdeki dişi sayısı altıya çıkmıştı. Çoğu savaşçımız için kendi yankı eşini bulmak hayalden ibaretti.

Ve ben bir tane bulmuştum. Kabilemdeki birine yankı eşi olabilecek beş kadın daha vardı üstelik. Ölmekte olan küçük halkımızı hayata döndürebilecek beş kişi daha. *Khui*'miz sayesinde uzun ömürlüydük ama bu uzun ve yalnız bir hayat demekti; ben de hayatımın çoğunu eşi olanları kıskanarak geçirmiştım.

Şimdiyse Georgie vardı. Georgie beraberinde umudu da getiriyordu.

Onun ve kabilesinin buraya nasıl geldiğini ya da hayatta kalmak için neden bu kadar yetersiz donanıma sahip olduklarını bilmiyordum. Yeterince iyi iletişim kuramıyorduk. Zamanla cevapları bulacaktım. Şimdilik avlanmalı ve küçük, kırılgan insanları beslemeliydim. Kabile mağaralarına geri dönemeyecek kadar zayıf olmalarından endişeleniyordum.

Hiçbirinde *khui* yoktu.

Çok geçmeden hastalanacak ve öleceklerdi. Georgie'mdeki zayıflığı görmek için henüz çok erkendi ama onu besliyor ve sıcak

tutuyordum. Diğerlerinde onun gözlerindeki ışıltı yoktu. Yorgun görünüyorlardı. Zayıflardı. Birinin ciğerlerinden hastalık habercisi bir çingirak sesi geliyordu.

Kardaki ölmüş, donuk olan aklıma geldi. Benim Georgie'min başına asla öyle bir şey gelmeyecekti.

Giderek derinleşen karda olabildiğince hızlı ilerledim. Önce, o sabah erken saatlerde uyuduğumuz mağarayı temizledim. Sonra dağın daha da aşağısına gidip başka bir mağaranın içindekileri çıkaracaktım. Şansım yaver giderse avlayacak bir şeyler bulabilirdim. Gerçi sadece bir su tulumum ve bakmam gereken bir sürü insan vardı. İnsanların her şeye ihtiyacı vardı. Hayatta kalmak için en ufak bir donanım dahi sahip değillerdi. Bunu düşünmek karda daha da hızlı koşmama neden oluyordu. Raahosh da avlanmaya çıkmıştı ve onun bölgesi benimkine yakındı. Güneye giderek ona yardım edebilirdim ve birlikte hasta insanları doyurabilirdik.

Ama onu bulmak günler alabilirdi ve Georgie'mi o kadar uzun süre bırakamazdım. Kendi başının çaresine bakamazken olmazdı. Enişimizi taşıyor olabilecekken olmazdı. Bölgede metlak'lar varken ve Georgie'nin kabilesinin kardan başka silahı yokken olmazdı.

Neden ya da nasıl burada oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Georgie'min bir kez daha o kuduz, ne yapacağı belli olmayan metlak'lar karşı karşıya gelebileceğini düşününce koruyucu içgüdülerim kabarıyordu. Ona kendini nasıl savunacağını öğretmeliydim. *Adım adım ilerle*, diye hatırlattım kendime. Önce insanlar için yiyecek ve barınak bulmalıydim.

Malzemeleri toplamayı bitirdiğimde her iki güneş de ufukta kayboluyordu; iki aydan büyük olanı doğmuştu, gökyüzünü kaplıyordu. Karın yeniden yağmaya başladığı sıralarda, Georgie'nin kadınlarının toplandığı tuhaf kara mağaraya geri döndüm. Mağaralardan aldıklarını sırtıma bağlamıştım, ağırdılar. Yakacak odun ve kürklere ek olarak, etini düzgün bir şekilde dondururlarsa en azından birkaç gün boyunca tüm aç ağızları doyuracak küçük bir dvisti avlamıştım. Günü koşarak geçirdiğim için bitkindim ve mağaraya inerken de kendimi yorgun hissediyordum.

Ben inerken korku dolu çılgınlık yükseldi.

Georgie'nin diğerlerine "*Sakın olın*" dediğini duydum. "*Vektal bu.*"

Yüklerimi sert ve soğuk zemine bırakıp gerindim. Sırtım kütürdedi, kaslarım ağrıyordu.

"*Lnet olsun anıma uznmış?*"

"*Bınce tatlı*" dedi Georgie ve sesinde bir parça gurur duydum. Bana yaklaştı ve bana bakarken yüzündeki endişeyi fark ettim. "*Gideli uzun zaman oldu.*"

"Ben iyiyim tatlı yankım" dedim ona. Yanağını okşadım. "Bir şeyler yedin mi? Sen de diğer insanlar kadar küçük ve zayıfsın." Diğer beşparmaklılara baktım. Kürklerin hepsini ondan almışlar ve birlikte duvarın dibine toplanmışlardı. Berbat kokuyorlardı ama sonuçta bu mağarada mahsur kalmışlardı, bu yüzden onları suçlamıyordum.

"*Bir şylr yiyp ymedini sruyor*" dedi kulağında kabuk olan. "*Zayf oldğnu sylyor.*"

Georgie komik bir yüz ifadesi takınarak minik, pürüzsüz burnunu kırıştırdı. "*Sdce üşüdm.*" Bana umutla baktı ve benim dilimde sordu "Ateş?"

Başımınla onayladım ve onu bedenime yaklaştırdım. Birazdan onun için ateş yakacaktım. Şimdilik, onun yanında olmak için içimde müthiş bir istek vardı. *Khui*'m gürlüyor ve onun varlığıyla göğsümde titreşmeye başlıyordu. Ondan ayrılırken hissettiğim endişe, yanağını göğsüme tatlılıkla bastırınca kayboluyordu. Diğerlerinden biri bu manzara karşısında ağzından şapırdama sesleri çıkardı ve Georgie'nin soluk yanakları pembeleşti. "*Lant olsun tamm ya*" dedi ama gülüyordu. "*Ondn hoşlanırm.*"

Eşimin kokusunu bir süre daha içime çektim, sonra Georgie'yi serbest bırakıp getirdiğim malzemelere doğru ilerledim. Odun ve gübre parçalarından küçük bir piramit oluşturdum, çıra olarak da çizmelerimin içindeki tüylerden biraz ekledim. Ben ateş yakmak için çalışırken kadınların hepsi sessizce beni izliyordu. Çıranın üzerinde bir kıvılcım çakıp da alevler yükselsin diye üfledikten sonra doğruldum ve altı tuhaf, pürüzsüz yüzün bana mutlulukla baktığını gördüm.

"Skerlr bendeondnhoşlandım" dedi biri.

Avladığım hayvanlardan birini kızartmak için ateşe koyarken onlar da ısınmak için yaklaştılar. Etleri yakıp tadını kaçırmaya neden bu kadar meraklı olduklarını anlamıyordum ama Georgie bana başka türlü yemeyeceğini öğretmişti, o yüzden yakmalıyım. Diğer tarafımdaki soluk sarı saçlı, uzun boylu kız, derin, kesik kesik öksürmeye başladı. Küçük bedeni sarsılıyordu.

Georgie suratını buruşturup bana baktı. *"İlaç?"*

Ne sorduğunu anlamasam da başımı iki yana salladım. *"Elimdeki hiçbir şey ona yardım edemez. Bu khui-hastalığı."*

Georgie

“Bu kelime ne anlama geliyor?” diye Kira’ya sordum. “Kuvii?”

“Bilmiyorum” dedi Kira kürklü omuzlarını silkerek. Diğerleri boğazlarına kadar kürklere bürünmüştü, sadece başları azıcık görünüyordu. Artık kürklere sarınmadığım için biraz üşüyordum ama şikâyet ettiğim yoktu. Nasıl oldu ki zaten? Kızlar günlerdir ilk defa ısınma fırsatı bulabiliyorlardı. En azından onlar için bu kadarını yapabilmekten dolayı heyecanlıyım.

Daha doğrusu, Vektal yapabildiği için. Ben sadece onu getirmekle gurur duyabilirdim.

Kızlar saatlerdir benimle dalga geçiyorlardı. Aldırmıyordum çünkü bunu hak ediyordum. Uzaylılar tarafından esir alınmamızdan sonra, bana eşim diyen yeni bir tanesiyle çıkıp gelmiştim. Her fırsatta beni öpen ve bana sarılan biriyle.

Dün gece orgazmdan baygın düşene kadar saatlerce benimle sevişen biriyle.

Evet, başıma gelenleri hak ediyordum.

O anda öyle mutluydum ki. Vektal bizim için ateş yakmış ve yiyecek getirmişti; kızların hepsi hayattaydı. Son birkaç saattir onlarla ilgileniyor, üşümesinler diye uğraşıyor ve az da olsa yıkanıp temizlensinler diye derme çatma leğenlerden birine kar doldurup eritiyordum. Açlıktan zayıf düşmüşlerdi; Tiffany’nin ayak ve el parmakları donmuş gibi görünüyordu. Josie hâlsiz ve güçsüzdü, Megan ise tüm vücudunu sarsan yoğun öksürük krizlerine giriyordu. Ama hayattaydılar. Diğer her şeyi düzeltebilirdik. Yemek yiyince

kendilerini çok daha iyi hissedeceklerdi. Vektal'in yememiz için ısrar ettiği, kalın bir yağ tabakasına sahip olan –ama henüz kimsenin deneyecek kadar cesur davranmadığı– o tüysüz sıçanımsılara ek olarak, *dvisti* adını verdiği, yaban domuzu ile midilli arası bir türe benzeyen bir şeyimiz vardı. Ateşte kızaran et benim bile ağzımı sulandırıyor, onların halini düşünemiyordum.

Megan ateşe yaklaşıp çömelirken yüzünde endişeli bir ifadeyle “*Khui*-hastalığı da neymiş?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedim başımı hafifçe sallayarak. Vektal'e sorduşumda tek yaptığı elini önce kendi göğsüne, sonra da benimkine bastırmak oldu.

“*Khui* orada yaşıyormuş” diye tercüme etti Kira, omuz silkerek. “Hiçbir şey anlamadım.”

“Sadece biraz yiyeceğe ve kalacak sıcak bir yere ihtiyacın var” dedim Megan'a, yüzündeki endişeyi yatıştırmaya çalışarak. “Her şeyi teker teker halledeceğiz.”

Başıyla onayladı. Daha fazla soru sormasından korkuyordum ama Vektal tüysüz farenin bacaklarından birini kopardı; görünüşü tavuk budu gibiydi. Otomatik olarak bana uzattı.

“Tanrım” dedim utanarak. “Beni besleme Vektal. En son ben yiyeceğim.” Hemen Megan'a uzattım.

O da biri elinden alamadan midesine indirdi; Liz bana neşeli bir bakış atıp yine öpücük işaretleri yaptı. “Eşini besleyecek tabii ki Georgie. Adamı rahat bırak.” Yanaklarım yine kızardı. Bütün öğleden sonrayı kıpkırmızı geçirmişim gibi hissediyordum.

Vektal tek kaşını kaldırarak bir but daha uzattı. Başımı iki yana sallayınca budu Kira'ya verdi, o da minnetle aldı. Kızların hepsinin karnı teker teker doyuruldu. Bense pişen *dvisti*'den küçük ısırıklar alıp çoğunu diğerlerine bıraktım.

Bu Vektal'in hoşuna gitmedi, bana daha fazlasını yedirmek için ısrar ediyordu. Elime her pişmiş parça tutuşturulduğunda diğerlerine mutsuz bir bakış atıyordum.

“Onu kızdırma” dedi Tiffany, kirli parmaklarındaki yağı iştahla yalayarak. “Seni beslemek onu mutlu ediyorsa, ye.”

Ben de yedim. Herkes doyduktan sonra Vektal yanıma çömelip beni tekrar göğsüne çekti ve mırlamaya başladı. Diğerleri sessizce konuşurken o saçlarımı okşuyor ve yüzüme dokunuyordu. Geri dönmeyen uzaylı haydutlardan, her geçen gün daha fazla kar yağan bu gezegenden ve durumumuzdan bahsettik.

Durumumuz pek iç açıcı değildi.

Böyle olunca da sohbetimize kasvet çöktü, herkes sessizleşti. Liz, yemek yemekle meşgul olan Megan ile yer değiştirdi. İnce bedenine sardığı kürklerle bağdaş kurarak yanıma oturdu ve Vektal parmaklarını karışmış saçlarımda gezdirirken beni süzdü.

“Demek sen ve koca adam, ha? Seni iki saniyeliğine yalnız bıraktık, hemen en yakınındaki uzaylıyla işi pişirmişsin.”

Rahatsız olarak omuz silktim. “Hayatta kalmama faydası dokunur gibi geldi.” Böyle söylememe rağmen Vektal ile olan ilişki mi sadece hayatta kalmak içinmiş gibi göstermek içime sinmiyordu. Aramızda bir çekim de vardı ama bunu itiraf edersem tutsak arkadaşlarıma ihanet etmiş olacaktım sanki.

Liz başıyla onayladı ve bir süre Vektal’in boynuzlarına baktı. Sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Sana karşı biraz sahiplenici.”

“Evet.” Öyleydi ve ben bundan nefret etmiyordum. Hatta hoşuma gidiyordu.

“Çakma Hoth’ta kalmak istemediğimizi öğrendiğinde ne yapacak dersin?”

Cevap vermedim. Bunu henüz düşünmemiştim. Vektal’in benim onun eşi olduğumu düşündüğü gerçeğine alışmaya çalışıyordum henüz. Eve dönen ilk araca atladığımda nasıl davranacağını ya da öyle bir aracın olmaması gibi iç sıkıcı şeyleri düşünesim yoktu.

Liz hâlâ bana bakıyor ve bir yanıt bekliyordu.

Omuz silkip “Onunla birlikte olmak beni diğer erkeklerle olduğumdan daha mutlu ediyor. Onunla şansımı deneyeceğim” dedim.

“Yeterince adil.” Gözlerini ateşe dikti. “Dominique’i sormadın.” Boğazımdaki sert düğümü yuttum. Bu konudan bilerek uzak duruyordum, diğerlerinin nasıl tepki vereceklerinden emin değil-

dim. Vektal'in daha önce söylediği gibi, kırılgan görünüyorlardı. "Ben... onun cesedini gördüm. Karın içinde."

Liz başıyla onayladı. Biraz daha yaklaştı. "Buraya geldiğimiz ilk gece bazı yaratıkların sesini duyduk. Baykuş gibi ötüyorlardı ama sıska oyuncak ayılara benziyorlardı."

"Onları ben de gördüm" dedim ona. "Son derece iğrençler. Vektal de onlardan hoşlanmıyor."

"Evet, ben de" dedi Liz yüzünü buruşturarak. "İçeri girmeyi becerebilecek kadar zeki değillerdi ama yine de ödümüzü kopardılar. Bizi gece boyunca ayakta tuttular. Dom bütün gece ağladı."

"Çok üzgünüm."

Koluma vurdu. "Seni üzmemek için söylemiyorum. Sadece ne olduğunu anlatıyorum. Her neyse, bir tür savunmaya ihtiyacımız olduğuna karar verdik, bu yüzden ben, Tiff ve Dominique ertesi gün yukan çıkıp kartopu yaptık. Tiff ve ben bir dakikalığına arkamızı dönmüşken, Dom çıldırmış gibi uzaklara kaçtı. Onu takip etmeye çalıştık ama hepimiz bitkin haldeydik ve hava da uzun süre dışarıda kalınmayacak kadar soğuktu." Omuz silkti. "Tiffany onu aramaya gitti ama geri dönmek zorunda kaldı. Sanırım ayakları donmuştu."

Başımı salladım.

"Onu bir daha hiç görmedik anlayacağın. Seni bulmasını ummuştuk. Sanırım bulamadı, ha?"

Başımla onayladım. "Onu bulduğumda ölmüştü. Çoktan ölmüştü."

Liz iç çekerek "Üzülemin bile" dedi. Sağlam bacağına sarılıp vücuduna çekti. "Yaşamak istemiyordu. Ona yaptıklarından sonra yani." Bana baktı, incecik yüzünde gözleri kocaman görünüyordu. "Buradan gitmeliyiz Georgie. Bizi almak için geri geldiklerinde burada olmamalıyız."

"Biliyorum" dedim ona sessizce. Henüz nasılinı çözememiştim ama hepimizi oradan çıkaracaktım. Sadece bir plana ihtiyacım vardı.

Vektal

Diğerleri bütün gece Georgie ile beni yakından izlediler. Ne zaman saçına dokunsam ya da yanağını okşasam, bakışları tedirginleşiyordu. Önlerinde ona yakınlık gösterdiğim için miydi acaba? Benim halkım böyle şeylerden çekinmezdi. Georgie dokunuşlarımdan rahatsız olmuyor gibiydi ve yakınımda durması *khui'*min hoş bir şekilde mırılamasına neden oluyordu.

İnsan kadınlar esnemeye başlayıp Georgie'nin battaniyeleriyle yatmaya gittiler; bu beni kızdırdı doğrusu. Kadınlar üşüyorlardı ama benim eşim Georgie'ydi; o da onlar kadar küçük ve kırılgandı. Kendisi için de bir tane almasını önerdiğimde başını iki yana salladı.

Şikâyetlerimi kulağında kabuk olan ve sözlerimi anlayabilen ciddi yüzlü kıza bilerek duyurdum. Biraz sonra kendi üzerindeki kürkleri Georgie'ye uzattı; tatlı eşim itiraz ettiyse de kız vazgeçmedi ve başka bir kızın yanına kıvrıldı. İkisi birlikte ısınırlardı. Bu tuhaf mağara sert rüzgârları almıyordu ve kokuya rağmen donmayacakları kadar sıcaktı. Yanan ateş ve vücutlarının ısısı sayesinde içerisinin sıcaklığı gayet iyiydi.

Gerçi nöbet tutan yoktu. Ya kadınlar güvende olacaklarına çok güveniyorlardı ya da uyanık kalamayacak kadar hasta ve bitkinlerdi. İkincisi olduğundan şüpheleniyordum. O halde onların göz-cüsü ben olacaktım.

Ama önce eşimle vakit geçirecektim. *Khui'*m böyle buyuruyordu.

Georgie esnedi ve battaniyeye sarınarak diğer kadınların yanına kıvrıldı. Saatlerce ısı versin diye ateşe büyük bir kütük koy-

dum, sonra yanına gidip onu kucagiına aldım ve onu mağaranın uzak ucuna, biraz yalnız kalabileceğimiz bir yere taşıdım.

Kızlardan biri gülererek bir şeyler söyledi. "Kız arkadaşını özlemiş" dedi başkası.

Bir diğeri de "Sessiz olsuza. Uymya çalışıyorz!"

Georgie yüzünü göğsüme gömdü.

Onu diğerklerinden olabildiğince uzağa götürdüm. Ateşin ışığı buraya pek ulaşmıyordu. Georgie'yi duvara doğru yatırdım, bedeni onu kapıyordu. İkimizi de kürkle örttüm ve eşimi kendime çektim.

Khui'm şarkı söyleyip mırılıyordu. Yine bedenlerimizin birleşmesini istiyordu ve ben de bunu yapmaya hevesliydim.

Küçük bedenini bana yasladı, soğuk ellerini giysilerimin altına sokarak çıplak tenime değdirdi. "Sıcıcık" diye mırıldandı. "Çokhoş."

Bana sürtünürken *khui*'m göğsümde gümbürdüüyordu. Gözleri kapalıydı ve beni ne kadar baştan çıkardığının farkında olup olmadığını çözemiyordum. Uykulu dokunuşlarına karşılık olarak aletim sertleşse de bana daha fazlasını vermeyeceği belliydi. Ben de ona ne istediğimi belli etmeye karar verdim.

Böylece boynunu okşayıp başını geriye yatırdım ve sonra ağzımı dudaklarına bastırıp dilimle dilini kavradım.

Usulca inleyerek iç çeken Georgie öpüşüme karşılık verdi. İnsanların eşiyile ağız birleştirip dilleriyle birbirlerini okşama geleneğinden hoşlanmıştım. Bu daha önce aklıma gelen bir şey değildi ama artık Georgie'yle yaptığım için bana çok doğal geliyordu. Onun her yerinin tadına bayılıyordum. Neden ağzını da tatmayayım? Elim bacaklarının arasına uzandı ama üzerine o tuhaf derileri giymişti. Pantolonunun bel kısmını bulup elimi içine soktum, o tatlı sıcaklığını aradım.

Georgie inledi ve elini koluma bastırdı. "Vektal."

Adımı söylemesine bayılıyordum. Zevkle homurdandım ve *khui*'m de yanıt olarak titreşti. Parmaklarımı onun yumuşak kıvrımlarına sokup o tuhaf üçüncü meme ucunu aradım. Onu bulunca anında nefesi kesildi ve yüzünü koluma bastırdı.

"Gallı işi işi yrlar" diye fısıldadı odanın diğer tarafından bir ses.

"Bakınna" dedi bir başkası. "Uyumnahaksn."

"Aletidekocmandrkesin!"

Bu sefer Georgie yüzünü göğsüme gömdü ve elimi ittiğini hissettirdi. "Hayır" diye mırıldandı göğsüme doğru.

Hayır mı? Khui'm çiftleşme ihtiyacıyla göğsümde neredeyse acı verici bir şekilde zonklarken hem de? Şok geçirdim. Diğerleri uyanık olduğu ve muhtemelen dinledikleri için miydi yani? Bunun ne önemi vardı ki? Diğer sa-khui'lerin çiftleştiğini birçok kez görmüş ve duymuştum. Bizler utangaç değilizdir. Görünüşe göre insanlar farklıydı. Georgie diğerleri dikkat kesilmişken ona dokunmamı istemiyordu.

Tekrar homurdandım ama elimi de çektim.

Üzgün bir ses çıkardı ve vücudunu benimkine bastırdı.

Hayal kırıklığına uğramış o küçük iç çekişi olmasaydı, kalkıp diğer insanları mağaradan dışarı atacaktım.

Ertesi sabah insanlar için ateşi canlandırdım ve plan yapmaya başladık. İnsanlar burada kalmak istemiyordu. Gergin oldukları ve gitmek istedikleri açıktı. Ben de burada kalmalarını istemiyordum ama onları güvenli bir yere götürecek donanıma sahip değildim. Yurt mağaralarımıza yürümek en az bir günlük zorlu bir yolculuk gerektiriyordu ve bu kırılğan insanların dayanabileceğini sanmıyordum.

Yemeklerini yedikten sonra sanki bir şekilde tüm kadınlar için kıyafet ve çizme yaratabilirmişim gibi umut dolu gözlerle bana baktılar. Üzgün yüzleriyle benden ne istediklerinin farkındaydım. Georgie'mi hayal kırıklığına uğratmak beni üzüyordu ama tek başına bir avcının pratik düşünmesi şarttı. "Sizi yanıma alamam" dedim kulağında sihirli kabuk taşıyan kıza.

"Biziyanınalamazmş."

Bir tanesi yüksek sesle burnunu çekmeye başladı. Gürültücü olan -Leezh- sanki sorun bendeymiş gibi bana öfkeyle bakıyordu.

Ayaklarını işaret ettim. "Ayaklarınızda örtü yok. Altı kişiyken yeterince av bulup bir yandan sizi başka yere götürmem mümkün değil. Yurt mağaralarım saatlerce yürüme mesafesinde. Georgie'yle oraya gitmek iki gün sürer. Halkımı çağıracağım ve size sıcak tutan giysiler ve seyahat malzemeleri getireceğiz. Sonra da sizi evimize götüreceğiz. Orada güvende olacaksınız."

Kaşları gevşedi, sonra söylediklerimi tercüme etti.

"Halkı mormuş?" diye sordu Georgie, sonra alnına vurdu. "Tbii-kivar." Bana baktı. "Demksen de insnlrn vr?" Önce diğerlerini, sonra kendini işaret etti. "İnsan hlkı. Vektal'in hlkı?"

"Ah. Benim kabilem mi var? Evet. Kırk sekiz kişiyiz, iki tane de eniğimiz var. Ben şefim."

Sözlerim çevrildi ve Georgie tekrar başını salladı. "Bilmm gerkerdi. Patrluk taslayp duryr."

Leezh kıs kıs güldü.

"Bz oniki kşyz" dedi Georgie ve arkasındaki duvarı işaret etmeden önce parmaklarıyla saydı. "Altı daiçrdevr." Oradaki kadınları saydı, sonra duvarı gösterip daha fazla saydı.

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum."

Georgie ellerini havaya kaldırdı. "Boşvr. Sürprz olsn."

"Hah" dedi Leezh.

Hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı ve biri duvarı işaret etti. Onlara kaşlarımı çattım. Yanıp sönen ışıklarıyla arka duvarın onlara neden bu kadar ilginç geldiğini anlamıyordum ve tek taraflı sohbetimiz de bizi hiçbir yere götürmüyordu. "Georgie'yle birlikte halkıma döneceğim ve ona bir khui vereceğiz. Sonra avcılarım ile birlikte sizin için geri döneceğiz. Söz veriyorum."

"Bunlrı skı unutma" dedi Leezh ve kolundaki bir şişliğe dokundu.

"Unutmam" dedi Georgie ona. Eşimin yüzünde kararlı bir ifade belirdi ve onun narin yüz hatlarına böylesine üzüntülü bir ifade kazandıran şeyin ne olduğunu merak ettim.

Georgie'nin ısrarı üzerine tüm kışlık kürkleri ve iki bıçağını kadınlara bıraktık. Elimizdeki tüm yiyeceği de. Bu beni mutsuz etti çünkü acısını eşim çekecekti; ama o yumuşak okşamalar ve gülümseyen gözlerle iyi olduğuna dair bana söz verdi. İnsanları için bir şeyler yapabilmek onu mutlu ettiğinden sesimi çıkarmadım. Yol üzerinde başka avcı mağaraları da vardı ve gerekirse Georgie'mi giydirmek için hepsini yağmalayacaktım. En yoğun karların eridiği ve avcıların daha kolay günler geçirdiği ilkbaharda yeniden istiflenebilirlerdi nasılsa.

Kadınlara el sallayıp veda ederken Georgie sık sık gözlerini siliyordu. Onlar için endişelendiğini biliyordum. Yiyecekleri olsa bile, hepsi o sabah biraz daha yorgun, biraz daha solgun görünüyordu.

Khui eksikliği yüzünden Georgie'yi kendi halkıma götürmem çok önemliydi, hem de bir an önce. Bir sa-kohtsk'u tek başıma öldüremezdim. Güçlü mızrakları olan birçok avcı gerektiren bir görevdi bu.

Georgie'nin küçük bedenini sırtımda taşıyarak dağdan aşağıya farklı bir rotayı takip ettim. Bu kez av hayvanlarının dolaştığı patikalara değil, kanatlı kuşlar gibi açık araziye yönelmiştim. Bu yolda, dağ patikasının aksine çok sayıda değil sadece bir tane avcı mağarası vardı: Georgie'nin mağarasına benzemeyen, pürüzsüz duvarlarıyla atalarımızın mağarası.

Eşim telaşımı anlamış görünüyordu. Sadece su tulumunu doldurmak ya da dinlenmek için kısa molalar veriyorduk. İki güneş gökyüzünde yükseldiğinde oklu bir hayvan avladım ve Georgie ona çiğ lokmalar sunduğumda itiraz etmedi. Ateş için odun toplamak çok zaman alacaktı. Yemeğimizi yedikten sonra tekrar yola koyulduk.

Gün, bitmek bilmeyen bir koşu ve yürüyüş döngüsünden ibaretti ve Georgie'nin hafif bedeni bile saatler geçtikçe ağırlaşıyordu. Yine de onu yere bırakmadım. Benim gücüm seyahat için onunkinden çok daha uygundu. O da çok yorulmuştu. Kıyafetlerime tutunan elleri saatler geçtikçe daha da güçsüzleşiyordu ve zamanı iyi değerlendiremediğimizden endişeleniyordum ki uzaklarda

karla kaplı tanıdık tepe belirdi. Rahat bir nefes alarak Georgie'ye işaret ettim.

"Tuhfegörünüyor" dedi esneyerek. "Oraymışıdınız?"

"Bugünkü tek durağımız orası" dedim ona. "Dinlenip uyuyacağız ve yarın halkımın yanına varacağız." Zihnimde, hasta insanları getirmeme yardım edebilecek avcıların listesini yapıyordum. Maylak, kabile şifacısı olarak gelmek isteyecekti ama küçük bir çocuğu vardı. Eşi Kashrem gelirdi o halde. Kendi avından döndüyse Raahosh, Roka, Salukh, Zenek, Haeden, Dagesh.

Kashrem hariç hepsi de çiftleşmemiş avcılardı. Çiftleşmiş olanları almak daha akıllıca olabilirdi gerçi, böylece küçük dişiler için kavga çıkmazdı ama kabilem arasında küslük yaratmak istemiyordum. Erkeklerin dişi insanları görmeye hevesli olacağını biliyordum, özellikle de sevgili Georgie'mle yanlarına döndükten sonra.

Onun kolunu düşünceli bir tavırla okşadım. Adamlarımı, *khui*'lerinin insanlarda yankı bulup bulmadığını görme fırsatından mahrum edemezdim. Özellikle de kendi kaynağımın hayata dönüşüyle keyiflenmişken bunu yapamazdım.

Mağaranın içine girdik ve Georgie duvarların tuhaflığı karşısında heyecanla bağırdı. Şaşırdığı için onu suçlamıyordum. İnce bir buz tabakasıyla kaplı olsalar da duvarlardaki sinir bozucu tek düzeliliği fark etmemek mümkün değildi. Sanki devasa bir el tepenin kenarını kazmış ve yanlarını düzleştirmiş gibi görünüyordu. Ama girişi kapamak için post perde gerilmişti ve içeride kürkler, odunlar vardı. Georgie'yi yere bıraktım ve mağarayı hazırladım.

Şaşırtıcı bir şekilde, ben kapının perdesini asarken o hemen malzemelerle odundan bir piramit yapmaya başladı. Bana utangaç utangaç gülümsedi. "Öğrenmek istiyorm."

Kalbim gururla kabardı. Yanına gittim ve ateşi boş verip o küçük yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Düz burnu ve her şeyiyle çok tatlıydı ve ben ona dokunmayı saplantı haline getirmiş durumdaydım.

Bana gülümseyince *khui*'m göğsümde gümbürdemeye başladı. Ateş bekleyebilirdi. *Khui*'m ve bedenim sabahtan beri onu arzulu-

yordu. Biraz daha devam ederse fiziksel acı çekecekmişim gibi hissediyordum. Derilerinin yakasını çekiştirdim. Georgie tatlı sesler çıkararak kıkırdadı. Küçük, soğuk elini göğsüme, tam da *khui*'min derimin altında titreştiği yere bastırdı. “Mırlamanabaylıyrm” dedi usulca. Sonra o tuhaf beyaz gözleriyle bana baktı ve öpmem için başını geriye eğdi.

Onu tutup yaralı bileğine dikkat ederek kendime doğru çektim. Her yerine dokunmak istiyordum. Her yerinin tadını almak istiyordum. İçimdeki *khui* çiftleşmemizi talep ediyordu ve bu cevaplamak istediğim bir çağrıydı. Benden istediği gibi onu öptüm, dilimi tadına varmak için ağzına sokmadan önce dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Bu öpücük denen şey daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve bunu Georgie'yle tekrar tekrar yapmak istiyordum. Onun pürüzsüz dilinin benimkine sürtünmesine bayılıyordum.

O da benim dokunuşuma aynı derecede açtı. Parmaklarıyla giysilerini yırtarcasına açıp bana göğüslerini sundu. Gördüğüm manzara karşısında inledim ve dizlerimin üzerine çöküp yumuşak meme ucunu ağzıma aldım. Göğüslerini seviyordum; hem halkımın kadınlarınunkine benziyorlardı hem de bir şekilde farklıydılar. Dokunduğumda pembe meme ucu sertleşiyordu ama yine de parmaklarımı kendi kadınlarımın zırhlı, sert meme uçlarında değil de yumuşak deri üzerinde gezdiriyormuşum gibiydi. Annelerinin eti böylesine yumuşak ve hassasken, acaba insan çocukları nasıldı? Çocuğumun içinde olduğunu hayal ettim ve Georgie'yi kendime bastırdım.

Bizim çocuğumuz. Yarı sa-khui, yarı insan.

“Mmm” dedi usulca, mırıldanıyor muydu yoksa o tuhaf insan kelimelerinden birini mi söylüyordu, bilmiyordum. Dikkatini dağıtmak için göğsünü yaladım ve inledi. Sonra uzanıp aletimi avuçladı ve pantolonumun derisi üzerinden beni okşadı.

Bu dokunuşla boşalacak gibi oldum. Bir tıslamayla, giysilerimi belimde tutan düğümleri çözdüm ve aletimi serbest bıraktım. Bu çiftleşme hızlı olacaktı; zarif olmayacaktı. Umurumda değildi.

Georgie'nin çıkardığı seslere ve aletimi elinde sıkmasına bakılırsa, onun da umursadığından şüpheliydim.

"Sen benim kalbimsin" dedim ona, göğüslerini okşarken. Çıkardığı yumuşak seslere bayılarak önce birini, sonra diğerini okşadım. Dokunuşumla teni büzüşüyor ve uyarılmışlığının kokusu havayı dolduruyordu. Onu tatma düşüncesiyle ağzım sulanarak gelecek mevsimde çocuğumuzla yuvarlaklaşacak düz karnını öptüm. Ama çocuklar sonra gelecekti ve ben Georgie'yi hemen istiyordum. Bacaklarının arasındaki koyu renkli bukeler ortaya çıkana kadar deri pantolonunu çekiştirdim. Pantolonunu sonuna kadar indirip kenara itti, sonra parmaklarını pantolonuma geçirip aynısını benimki için yaptı. Böylece çıplak kaldık.

Georgie usulca ürperdi ve sıcaklığımı paylaşmak için bana sokuldu. Eşimi kendime çekerek kucağıma aldım ve mağaradaki kürkleri aradım. Bunu yaparken yüzüme öpücükler konduruyor ve parmaklarını boynuzlarımın üzerinde gezdirerek yumuşak sözler mırıldanıyordu.

Sonra onu kürklerin üzerine yatırdım; benim tuhaf insanım son derece güzel ve baştan çıkarıcı görünüyordu. Küçük bedenini kendi kocaman bedenimle örttüm; o da bacaklarını belime doladı, ayakları savrulan kuyruğuma sürtünüyordu.

Elleriyle sanki aletimi okşarmış gibi boynuzlarımı dibinden ucuna teker teker okşayınca zevkten kükredim. Bacaklarının arasındaki kıvrımları aradım; ıslak ve kaygandı, benim ona aç olduğum gibi onun vücudu da bana açtı. Tadını ağzımda duyma isteğiyle başımı uyluklarının arasına soktum.

Yumuşak bir ses çıkardı ve bacaklarını iki yana açarak beni karşıladı. Dilimi tatlılığının üzerinde gezdirirken çığlıklarının tadını çıkardım. Tadı baş döndürücü, kokusu sarhoş ediciydi ve kendimi onun bedenine kaptırmıştım. Her kıvrımını yalıyor ve emiyordum; dilim vücutundan daha fazla nektar çıkarıyordu. Bedeni şiddetle ürperiyor ve uylukları dilimin her vuruşunda başımı ve boynuzlarımı daha sıkı kavırıyordu. Georgie'm çok yakındı. Boşaldığında onun içinde olmak istiyordum. Vücudumu kaydırdım.

aletimin başını ona yaklaştırdım. İnanılmaz bir his veriyordu. Islak, istekli ve öyle yumuşaktı ki. İçine doğru ittirince nefesi kesildi ve bana yapıştı. Vücudu etrafımda sımsıkıydı, beni bir eldiven gibi kavriyordu. Gözlerimi yumup bu inanılmaz hissin tadını çıkar-dım. *Khui'm* karşılık veriyor, içimde gümbürdüüyordu. Yakında, onun *khui'sinin* de benimkine cevap verdiğini hissedecektim.

Yakında olmalıydı, yoksa Georgie hayatta kalamayacaktı.

Bu korku içime bir bıçak gibi saplandı ve bedenimi onunkine bastırarak yakınımnda tuttum. Hayır. O benimdi. Ondan ayrılamazdım. Bir homurtuyla içine daldım ve vücudunun bana teslim olduğunu hissettim.

Georgie'nin nefesi kesildi. "Vektal. *Ahhevet!*"

Geri çekilip tekrar içine doğru kayınca bacakları seğirerek beni daha sıkı kavradı. Ritmik hareketlerle içinde gidip geliyordum; arzu, hareketlerimi hızlandırmıştı. Hareketlerim hızlandıkça onun da çığlıkları arttı ve sıcaklığı, aletimin etrafına kenetlenince daha o çığlık atmadan orgazmın bedeninden geçtiğini hissettim.

Khui'm yanıt verdi ve kendimi tekrar içine ittim, tohumumu içine döktüm. Boşalırken onu yakınımnda tutup saçlarını okşadım; kendi bedenim de zevk sürecine kilitlenmiş durumdaydı. Elleri bana dokunuyor, tenimin üzerinde çırpınıyordu ve nefes nefese küçük, tatlı, arlaşılmaz kelimeler söylüyordu.

Son tohumum da vücudumdan çıktığında ağzımı onunkine bastırdım ve sonra yana dönüp onu kendime çektim; bedenlerimiz hâlâ birleşmiş durumdaydı. Saatlerce böyle kalmak istiyordum. Hatta gece boyunca. Eşim kollarımdayken yorgunluğum geçmiş-ti. Şimdiden onu tekrar zevkten nasıl bağırtsam diye düşünüyordum.

Elimi teninde gezdirdim ve dişiliğinin tekrar aletimin etrafında titreştiğini hissettim. Sadece birkaç dokunuşla bir kez daha zevkle bağıracaktı. Bu düşünce ilgimi çekti ve küçük sırtı göğsüme yaslanana kadar onu kendime çektim.

Ben bunu yaparken dirseğinin üzerinde doğruldu. "*Odaneydi-öyle?*"

Koluna dokundum. "Hım?" Keşke insanların dilini konuşabilseydin.

Georgie dikkatimi çekmek için elime vurdu ve sonra işaret etti. "Birışğın titriştğini gördm. Öneydiöyle?"

Karşıdaki duvarı gösteriyordu; gerçekten de buzun altında bir yıldız yanıp söndü ve sonra kayboldu. Ah. "Burası atalarımızın mağarası. Yıldızların mağarası. Sihirle doludur. Gördüğün şey de bu."

Ama elimden kurtuldu ve battaniyelerin arasından sürünerek çıktı. Aletim onun sıcak bedeninden kayarak çıkarken içim kayıp hissiyle doldu ama onun akli başka yerdeydi. Ben de doğru-lup kalkmasını ve duvara doğru koşmasını izledim. Yüzünü kalın buza bastırdı, bir kez daha yavaşça yanıp sönen ışığı izledi. Sonra tekrar bana baktı.

"Vektal" diye soludu; sesinde heyecan vardı. Yeni bir heyecan. "Bubir uzy gemsi mi?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

@novaebook

Georgie

Vay canına, bu bir uzay gemisiydi.

Daha önce nasıl anlamamıştım, bilmiyordum.

Eh, aslında biliyordum. Yolculuğumuz beni öyle yormuştu ki beynime sis inmiş gibiydi. Kızları kurtarmaya yardım etme ihtiyacı aklımın bir köşesini sürekli meşgul ediyordu. Vektal'in de aceleciliği üzerindeydi sanki; bir dağ keçisinden daha çevik bir şekilde vadileri aşıyor ve dik duvarlara tırmanıyordu. Dışımı sıkıp dayanıyordum ama yine de yorucuydu. Soğuk dinmemişti ve rüzgâr sanki yüzümü dağlıyordu. Ama yine de diğerlerinden daha iyi durumdaydım, bu yüzden şikâyet etmiyordum.

Sonunda geceleme için durduğumuzda, etrafı görececek halde değildim. Evet, mağaranın içi mükemmel bir şekilde inşa edilmişti. Evet, bir tepenin kenarındaydı ve dışı da kusursuz bir oval şeklindeydi. Bunu fark etmiş ve tökezleyerek içeri girmiş, sonra da içeride beklediğini bildiğim yumuşacık kürklerin sıcaklığına yönelmiştim. O ışığın çıktığını da sevişmemizin ardından rahatlayıp uzaylıma sarılana kadar fark etmedim. Tekrar çakana kadar gözlerimin beni aldattığını sandım hatta. Sonra buza dikkatle baktım.

Sonra mağaranın, aslında bir geminin içi olduğu için öyle kusursuz olduğu kafama dank etti.

"Bu bir gemi" dedim Vektal'e. Kalın buz tabakasının ardındaki bir tür kontrol panelini güçlkle seçebiliyordum. Gözlerini kısıp başını iki yana salladı. Anlamıyordu. "*Es sa-khui tokh.*"

“Uzay gemisi” dediğini sanmıyordum. Doğru ya. Benim kocaman mavi barbarım büyük ihtimalle uzay gemisini, o kocaman, çıkıntılı burnuna çarparsa bile tanımazdı. Deriler giyiyor, çiğ et yiyor, sapan ve kemik bıçaklarla avlanıyordu. Koca adam muhtemelen uzay gemisinin u’sunu bile duymamıştı.

Göğsünü tıptısladım. “Bak ne diyeceğim... Bu iş bende. Sen kafanı yorma.” Yanımda taşıdığım bıçağı alıp duvarları kaplayan kalın buzı kesmeye çalıştım.

Vektal nazik bir hareketle beni durdurdu. Ateş çukurundaki henüz yanmamış odun yığınının işaret etti. Ah! Ateş her şeyi daha hızlı eritirdi. Doğru söylüyordu. Uzanıp ona şapırtılı bir öpücük kondurdum. “Zeki adam.”

Ne dediğimi anlamadı ama öpücükten memnun kalmıştı.

Ateşin harlanmasını beklerken etrafımızdaki duvarlara baktım. Aklımı yitirmemeye çalışıyordum. Duvarları kaplayan buz kalındı. Vektal burayı biliyordu ve diğer mağaralar gibi bir kamp alanı olarak düzenlenmişti, demek ki gemi uzun zamandır buradaydı. Diğer kızların o anda kamp yaptığı gemi ambarına hiç benzemiyordu. *Aynı uzaylılara ait olma ihtimali zayıf*, dedim kendi kendime.

Gerçi yine de endişeleniyordum. Bu yüzden o kontrol panelini kendi gözlerimle görmeliydim. Ne bulduğumuzu bilmeliydim.

Bu bizim için ateşe sürülmek üzere olan bir kızartma tavaşı... ya da eve dönüş bileti olabilirdi.

Belki de hiçbiri olmazdı.

Cevaplara ihtiyacım vardı. Ne kadar yorgun olursam olayım, bu sonulardan bazılarına yanıt alamadan gözüme uyku girmeyecekti.

Ateş harlanıp alev alev yanmaya başlayınca, Vektal yanan dalı alıp güvenli ucunu bana uzattı. Dandik ötesi bir meşale gibiydi ve onu dikkatle duvara taşıyıp panellerin yakınında tutarak buzun parlamasını ve sonra da erimesini izledim. Buz katmanlarını çözmek uzun zaman alıyordu ama buzlar eridikçe daha fazla panel ortaya çıkıyordu. Vektal’e baktım; bu keşif onun da sinirlerini bozmuşa benziyordu. Bizi bu gezegene getiren uzay gemisinin şık ve çıplak duvarlarından farklı görünüyordu. Gerçi ambar olduğunu

düşündüğüm yer dışında pek bir tarafını görmemiştim ama buranın tamamen farklı bir havası vardı. Ortaya çıkardığım panelde yüzlerce düğme sıralanıyor ve ışıklar düzenli olarak yanıp sönüyordu. Bu görüntü bana geçmişte elektronik cihazları bekleme moduna aldığım zamanları hatırlamıştı ve bunun her şeyin çalışır durumda olduğu anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

Acaba bu gemiyle eve dönebiliriz anlamına mı geliyordu bu?

Yan gözle Vektal'e baktım. Sanki bundan ne anlaması gerektiğinden tam olarak emin değilmiş gibi kaşlarını çatmış, kaba saba yakışıklı yüzü düşmüştü. Bana çok iyi davranıyordu. Onunla sevişmek ise... Tamam, onunla sevişmek de akıllara zarardı. Ama bu gezegen berbat bir yerdi. Soğuk ve korkunçtu; yani eve dönmemizi sağlayacak bir araç varken, kalmak isteyip istemeyeceğimi bilmiyordum.

"Eğer" eve dönmek için bir araç bulabilirsek, diye kendimi düzelttim. Eğer.

Kıvılcım saçan meşalemi ateşe geri koydum ve panelleri tekrar inceledim. Bir sürü düğme ve yanıp sönen bir ışık görüyordum ama ekran yoktu. Bunun çalışacağını ummakla hata mı ediyordum acaba? Öne doğru eğilip, ortaya çıkan paneli inceledim. Yanıp sönen ışık, aslında üzerinde bilmediğim dalgalı bir işaret bulunan bir düğmeydi. Basmak için elimi uzattım, sonra duraksadım.

Yabancı bir uzay gemisindeki ne işe yaradığını bilmediğim bir düğmeye basmak aptalca mı olurdu?

Evet, öyle olurdu.

Çok fazla seçeneğim var mıydı peki? Bu düğmenin yapabileceği tüm farklı şeyleri düşünmeye çalıştım. Tehlike sinyali verebilirdi. Güvenlik sistemini çalıştırabilirdi. Hiçbir şey yapmayabilirdi de. Bu riski almak istiyor muydum? Tekrar Vektal'e baktım.

Aslında... Bu konuda risk almak istemediğimi anlamıştım. Arkamı dönüp onunla gitmeyi tercih ederdim. Onun yanında güvende olduğumu biliyordum. Onunla mutlu bile olabilirdim. Ama diğer kadınların benimle aynı seçeneği yoktu. Onlara kraliçeymiş gibi davranan ve her ihtiyaçlarını karşılayan kocaman, harika bir uzaylıları yoktu.

Bu yüzden derin bir nefes aldım ve yanıp sönen düğmeye bastım. Tıkırdadı.

Hiçbir şey olmadı.

Eh, yani... hayal kırıklığı dışında.

Sonra sanki çevrimiçi olan bilgisayarın uğultusu gibi yavaş bir vınlama başladı. Yumuşak, cinsiyetsiz bir ses benimkine benzemeyen akıcı bir dilde bir şeyler söyledi. Işıklar belirdi ve yanıp sönmeye başladı. Bir gürültü ve ardından merkezi havalandırma açılmış gibi bir tıslama oldu.

Vektal beni korumak için bıçaklarından birini çekti ve beni yakalayıp arkasına sakladı.

Ben de uzunca bir süre orada sinip kalacak kadar korkmuştum. Sonra koluna dokundum ve öne çıktım. "Sorun yok" dedim. "Sarırm sadece... bir şeyler açılıyor." Panele yaklaştım.

Ben yaklaşırken ses tekrar konuşmaya başladı. Bu kez sesini, sonuna doğru neredeyse soru sorar gibi yükseltmişti.

Acaba bize... bir şey mi soruyordu? "Seni anlamıyorum" dedim yüksek sesle.

Bir başka uğultu, cırıltı duyuldu. Havada Dünya'nın üç boyutlu bir resmi belirdi. "Sorgu" dedi ses. "Dil: Dünya İngilizcesi. Onay verin?"

Nefesim kesildi. "Evet! Evet, doğru! İngilizce biliyor musun?"

"Bu geminin yapay zekâsı yirmi binden fazla yaygın dille programlanmıştır. Dil seçimlerini değiştirmek istiyor musunuz? Değiştirmek için şimdi..."

"Hayır" dedim hemen. "İngilizcede kal!" Havada dönen Dünya resmini işaret ettim. "O benim gezegenim!"

"Ayarlar kabul edildi. Lütfen bir sorgu talep etmeden önce sistemin tamamen çevrimiçi olmasını bekleyin."

"Ben... Tamam." Vektal'e kocaman gözlerle baktım. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Ne olur ne olmaz diye hazır bekleyerek omzuma sarıldı ve beni kendine çekti. Tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Bilgisayar bir süre daha uğuldadı ve sonra yüzüme ılık bir hava-

nın değdiğini hissettim. "Çevresel kontroller çevrimiçi. İnsanlar için ideal yaşam alanı sıcaklığı 22 santigrat derece veya 72 fahrenheit derecedir. Değişkin sakh için ideal yaşam alanı sıcaklığı 3 santigrat derece ya da 37 fahrenheit derecedir. Hangisini programlayayım?"

"Değişkin sakh mı?" diye sordum.

"Yanınızdaki erkek, bu gezegende yaşamak üzere değişime uğratılmış bir sakh yaşam formudur."

Ah. "O bu gezegenden değil mi?" Vektal de mi buranın yabancıydı?

"Sakh ırkı, Kes adını verdikleri ve kendi dillerinde 'yurt' anlamına gelen bir gezegenden gelir. Sizin gezegeniniz Dünya'dan yaklaşık 3,2 milyon parsek uzaktadır. Bu gezegen ise Dünya'dan 5.8 milyon parsek uzakta."

Kulağa cidden... uzak geliyordu. Bayılacak gibi oldum. Kafamda çok fazla soru vardı. Önce hangisini soracağımı bilemiyordum. "Burası... neresi?"

"Bu gezegenin farklı dillere göre pek çok ismi var. Sizin türünüz bu güneş sistemini henüz keşfetmedi. Şu anda bulunduğumuz konum, bu ikili güneş sistemindeki ikinci gezegen. Bu gezegen, güneşlerinin etrafındaki yörüngesini 372,5 günde tamamlar ve her 27,2 saatte bir de kendi eksenini etrafında döner. Şu anki sıcaklığı..."

"Soğuk. Evet. Biliyorum." Elimi salladım çünkü bu bilgilerin hiçbirinin bana faydası yoktu. "Peki madem o da buralı değil" dedim, Vektal'i işaret ederek "buraya nasıl geldi?"

"Bu gemi aslında bir sakh zevk kruvazörüydü" diye devam etti gemi melodik bir sesle. "Bir güneş fırtınası nedeniyle, şu anda üzerinde bulunduğunuz, yaşanabilir en yakın gezegene sığınmak zorunda kaldı. Teknik sorunlar yaşadılar."

"Teknik sorular mı?" Kulağa çok saçma geliyordu. "Gerçekten mi?"

"Bu gemi belirli bir pilota atanmıştı. Pilot konjestif kalp yetmezliği yaşadı ve gemiyi kullanacak ikinci bir pilot bulunamadı. Bir tehlike sinyali gönderildi ama arıza verdi. Başka sinyal gönderilmedi."

Yani Vektal'in halkı da mı burada mahsur kalmıştı? "Bu ne zaman oldu?" diye sordum, bu yeni bilgi karşısında bayılacakmışım gibi hissederek.

"Bu olay 287 yıl önce meydana geldi. Lütfen bu sistemde 'yıllardan' bahsedildiğinde, Dünya gezegenine göre değil de bu gezegenin yörüngesine göre hesaplandığını unutmayın."

Ve burada yıllar daha uzundu. Tanrım. Vektal'e şaşkın şaşkın baktım. O da bana merakla bakıyordu, yüz hatlarından sabrının tükendiği belli oluyordu. Kafasını kurcalayan sorular olduğunu biliyordum ve bilgisayarla yaptığım konuşma muhtemelen daha da fazlasını yaratıyordu.

Ama soracaklarım henüz bitmemişti, o yüzden bencillik ederek devam ettim. "Kaza esnasında gemide kaç kişi vardı?"

"Kayıt defterleri altmış iki yolcu ve bir pilot olduğunu gösteriyor. Birçoğu da ortakyaşarı kabul etmeden önce ölmüş."

Bu dikkatimi çekmişti. "Ortakyaşar mı?"

"Ortakyaşar, başka bir organizma ile simbiyoz halinde yaşayan organizma anlamına gelir."

Ürpermeye başlamıştım. "Bekle biraz... Vektal'in içinde... bir organizma mı var yani?"

"Bu gezegenin atmosferinde insanlar ve sakhlar için zehirli olan bir element bulunuyor. Nitrojene benzer bir gaz olan bu element Dünya'da herhangi bir formda bulunmadığı için insanlar tarafından henüz keşfedilmedi. Vücudunuz onu havadan filtreleyecek donanıma sahip değil. Element, kanınızda toksik etki yaratacak kadar biriktiğinde bedeninizin işleyişi yavaşça son bulur. Yanınızda bulunan sakh ise, *khui* adını verdikleri bir yaratıkla mutualistik simbiyoz halinde yaşıyor."

"*Khui*" dedi Vektal aniden konuşarak. Bilgisayara bir soru sordu ve makine hemen ona cevap verdi. Sonra Vektal başını sallayıp bana baktı.

"Ona, size *khui*'nin atmosferde nasıl işlediğini anlattığımı söyledim" dedi bilgisayar.

Alnımı sıvazladım. "Anlamıyorum. Yani bu *khui* denen şeyi

içinde taşımak zorundasın yoksa... ölür müsün?"

"*Khui*, konakçısının bedenini geliştirir ve zararlı bir ortamda yaşamını sürdürmesini sağlamak için ufak değişiklikler yapar. Başlangıçta kendilerini bu gezegende mahsur bulanlar, simbiyotik ilişki olmaksızın sekiz gün dayanabildiler."

Sekiz gün mü? Hepi topu *sekiz* lanet *gün* mü hayatta kalabilecektim? "De-değiştirmekle ne demek istedin?" diye sordum zayıf bir sesle. Midem bulanıyordu. Ya bir parazit taşıyacak... ya da ölecek miydim?

"*Khui*, konakçısını değiştirir. Genetiği değiştirilmiş *khui* ortakyaşarları daha düşük sıcaklıklarda canlı kalabilir ve normalde vücudun işleyemediği hava kimyasallarını filtreleyecek şekilde gelişir. Konakçı aynı zamanda yaralanmalar ve hastalıklar söz konusu olduğunda daha hızlı iyileşir ve canlı yavrular üretebilir hale gelir."

Aman Tanrım. Ya soğuğa dayanıklı bir tenyam olacaktı ya da ölecektim demek. "Peki ya bu *khui* denen şeyi şimdilik alsam ve eve döndüğümde aldırısam? Bunu yapabilir miyim?"

"Bir kez yerleştirildikten sonra, *khui* ve konakçı birbirlerine bağımlı hale gelirler. *Khui*, konakçısının dışında birkaç dakikadan fazla kalamaz ve konakçı da böyle bir durumda hayatta kalabilmek için yeni bir *khui*'ye ihtiyaç duyacaktır."

Ben de seksi barbarımla birlikte bu Hoth çakması gezegende kalmanın, küçük yeşil adamların geri dönmesini beklemekten daha iyi bir seçenek olduğunu sanmıştım. Fakat burada kalmayı seçersem bir daha asla ayrılamayacaktım. Parazitim ve ben birlikte olacaktık... Sonsuza kadar.

Iyh.

Öte yandan paraziti kabul etmezsem, yaşamak için sadece günlerim var demekti. Artık bir haftam bile yoktu. Yeşil adamlar, biz insanların bu gezegende uzun süre hayatta kalamayacağımızı biliyor olmalıydılar. Bu da ya bizi tekrar almaya niyetleri olmadığı ya da çok çok kısa bir süre sonra geri dönecekleri anlamına gelirdi. Bu düşünce nefesimi tıkadı.

İhtimaller iyi görünmüyordu. Kızları oradan çıkarmalıydım, henı de bir an önce.

Bilgisayara daha fazla soru sormak istiyordum ama diğerlerinin sağlığı öncelikliydi. Adım adım ilerlemek gerekiyordu. Önce bizim kızları kurtarmalıydık, *khui* olayını daha sonra çözebilirdik. Vektal'e döndüm. "Konuşmamız gerek."

Mavi gözleri şefkatle parlayarak yüzüme dokundu. "*Sa-akh me-volo.*"

"Kahretsin. Beni anlamıyorsun ki." Bilgisayara döndüm. "Benim için tercüme edebilir misin?"

"Bu birimin işlevlerinden biri de bu" dedi dostane bir ses tonuyla. "Konuştuğu *sakh* lehçesini öğrenmek ister misiniz?"

"Şey... Bana öğretebilir misin?"

"Tek seferlik bir dil yüklemesi gerçekleştirebilirim. Bunu yapmamı ister misiniz?"

"Tanrım, evet." Vektal ile doğru düzgün konuşup anlaşabilmeyi çok istiyordum. "Lütfen."

Havada küçük kırmızı bir daire belirdi. "Lütfen işaretli yere yaklaşın." Bunu yaptığımda, bana ek talimatlar verdi. "Retina taraması yapacağım. Bu esnada lütfen gözünüzü kırpmayın ya da hareket etmeye çalışmayın. Bu bilgi aktarımını engelleyebilir. Üç saniye içinde bağlantı yapılıyor... iki... bir..."

Hafif bir uğultu başladı. Gözlerime lazer tutulurken göz kırpmamaya çalışarak donup kaldım.

"Beyniniz bilgiyi işlerken biraz rahatsızlık hissedebilirsiniz" dedi bilgisayar, sonra semboller zihnime hücum etti ve başım patlayacakmış gibi oldu.

Vektal

Eşim yere yığıldı ve *khui*'m itiraz ederek göğsümün içinde gümbürdedi. Yere düşmeden önce onu yakaladım. "Georgie!"

"Lütfen iyileşmesi için birkaç dakika bekleyin" diye seslendi duvarlardan gelen yabancı ses.

Havaya doğru hırladım. Bu meçhul sesin nereden geldiğini bilmiyordum ama Georgie'ne zarar verdiyse bu yeri, tuhaf görünümlü kayalarına kadar tuzla buz edip parçalarını buzlu denizlere saçacaktım. Gözyaşlarımdan nefesim tıkanarak eşimi göğsüme yaslardım. Elimi kalbinin üzerine, koruyucu kaplamasının olmadığı göğsüne koydum. Benim zavallı insanım öyle yumuşak, öyle savunmasızdı ki.

Ama kalbinin göğsünde düzenli olarak attığını fark edince rahatlayarak ben de nefesimi bıraktım. Dudaklarımı onun tuhaf, pürüzsüz alnına bastırdım ve oda rahatsız edici bir şekilde ısınırken onu kucakladım.

Bedensiz ses tekrar konuştu. "Beklemede kalın. Lütfen bu benim için sorunuz varsa belirtin. Aksi takdirde, uyku moduna geri döneceğim."

Georgie'ye sarılarak saçlarını, yüzünü, rahat edebileceği ısıyı koruyamayan serin tenini okşadım. Artık benim dilimde konuşan tuhaf sesin dediklerini umursamıyordum. Georgie kendi dilinde ona bağırınca, eşimin kafasına kırmızı bir ışın göndermiş ve onu bayıltmıştı. Aynı şeyi bana da yapmasını istemiyordum, bu yüzden gözlerimi yanıp sönen ışıklara dikip bekledim.

Georgie uyuyan yüzünü göğsüme çevirerek bana sokuldu. "Hımm."

Yanağına dokunarak "Georgie?" diye sordum. "İyi misin?"

Gözlerini kırpıştırarak açtı; ortasında açık mavi bir daire olan o soluk, çirkin, beyaz gözler hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. "Ah. Seni anlıyorum" dedi benim dilimde. "Sözlerin. Onlar..." Bir dakika düşündü ve sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. "Harikulade."

"Benim dilimi nasıl öğrendin?" diye sordum şok geçirerek.

Başını eğdi ve burnu bir an için sevimli bir şekilde kırıştı. Bir şey düşünüyormuş gibiydi. Sonra tekrar gülümsedi. "Kelimeleriniz benim kafamda olanlardan biraz farklı. Belki de *bil-gi-sayhar*'ın bildiği *di-ya-lekt* farklıdır." Bazı kelimeler bizim dilimizden değildi. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

"Bil-gi-sayhar mı?" diye sordum.

Georgie havayı işaret etti. "Ses. Gemi. Bana o öğretti."

"Büyüyle mi?" diye sordum kuşkuyla. Bildiğim tek büyü *khui* büyüsyüdü ve o da dil öğretmezdi.

Kıkırdadı, sesi canlı ve neşeliydi. Sonra bakışları tekrar donuklaştı ve alnını ovuşturdu. "Büyü değil bu" dedi. "Öğrenme. Doğru açıklayamıyorum sanırım." Gözleri tekrar kapandı ve eşim göğsüme doğru kıvrıldı. "Başım ağrıyor, bana biraz daha sarılır mısın?"

"Her zaman" dedim ve onu kucakladım. *Khui*'m göğsümden zonkluyordu ve o an için keyfim yerindeydi. Sorularla ve merakla doluydum ama memnundum.

"Ye" diye eşime ısrar ettim, tayınlarımı sunarak.

Georgie öğürür gibi bir ses çıkardı ve başını iki yana salladı. "Bu şey dilimi yakıyor. Şu anda bile gözlerimi sulandırıyor."

Küçük yüzüne baktım ve haklı olduğunu fark ettim; solgun gözleri ağlamaklı ve parlaktı. Merakla seyahat kumanyasını kok-

ladım. Hafif baharatlı bir tadı vardı ama bunun hoş olması gerekiyordu, boğucu değil. "İnsanların dili zayıfmış."

"Hıh!" Bana kızgın bir bakış attı. "Hiç de bile."

"Zayıf diller, zayıf gözler, zayıf bedenler" diye mırıldandım, Georgie'nin yüzündeki öfkeli ifadenin tadını çıkararak. Onunla konuşabilmek –gerçekten konuşabilmek– ve onu kızdırabilmek büyük bir zevkti. "Birçok, birçok yeriniz zayıf... ama amınız nefis."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve sağlam eliyle koluma vurdu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Aklın fikrin seks yapmakta, değil mi?"

"Eşim bu kadar yumuşak ve güzelken öyle olmaması zor." Bir parmağımı yanağının kıvrımında gezdirdim.

Sözlerimle ayılmış gibiydi. "Vektal... Ben senin eşin değilim."

"Evet, öylesin. *Khui*'m seni seçti. Sen de kendi *khui*'ni aldığında, o da benim için titreşecek. Bekle ve gör."

Başını iki yana salladı. "İnsanlar eşlerini kendileri seçer ve ben kimseyi seçmedim. Senden hoşlanmadığımdan değil" dedi, kolumu yatıştırmak ister gibi okşayarak. "Ve seni önemsemediğimden de değil. Sadece... eş olmak karşılıklı bir karar olmalı."

Karşılıklı bir karar mı? Aklını mı kaçırmıştı? İnsanlar deli miydi acaba? "Bu bir karar değildir. *Khui* seçer. O her zaman doğrusunu bilir."

"Ama benim bir *khui*'m yok."

"Bunu yakında halledeceğiz" dedim ona. "Kabileme döndüğümüzde, büyük sa-kohtsk'lardan birini yakalamak için bir av düzenleyeceğiz. İçlerinde çok sayıda *khui* taşırlar. Sana ve kabilenin kadınlarına yetecek kadar *khui* bulacağız."

"Vektal" dedi mutsuz bir ifadeyle. "Beni dinlemiyorsun. Ben... bir *khui* isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

Sözleri karşısında kalbim buz kesti. "Buna mecbursun. Yoksa ölümüne mahkûm olursun."

"Burada kalırsam öyle olur" dedi usulca. "Bilemiyorum. Eğer eve dönme şansım varsa..." Georgie bakışlarını kaçırarak uzaklara baktı. "Henüz karar vermedim, tamam mı?"

"Peki evin burası değilse, neresi?" Kalbim yavaş ve mutsuz bir şekilde çarpmaya başlamıştı. Georgie benim gibi hissetmiyormuş gibi beni terk etmekten bahsediyordu. Ayrılık düşüncesinin kendisi bile kalbini paramparça etmiyormuş gibi. Bizi bir araya getiren *khui*'m olabilirdi ama ben eşim o olduğu için gurur duyuyordum. Başka birini istemiyordum. Ne şimdi ne de başka zaman. Düşünmek bile imkânsızdı.

Elini mağaranın tavanına doğru kaldırdı. "Gökyüzünde. Buradan çok ama çok uzakta."

Gözlerimi ona diktim. Anlamıyordum.

"Mesela bu *gemi*" diye devam etti. "Senin ataların da buraya başka bir yerden gelmişler."

"Atalarım bu mağaradan gelmiş" dedim yavaşça. "Ama burası uçmaz." Aklımda uçan, kuşlar gibi gökte ilerleyen bir mağara canlandı. Bu düşünce çok gülünçtü.

Georgie bıkkınlık dolu bir ses çıkardı. "Bu bir *gemi*. *Geminin* ne olduğunu biliyor musun?" Ben cevap vermeyince parmaklarını dudağına götürüp düşündü. "Yıldızların arasında süzülen bir araç Vektal. Benim buralı olmadığımı biliyorsun, değil mi? Bir *khui*'m yok. O yüzden buralı olamam."

Başımınla onayladım çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Ama onun... yıldızlardan geldiğini düşünmek de çok tuhaftı. Akıl alacak gibi değildi. Tabii cevaplayamadığım özellikleri de yok değildi. O tuhaf dili. Giysileri. *Khui*'sinin olmayışı. "Sen... yıldızlara geri dönmek mi istiyorsun?"

Yüzü yumuşayıp hüznü bir ifadeye büründü. Dökülmemiş yaşlarla dolu solgun gözleri bir an için parıldadı. "Bilmiyorum. Sarırm seçme şansımın olmaması en kötüsü. Bundan nefret ediyorum."

Demek nefret ettiği ben değildim. *Khui*'m yine göğsümde titremeye başladı. Elimle üzerine bastırdım. "O zaman ben de seninle gelirim."

Gözyaşları kayboldu ve usulca bir kahkaha attı. Sonra yaklaştı ve sağlam koluyla kolumu sıktı. Yanağını yanağıma dayayıp

iç çekti. “Keşke gelebilseydin.” Parmaklarımı yumuşak yanağında gezdirdim. Farkında değil miydi? Nereye giderse gitsin, ben onu memnuniyetle takip ederdim. O benim kalbimdi, yankımdı, ruhumdu. Eşimdi. Burada, benimle bu kadar mutsuz olması beni üzüyordu.

“Kalmak istesem bile” dedi usulca “diğerleri adına bu kararı veremem. Eve dönme şansımız varsa buna kendilerinin karar vermeleri gerekir.”

Eşim asil biriydi. Anlayışla homurdandım, gerçi hayvani yam onu bir av mağarasına sürüklemek ve böyle bir şeyin söz konusu bile olamayacağı âna dek onu orada çıplak ve pembe bir halde alıkoymak istiyordu.

Ama o zaman Georgie’ın ölebilirdi çünkü *khui*’si yoktu. Diğer kızlar da kurtarılmadıkları takdirde kesinlikle öleceklerdi. Eşleri olmayan kabile üyelerim –Dagesh, Raahosh, Haeden ve diğerleri– de bu zevki asla tadamayacaklardı. Georgie gibi ben de bu zalimliği yapamazdım.

“Gidip arkadaşlarını kurtarmalıyız” dedim ona. “Hızlı hareket edersek bu gece kabile mağaralarımıza ulaşırız. En iyi avcılarını toplayıp sabah onları almak için yola çıkabiliriz.”

“Öyle yapalım o zaman” dedi, sesini sertleştiren bir kararlılıkla. “Geçen her an kendimi daha da suçlu hissediyorum.”

Gözlerimin içine bakabilseydi diye küçük yüzünü yukan kaldırarak “Suçlu mu?” diye sordum. “Neden suçlu olacaktı?” Neden eşim böyle yükler taşıyordu?

Yanakları yine pembeleşti. “Çünkü onların aksine ben burada seninleyim; üşümüyorum, mutluyum ve besleniyorum.”

Ah! Başparmağım dolgun dudaklarının üzerinde gezindi. “Ve aletim seni zevkten böyle bağırtıyor?”

Yanaklarının pembeliği arttı ve başını eğdi. “Of Tanrım!” dedi kendi dilinde. Sonra benim dilimde “Bu tür konuşmalar aramızda kalsın lütfen.”

Eğleniyordum. Eşim utangaçtı demek, ha? Yanaklarındaki pembelik bu anlama mı geliyordu? Bir sa-khui kadını utandığın-

da boynuzlarının dibi kızarırdı ama Georgie'nin boynuzları yoktu. "Bu sadece eşler arasındaki bir konuşma yankım."

Başını eğdi. "Yankım mı? O da ne demek?"

Sağlam olan küçük elini tuttum ve göğsümün üzerine bastırdım. *Khui*'m yanıt vererek, göğsümün içinde mutlu mutlu gümürdedi. "İşte bu. Ona sadece sen seslenebilirsin. Sadece sen *khui*'mi göğsümde mutlulukla titretebilirsin. Kişinin eşini bulduğunun bir işaretidir bu."

Dudakları aralandı ve irkilmiş bir şekilde bana baktı. "Ben senin *mırladığını* sanıyordum."

"Mırlamak mı?" Bu sözcük bana yabancıydı.

"Kedi gibi."

"Kedi mi? Kar kedisi mi?" Aklıma bıyıkları ve tüyleri olan çirkin yaratıklar geldi. Onların mırladıklarını hiç hatırlamıyordum. Gerçi tatları lezzetlidir. Georgie kıkırdadı. "Biliyor musun... Boş ver. Yola koyulmalıyız."

Ayağa kalktı ve giysilerini düzeltti. Yemeğimizi yemiştik ve yola çıkmaya hazırдық ama tuhaf bir şekilde ben devam etmeye isteksizdim. Bunu yaparsam, Georgie'mi kaybedebileceğimi kabul etmiş olacaktım.

Bu düşünce beni mahvediyordu. Yüzümü karnına bastırıp onu kendime yaslayarak bir parça huzur duymaya çalıştım. Bulduktan bu kadar kısa bir süre sonra tatlı yankımı kaybedebileceğimi düşünmek... Buna dayanamıyordum.

"Ah, Vektal" dedi usulca. Elleri şefkatle boynuzlarımın üzerinde gezindi. "Keşke yalnızca kendimi düşünmek zorunda olsaydım. O zaman her şey daha kolay olurdu."

"Kolay zaten" dedim ona, yüzümü derilerle kaplı bedenine bastırarak. Örtülerinin üzerinden bile onun harika kokusunu alabiliyordum. Onu tekrar tatmak için can atıyordum. "*Khui*'yi kabul et. Beni kabul et."

Sesini çıkarmadı ama elleri bana dokunmaya devam ediyor, tenimi yumuşatıyor ve boynuzlarımı bana sevgi dolu bir kucaklama gibi gelen hareketlerle okşuyordu. Bana değer veriyor olmalıydı.

Olmalıydı. Ama sadece usulca şöyle dedi: "Bu benim seçimim olmalı. Benden çok şey alındı. Seçim yapacaksam bunu kendim yapmalıyım. Şu an için. Benden bunu esirgeme."

Başımı kaldırıp ona baktım, üzgün yüzüne. "Senden hiçbir şey esirgemeyeceğimi biliyorsun."

Gülümsemesi çok tatlıydı. Hüzün dolu. "Biliyorum."

Georgie

Vektal beni sırtında taşıyarak kar yığınları arasında durmaksızın bütün gün ilerlerken seçeneklerimi değerlendirdim.

İnkâr etmek için elimden geleni yapsam da eve asla dönemeyecek olmamız son derece mümkündü. Vektal'in ataları burada mahsur kaldığına göre, ne kadar uğraşırsak uğraşalım muhtemelen biz de eve dönemeyecektik. Diğer seçeneğimiz, küçük yeşil adamların geri dönmesini beklemek ve gemilerini kaçırap bizi eve götürmeleri için onları zorlamaktı.

Ya da onlar döndüğünde buz gezegenini terk edip şansımızı birer sıgır olarak deneyebilirdik.

Ya da paraziti -pardon, ortakyaşarı- kabul edip Vektal ve halkıyla birlikte burada elden geldiğince iyi şekilde yaşayabilirdik.

Kişisel anlamda karar vermemiz gerekseydi işimizin çok daha kolay olacağını düşünüyordum. Dünya'yı, arkadaşlarımı ve ailemi geride bırakma düşüncesi beni incitse de Vektal ile bir yaşam, tatlı ve zevk dolu olabilirdi. Şimdiden onun gülümsemesini, tenini tennimde hissetmeyi dört gözle beklemeye başlamıştım. Gümbürtülü kahkahasını seviyordum.

Artık söylediklerini anlayabilmek de çok hoştu.

Sadece ben olsaydım? Seçimim kesinlikle Vektal olurdu.

Ama insanlar olarak birlikte karar vermemiz bana daha doğru geliyordu. Diğerlerini etkilemek istemiyordum. Benim şansım yaver gitmiş ve Vektal'i bulmuştum ama burada kalırsak büyük olasılıkla kendimizi zor ve karlı bir hayata mahkûm etmiş olacaktık.

Ayrıca kabilesinin diğer üyelerinin –onun deyimiyle sa-khui’lerin– herkes Vektal’in bana davrandığı gibi harika davranacağını kim söyleyebilirdi?

Küçük yeşil adamların da bizi, mai tai kokteylleri içerken kendilerine eşlik etmemizden ötesini istemeyen seksi erkeklerle dolu Tahiti benzeri güzel bir gezegene satmayacağını kim söyleyebilirdi? Kimse kesin bir şey söyleyemezdi. Böyle olacağını pek sanmıyordum gerçi... Ama bu da diğerlerini etkilememek için bir başka nedendi. Neye karar verirsek verelim, grup olarak karar vermeliydik. Kararımız sadece biz kalan kızları değil, duvarın içinde uyuyan altı kızı da etkileyecekti.

Herhangi biri bir şeye karar vermeden önce, bunu enine boyuna konuşmalıydık.

Kalmak istiyorsak yapmamız gerekenleri birlikte çözecektik. Geri dönecek geminin kontrolünü ele geçirmek için uzaylılarla savaşacaksak, silahlara ve bir plana ihtiyacımız olacaktı.

Yaralı bileğim ağrıyıp zonkluyor, bana kazadan dolayı hepimizin yaralı ve sefil halde olduğunu hatırlatıyordu. Herhangi bir şeyi ele geçirmek korkunç bir fikir gibi görünüyordu. Belki de kötümserliğim üzerimdeydi. Bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım. Kızlarımla birlikteydim. Liz, Megan, Tiffany, Kira ve Josie özgürlüğümüz için savaşmak isterlerse en azından ben de onlara katılabilirdim. Geride durup seksi uzaylımla kürklerin içinde yuvarlanmak, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra kızlara vefasızlık etmek olurdu.

“İşte” dedi Vektal, beni karanlık düşüncelerimden uyandırarak. “Yurdumuz hemen ileride.”

Kollarımı boynuna dolayıp düşen kar tanelerinin arasından baktım. İleride başka bir kayalık uçurum görülüyordu; bu defaki kirpiğe benzer pembe ağaçlardan oluşan yoğun bir çalılıktan zar zor seçiliyordu gerçi. “Orada mı?”

“Girişi gizlidir; metlak’ların ve diğer yırtıcıların girmesini önlemek için korunur. Endişelenme. İçerisi güvenli ve sıcak olacak.” Kolumu okşadı. “Kimse sana zarar vermeye cüret edemez.”

Gergin miydim? Böyle bir yorunmda bulunduğuna göre gergin-
dim demek. O kadar uzun zamandır sadece Vektal için endişele-
niyordum ki şimdi otuz küsur uzaylıyla daha tanışmak üzerey-
dim. Kollarımı boynuna daha sıkı doladım. Ya hepsi benden nefret
ederse ne olurdu? Ya hepsi iğrenç göründüğümü düşünürse? Ya...

“Ho” diye seslendi pes, gür bir ses.

Vektal cevap olarak bir elini havaya kaldırdı. Sırtına yapıştım;
uzakta başka bir iri karaltı belirirken endişeden vücudum zonklu-
yordu.

“Bu Raahosh” dedi Vektal alçak sesle. “Av gezisinden dönmüş
olmalı.”

Diğer erkek, kar birikintilerinin arasından kendine yol açarak
koşa koşa yanıma geliyordu. Pembe, cılız ağaçlar tepemizde
dalgalanıyordu ve tüm bu manzara bana gülünç göründü. Yakla-
şırken Raahosh’a gözlerimi dikip bakmamaya çalıştım ama, şey...
Bakmadan edemiyordum işte. Vektal’in boynuzları büyük ve ka-
lın ama zarıfken, Raahosh’un boynuzdan tacı tam bir karmaşaydı.
Bir tanesi dışarı doğru çıktı; sonra geriye doğru kavis yaparak te-
pesinde yükseliyordu. İkincisi kınlanmış, sivri bir kütükten ibaretti.
Yaklaştıkça Raahosh’un geniş yüzünün bir tarafını kaplayan yara
izlerini fark ettim. Derisi, postu, her neyse işte, Vektal’inkinden
daha koyu bir griydi.. Koyu bir duman gibi. Vektal’in korkutucu
göründüğünü düşünmüştüm ama Raahosh bu konuda çitayı yük-
seltiyordu.

Bizi karşılamak için koşarken sırtarak elini kaldırdı; sonra beni
görünce adımları yavaşladı. “Avin seni zorladığını sanmıştım kar-
deşim. Sana yardıma gelmeyi düşünüyordum.”

Vektal beni nazikçe yere indirirken “Anlatacak çok şey var”
dedi; sesindeki gururu duyabiliyordum. Göğsü şiddetli ve kesinti-
siz bir şekilde mırlamaya başladı.

Raahosh’un gözleri irileşti ve önce Vektal’e, sonra da bana bak-
tı. “O mu?” Beni tepeden tırnağa süzdü. “Ne... nedir bu kadın?”

“O Georgie, bir insan ve benim eşim.” Vektal kolunu omuzla-
rına dolayarak beni kendine doğru çekti. Vücudunda dolaşan mı-

rılıyı hissedebiliyordum, o kadar güçlüydü ki neredeyse tüm bedeni titreşiyordu. Onun deyişleriyle yankılanıyordu.

Raahosh kendimi rahatsız hissedeceğim kadar uzun süre beni inceledi. Yüzüme, saçlarıma –boynuzlarımı arıyordu kesin– ve daha sonra küçük, titreyen bedenimin geri kalanına uzun uzun baktı. Üzerimde başkasının kazağı vardı, haftalardır taranmamıştım ve muhtemelen cehennemden çıkmışa benziyordum. Gerçi ilk kez böyle hissediyordum. Vektal kendimi hep... güzel hissetmemi sağlıyordu. Onun varlığını onurlandıran en seksi şeymişim gibi beni ellemeden duramıyordu. Biri için özel olmanın ne kadar harika bir his olduğunun o âna kadar farkına varamamıştım.

Elimi Vektal'in beline uzattım ve kuyruğunun dibindeki çıkıntıyla karşılaşana kadar sırtından aşağı doğru kaydardım. Aklımı tam vermeden çıkıntının etrafını okşadım.

Yanımda, Vektal dikleşti ve içindeki gümbürtünün ritmi daha da şiddetlendi. Arkama uzanıp elimi nazikçe kaldırdı, sonra kuşağıma sokuldu. "Baş başa kalana kadar bekle tatlı yankım. Halka açık yerlerde rahat olmadığını biliyorum."

Tüh! Az önce halka açık bir elleşmenin sa-khui versiyonunu mu yapmıştım? Yanaklarımı ateş bastı ve başımla onayladım. Yine de Raahosh'a bakmıyordum çünkü o zaman çok ama çok utanıyordum.

Raahosh bir süre sonra, boğazı tıkanmış gibi zorlukla yutkunarak "İn-san?" dedi. "Gözleri..."

"Onun *khui*'si yok" dedi Vektal. Eli başıma uzandı ve iri, kalın parmaklarıyla saçlarımı taradı. Kendimi bir kez daha güzel hissettim. Hâlâ ellerini üzerimden alamıyordu ve tamam, ben de buna bayılıyordum. "Bu sorunu yakında çözeceğiz." Dirseğimle Vektal'i dürttüm. "Sonra konuşacağız."

"Bunu konuşacağız" diye düzeltti.

Çaktırmadan Raahosh'a baktım; hâlâ beni inceliyordu. Ama bakışlarında önemsemezlik ya da tiksime yoktu. Aksine, bana bakan gözlerinde bir özlem vardı. Cinsel anlamda değildi. Sanki en yakın arkadaşı yıllardır beklediği Noel hediyesiyle çıkagelmiş gibiydi.

"Şanslısın" dedi sonunda, boğuk bir sesle. "Yankını bulmuşsun."

"En şanslısıyım hem del" diye onayladı Vektal ve parmakları boynumu okşadı. "Ama eşimin şifacıya ihtiyacı var. "

Henüz evet demediğim için eş meselesine itiraz etmek istediysen de bileğim sefil bir şekilde zonkluyordu ve hâlâ ne kadar acıdığını yeni fark etmiştim. "Şifacı kulağa hoş geliyor" dedim belli belirsiz. "Yemek de öyle?"

"Yemek, evet" dedi Vektal ve alnımı okşadı. "Ve sıcak tutan giysiler. Bu gece benim kürklerimde uyuyacaksın."

Kızardım çünkü bu, arkadaşına "o düşündüğünü kesinlikle yapıyoruz" demenin bariz bir yoluymuş gibi gelmişti ama Raahosh gözünü bile kırpmadı. Yeni uzaylı "Gelin" dedi ve kendisini takip etmemizi işaret etti. "Çok soru olacak."

"Ben hazırım" dedi Vektal.

"Ben hazır olduğumdan emin değilim" diye lafa daldım. Düzinelerce uzaylı tarafından sorguya çekilme düşüncesi kendimi bitkin hissetmeme neden oluyordu, üstelik henüz mağaraya bile girmemiştik. "Yine de sabah diğerleri için yola çıkacağız, değil mi?"

"Diğerleri" dedi Raahosh; bakışlarında sıradan bir ilgiden fazlası vardı.

"Georgie beş başka insanla birlikte buraya gelmiş" dedi Vektal. "Kurtarılmaya ihtiyaçları var."

Raahosh parlayan mavi gözlerini kocaman açarak "Beş insan daha mı?" diye sordu. "Doğru mu diyorsun?"

"Hepsi de dişi" dedi Vektal alçak, neredeyse saygılı bir sesle.

Ben izlerken Raahosh sendeledi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Endişelenmeye başlamıştım; onlara uyku kapsüllerindeki diğer altı kadından bahsetmemiştim bile. "Bu bir sorun mu?" diye sordum. "Vektal, halkının bana yardım edeceğini söylemiştin."

"Bu bir sorun değil" dedi uzaylım ciddi bir sesle. Yanağımı okşadı. "Bu bir lütuf. Kabilemizde sadece dört yetişkin dişi var ve hepsi de eşini buldu."

"Yankılaruyorlar mı?" diye sordu Raahosh sert bir sesle.

"Onların *khui*'si yok" dedi Vektal, "Ama ben Georgie için yankılandım. Başkalarının da dişi bir insan için yankılanması mümkün."

Zınk diye durdum. "Bekle, ne? İnsan kadınları tavlama da nereden çıktı? Onları kurtarmaya gideceğimizi sanıyordum, çöpçatanlık yapmaya değil."

Raahosh bana deliymişim gibi baktı. Sözlerim onların dilinde bir anlam ifade etmiyordu sanırım. Ama umurumda değildi. Ben arkadaşlarıma yardım etmeye çalışıyordum, onlara uzaylı erkek arkadaşlar ayarlamaya değil. Vektal'in beni "selamladığı", yani beni tuttuğu gibi sevişmeye başladığı ânı düşündüm. Tamam, birkaç kez orgazm olmuşum ama bu, ona benimle *eş olma* kararı alma hakkını vermediği gibi, diğer kızların rızaları olmadan çiftleşmelerine karar verme hakkını da vermiyordu.

"Kimse rızasını almadan kimseyle çiftleşmeyecek" dedim kollarımı kavuşturarak. Sonra suratımı buruşturdum çünkü ayak bileğimin boktan halde olduğunu unutup duruyordum.

"Anlaştık Georgie'm" dedi Vektal. Tekrar yanağımı okşadı. "Ben şefim. Beni dinleyecekler. Bir insan kadınla çiftleşmek isteyen her erkek onun onayını almak zorunda olacak."

Bunun üzerine biraz rahatladım.

"Anlaşma mı?" dedi Raahosh kekeleyerek. "Ya yankı..."

"İnsanlarda öyle olmuyor" dedim tatlı bir sesle.

Vektal, Raahosh bana tekrar karşı çıkmadan önce araya girerek "Bu daha sonra, eşim ısınıp doyduğunda tartışılacak bir şey" dedi. Kolunu korumacı bir tavırla omuzlarıma koydu. "Uzun yoldan geldik ve sabah yine yola gideceğiz."

"Elbette" dedi Raahosh resmîyetle. Arkasını dönüp tekrar ağaçlara yöneldi, Vektal ve ben de peşine takıldık.

Ağaçlar sıklaştı ve uçuruma yaklaştığımızda son derece büyük bir mağaranın girişi gözüme çarptı. Ağzı, devasa uzunluk ve genişlikteydi; herhangi bir insandan ya da sa-khui'den daha uzundu. Vektal'in omuzlarına çıkıp tavana dokunmaya çalışsam yine de erişemezdim. İçine girdikçe daralıyordu ve Raahosh da Vektal ile beni buraya götürüyordu. Derin bir mağarada sonsuz saatler ge-

çirme düşüncesi beni ürkütüyordu. Güvenli gelmiyordu.

Ancak dolambaçlı tünelde ilerledikçe hava ısındı. Hissedilir şekilde. Oysa aşağı iniyormuşuz gibiydi; öyleyse daha soğuk olması gerekmez miydi? Mağara daha büyük bir odaya açılana ve burnuma hafif bir çürük yumurta kokusu gelene kadar bu durum kafamı karıştırdı.

Sonra donup kaldım.

Sa-khui'lerin yaşadığı tepenin içi boştu. Mağara, içi boş devasa bir çöreği andıran muazzam bir dehlize açılıyordu. Daire şeklindeki ve ortası tamamen kocaman, inanılmaz derecede mavi bir havuzdan oluşuyordu. Bunun başka bir termal kaynak olduğunu hayretle fark ettim. Bu yüzden bu kadar keskin yumurta kokuyordu.

Burnumu tutarak şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Havuzda yıkanan birileri vardı; boynuzları olan küçük bir çocuk, adamın teki onu tutarken suda sıçırıyordu ve yakınlarda da bir kadın gülüyordu. Mağaranın duvarları yukarı doğru kıvrılıyordu ve en tepede neredeyse çatı penceresini andıran bir delik vardı. Buradan karın içeri süzüldüğünü görebiliyordum ama sıcak havanın etkisiyle eriyor ve etkisiz bir şekilde aşağıya damlıyordu.

Mağara "çöreğinin" kenarları oyuklarla delik deşikti; çoğunda çıkıntılar, eklenmiş kayalardan yapılma ya da bir tür sazdan örülmüş iskeleler vardı. Kamış benzeri bir köprü, çöreğin tavanının bir tarafından diğer tarafına uzanıyordu. Her yerde de uzaylılar vardı. Bazıları mağara evlerinin girişlerinde oturuyordu. Bir çift de uzakta sepet örüyordu. Bir tarafta, devasa boynuzları ve soluk teniyle bir uzaylı, bir çerçevenin üzerine gerilmiş bir postu sıyrırıyordu.

"Vektal geri döndü" diye seslendi biri mutlulukla. Mağaranın içi sevinç çığlıkları ve gevezeliklerle doldu... Ve tüm başlar bize döndü.

Sonra herkes gözlerini bana dikti.

Böylesi büyük bir ilginin merkezinde olmak tuhafıma gidiyordu. Daha fazla kafa döndükçe ve kabiledelikler ayağa kalktıkça yanımıza gelenler artıyordu. Ve bir sürü erkek vardı. Bir sürü. Bazıları mağaranın sıcaklığından dolayı sadece peştamal giymişti.

Sanırım hepsi kaslı, uzun boylu ve sa-khui türüne göre yakışıklıydı. Merak ve özlem karışımı bir duyguyla bana dikkatle bakıyorlardı.

“Eşim” dedi Vektal gururla. “Bir insan.”

“Anne, yüzü neden bu kadar çirkin?” diye sordu minicik bir ses. Onu susturmak için sesler yükseldi.

Raahosh üzgün ya da boğuluyormuş gibi göründü. Hangisi olduğuna karar veremedim. Vektal benim hakarete uğramama alındığını belli ederek, genizden gelen kısık bir sesle hırladı ve bir adım öne çıktı.

Kıkırdadım. Bu tuhaf halkın beni çirkin bulduğunu düşünmek... Boynuzları, kuyrukları, parlayan gözleri ve vücutlarını kaplayan tüyleri olan onlarken. Alınlarında, burunlarında ve şey... Bedenlerinin diğer ilginç bölgelerinde çıkıntıları olan onlarken.

Vektal beni sahiplenici bir tavırla göğsüne doğru sürükledi ve birden kendimi kaya gibi sert, yelekli göğsüne doğru bastırılmış halde buldum. “O benim eşim. Onun için yankılanıyorum.” Sanki bir işaretmiş gibi, göğsü titremeye başladı; boğuk, sabit mırıltı, yanağımı titretiyordu. “Ben onu güzel buluyorum. Farklı ama yine de güzel.” Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Onun cesaretini, ruhunu ve iradesini gördüm. Hiçbir nedeni yokken bana güvendi. Onu mecbur edecek bir *khui*’si olmamasına rağmen bana bedenini verdi. Benim gözlerimden başka hiçbir gözün onun hakkında ne düşündüğü önemli değil... Ve benim için o, yaratıkların en harikası, en çekicisi ve en ilginç.”

Öyle duygulandım ki gözlerim yaşardı. Tamam, bir barbara göre romantik konuşmalar yapmakta son derece iyiydi. Tekrar yalnız kaldığımızda ellerimle onu çok mutlu etmeye karar verdim.

“İn-shaan nedir?” diye sordu bir başkası.

“Başkaları da var mı?” dedi başka bir ses.

“Beş tane daha olduğunu söylüyor” dedi Raahosh o boğuk, gümbürtülü sesiyle. “Hepsi dişiymiş.”

Mağaradaki sesleri dolduran huşu ve şaşkınlık hissi karşısında irkildim. Hay lanet! Böyle devam ederse bu adamlar çiftleşme

mevsiminin başladığını düşüneceklerdi. Özellikle de kabilelerinde sadece dört yetişkin kadın varken. Bu çok fazla tatmin edilmemiş cinsel ihtiyaç demekti. Peki, uyanık olan altı kadına ek olarak uyku da altı kadın daha olduğunu öğrendiklerinde ne olacaktı? "Vektal" diye mırıldandım rahatsızca. Diğer uzaylılar heyecanlandıkça ben daha da geriliyordum.

Sesimi duyduklarında bütün gözler bana döndü.

Vektal bana daha da sıkı sarıldı. "Soruları cevaplamak için daha sonra zamanımız olacak. Eşim büyük bir badire atlattı. Aç yorgun ve şifacıya ihtiyacı var. Maylak nerede?"

"Burada" dedi tatlı bir ses. Kıvrık boynuzları ve uzun, ipek gibi siyah saçları olan bir kadın öne çıktı. Göğsünde bir çocuk tutuyordu ve karnı bir diğeriyle yuvarlaklaşmıştı. Parlayan gözleri beni hayranlıkla izliyordu.

"Güzel" dedi Vektal. "Georgie ve benimle mağarama gel."

Kadın başıyla onayladı ve çocuğunu bir adama verdi. "Şifa sepetimi alayım."

Uzaylım elimi tuttu ve beni peşinden sürükledi. Diğerleri de onu takip ediyordu ve baktıkları için onları suçlamıyordum. Onlara arkamı döndüğüm için fısıldaşmalar artmıştı ve kuyruğumun olmamasıyla ilgili yorumlar da duyuyordum. Etrafıma bakınırken, Raahosh'u elinde muzrağıyla gölgelerin arasına dalarken yakaladım. Beni dikkatle izliyordu ama ürkütücü bir tavrı yoktu. Bahse girecek olsam, Raahosh'un bir insan eş için sıkı kulis yapacağını söylerdim.

Ama bu düşünce beni rahatsız etti. Bekâr ve yalnız erkeklerle dolu bir kabilede yaşamak zor olmalıydı.

Vektal beni labirent mağaralardan geçirerek, çöreğin kenarındaki arka mağaralardan birine götürdü. Kapının dışında birkaç tüy ve süs gibi duran bir şeyler vardı ama buranın bir şef kulübesi olduğunu anlatan bir farklılık yoktu. Gözüme diğer mağaralar gibi görünmüştü. İçerisi ise sıcak ve rahattı. Köşedeki döşegin üzerine kürkler serilmişti ve birkaç ev aletinin bulunduğu taştan yapılmış bir raf vardı. Köşede kullanılmayan bir ateş ocağı ve duvarda da

kamış ağ benzeri bir şey asılıydı. Vektal'e meraklı bir bakış attım. "Balık mı tutuyorsun?"

Çocuksu bir ifadeyle sııttı. "Tuz gölündeki büyük balıklardan birini yakalayıp yakalayamayacağımızı görmek istemiştım de."

Tuz gölü mü? Yakınımızda deniz mi vardı? Kafam soruyla dolmuştu.

"Burası benim mağaram... Ve artık senin de evin Georgie." Bir süre sonra "Yani beni eş olarak kabul edersen..." diye ekledi. Sesi endişeli, mutsuz geliyordu ve kararsızlığımın onu incittiğini düşünerek üzüldüm.

Kürk yığını davetkâr görünüyordu ve elimde olmadan oraya doğru ilerledim. Kenarına oturup da geriye doğru içine çekilirken zevkle inledim. Buraya geldiğimden beri gördüğüm en güzel, en rahat yataktı bu. "Buraya yatmak için sabırsızlanıyorum" dedim ona.

Gözleri parladı ve göğsünün gümbürdemeye başladığını duydum.

Ah! Onu ayartmak için söylediğini sanmıştı. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Bunun yerine, az önce benim ne kadar güzel ve güçlü olduğumla ilgili söylediği tatlı sözleri düşünerek kürklerin içinde biraz daha kendimi şımarttım. Göğüslerim dışarı çıksın diye geriye doğru yaslandım. Dikkati oraya yöneldi ve tuhaf, parlayan gözlerindeki bakışın kızıştığını fark ettim.

"Girebilir miyim?" dedi bir kadın sesi.

Vektal elini yüzüne götürdü. "Evet. Gel Maylak." Yanıma gelip saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Ben gidip avcılarımle konuşacağım. Maylak seninle ilgilenecek." Surat asmak istedim ama bileğim ağrıyordu ve Maylak'ta yiyecek bir şeyler varsa en sevdiğim kişi olacaktı. "Pekâlâ. Çok uzun sürmez, değil mi?"

"Asla" dedi hararetle ve parmakları çenemde gezindi. "Uyuyor olursan ağzınla çiftleşerek seni uyandıracağım."

Yanaklarımı kavurucu bir pembelik bastı. "Ona öpücük deniyor Vektal." Böyle söyleyince kulağa son derece edepsizce geliyordu. Ve ben bu düşünceyle fena halde tahrik olacak kadar sapkındım.

Bana çapkın bir bakış atmakla yetinip dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sonra da mağaradan çıktı. Maylak bir an sonra perdeyi

aralayıp girişten içeri adımını atarken, ben Vektal'in pantolonlu sıkı poposuna hayranlıkla bakmakla meşguldüm. Büyük bir sepet taşıyan şifacı kadın, köpekdişlerini göstererek bana gülmüştü. "Sana katılabilir miyim?"

Başımınla onayladım. Çevik adımlarla odaya süzülüşünü izledim ve Vektal'in, halkındaki erkekler ile arasındaki farkın ayrımına vardım. Boynuzları daha küçük ve narindi; gerçi boynuzlar bu tür için burun gibiydi; bazıları kocaman, bazıları daha küçük ve daha az kıvrımlıydı. Muhtemelen bunun testosterondan çok kalıtımla ilgisi vardı. Yüz hatları Vektal'inki kadar güçlü ve kaba olsa da gözleri daha büyüktü. Kirpikleri daha uzundu, dudakları ise dolgun ve çıkıktı. Göğüsleri küçüktü ve vücudu yumuşaktan çok sırim gibiydi ama beni kışkırtacak kadar çekici tavırlarla hareket ediyordu. Saçları uzun ve muhteşimdi; koyu bir şelale gibi beline ve kuyruğuna doğru dalgalanıyordu.

Kıyafeti de ilginçti. Vektal'inkine oranla daha karmaşık görünen giysisi yumuşak derilerden yapılmış ve nakışı andıran ufak tefek ilginç işlemelerle bezenmişti. Desenler, geniş omuzlarının üstünden çaprazlama geçen ve göbeğinin üzerine gevşekçe dökülen yakasının kenarına ustalıkla işlenmişti. Bluzu, tek kalçasının üzerinde düğümle bağlanarak, yine üzeri nakışlı deri pantolonunu ortaya seriyordu. Gerçi yanıma oturduğunda ayaklarının çıplak olduğunu fark ettim ve buna şaşırdım. Mağaralar daha sıcaktı, kabul, ama bana hâlâ soğuk geliyordu. Oysa Vektal'in halkı sanki yaz günüymüş gibi giyiniyordu.

Bunu kıskanmıştım doğrusu. Bir kez olsun bana da sıcak bassın istiyordum.

Maylak zarif hareketlerle önümde bağdaş kurup oturdu, sepetini yatağın yanına, mağaranın zeminine bıraktı ve iki elini avuç içleri yukarı bakacak şekilde dizlerinin üzerine dayadı. "Seni iyileştirebilir miyim?"

"Şey... Evet?" Onların dilinde "olur" anlamına gelen bir kelime yoktu.

Kötü durumdaki elimi nazikçe avucunun içine aldı, derileri sı-

yırdı ve sonra Vektal'in sardığı bağları çözdü. Bileğim hâlâ yara bere içinde ve şişti; bandajlar çıkarıldıkça yeni bir acıyla zonkluyordu. Maylak şaşkınlıkla gözlerini yumdu ve bir şey bekliyormuş gibi bileğimi kucakladı.

Ee... Peki. Bekledim çünkü ne yaptığını sormak kabalık olurdu.

Uzun bir süre sonra gözlerini açtı ve kaşlarını çatarak bana baktı: "Sende *khui* yok. Belki Vektal yanılmıştır diye düşünmüştüm."

"Hayır" dedim hafif bir gülümsemeyle. "O haklı. Bende *khui* yok." Bu kelime ağzımda tuhaf bir his uyandırıyor.

Bileğimi nazikçe indirdi. "Tuhaf. O zaman senin için fazla bir şey yapamam. Benim *khui*'m özeldir" dedi, göğsüne dokunup elini dışarı doğru uzatarak. "Senin *khui*'ne seslenerek daha güçlü çalışması için onu teşvik edebilir."

"Ah." En azından bana kristalle ovalamayı ya da çamur sürmeyi teklif etmemiş ya da barbarca bir şey yapmamıştı. "Sorun değil, gerçekten."

"Şimdilik onu yeniden sarabilirim" dedi sepetine uzanarak. "Kendi *khui*'ni aldıktan sonra onu senin için iyileştirebilirim."

Hiçbir şey söylemedim. Bir uzaylı parazit isteyip istemediğime tam olarak karar vermemiştim; gerçi o anda olasılıklar kesinlikle lehime değildi. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Büyük, parlayan gözleriyle bana baktı.

"Sen kendi *khui*'ni aldığın zamanı hatırlıyor musun?" Bu yüzden mi şu söz konusu tenya onları rahatsız etmiyordu acaba?

Gözleri genişledi başını iki yana salladı. "Çocuklarımız *khui* olmadan, çaresiz doğarlar. Dört günlük olana kadar savunmasızdır. O zaman büyük sa-kohtsk'u avlar ve çocuğa bir *khui* aktarırsınız."

"Neden dört gün bekliyorsunuz?"

"Çocuğun *khui*'yi kabul edecek kadar güçlü olması gerekir" dedi. "Aksi hem çocuk hem de *khui* için ölüm demek olur." Sepetinden kemik atelleri çıkarıp deri sargılarının içine yerleştirerek bileğimi destekleyen elleri nazikti. "Acıtır mı peki?"

Zarif omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Benimkini kabul ettiğimde çok küçüktüm. Bir *khui*'nin ölmesi ve bir sa-*khui* için yenisinin

bulunması nadiren görülür. Bu benim hayatımda sadece bir kez oldu."

Bu yanıt, vücuduma ucube bir ortakyaşar alına düşüncesinin neden olduğu endişeyi pek dindirmemişti. "İçinizde hareket ettiğini hissediyor musunuz? Orada olduğunun farkında mısınız? Sizinle... konuşur mu mesela?"

"Konuşmak mı?" Gözleri irileşti ve yüzümün ne kadar ciddi olduğunu görene kadar güldü. Sonra kahkahası kesildi. "Hayır, tabii ki konuşmuyor. O konuşmaz. Bir *khui*'nin olması kalbe, akciğere ya da mideye sahip olmak gibidir." Tekrar omuzlarını silktili. "Bazıları hiç yankı duymadan koca bir ömür yaşar. Yankı, *khui*'nin uyandığı tek zamandır. O zaman varlığını şiddetle hissettirir."

"Mırlayarak."

"Mırr?.."

"Ses çıkararak" diye düzelttim, sonra boğazımı titreterek taklit etmeye çalıştım. "Eşinin yanında mırlamana neden oluyor, değil mi?"

"Bundan daha fazlasıdır" dedi bileğime son bağları bağlarken. Elini göğsüne götürdü. "*Khui* can bulduğunda, kişi yoğun bir zorunluluk hisseder. Sanki bir... ruh akışı gibidir." Tarif etmekte zorlandığı belliydi.

"Adrenalin gibi mi?" dedikten sonra ekledim: "Yokuş aşağı çok hızlı koşmak gibi mi? Ya da bir av sırasında yaşadıkların gibi?"

Yavaşça başıyla onayladı. "Ondan daha fazlası... Sahiplenme de vardır. Eşin senindir ve eşlerini sahiplenmek için bekleyenler bu duygunun zamanla yoğunlaştığını fark ederler. Bunu tarif etmek zordur. Hissetmekten daha fazlasıdır. Bilmektir."

Bu beni biraz endişelendirdi. Vektal'i ve benimle yankılandığında neler yaşıyor olabileceğini hayal ettim. Gerçi heyecandan aklını yitirmiş gibi görünmüyordu. Sahipleniciydi, evet. Ama memnundu da. Belki de herkesin yaşadıkları farklıydı.

"Bu bizim hayatımızın bir parçası" dedi nazikçe. "Eşi *khui* seçer ve *khui* asla yanılmaz. Kişinin eşine karşı yankılanması hayal edileceğinden çok daha büyük bir zevk verir."

"Peki senin için seçtiği eşten memnun musun?"

Gülümsemesi tatlı bir şekilde derinleşti. "Kashrem'den mi? Hayır, ilk başta son derece öfkelenmiştim. *Khui* her zaman kürklerimize almak istediğimizi sandığımız kişiyi seçmez. Kashrem bir tabakçıdır, avcı değil. Bense gençtim ve kürklerimi paylaştığım bir avcıdan etkilenmiştim." Uzun kirpikleri titredi ve sepetine dönüp birkaç parça giysi çıkardı. "Sana bunları getirdim. Vektal sık sık üşüdüğünü söylüyor, umarım bunlar seni sıcak tutmaya yardımcı olur."

Konuşmanın değiştiğini hissetmiştim. "Sen, şey, yankılanmadan önce kiminle kürk paylaşıyordun peki?" diye sordum bu konuyu açmanın bir tabu olup olmadığını merak ederek.

Ama bana bakarken yüzünde sinsi bir ifade yoktu. "Eh, Vektal ile tabii ki."

İçime saplanan kıskançlık duygusuyla afalladım. Benim uzaylımın sevgilisi miydi yani? Benim için yankılanmadan önce bekâr hayatı yaşayan uzaylımın? Olanlar gözümde canlanıverdi: Maylak ve Vektal yatakta yuvarlanıyorlardı. Beni yaladığı gibi onu yalıyordu. Sonra Maylak kalkıp başka bir adama koşmuştu çünkü onun için yankılanmıştı.

Sonra kıskançlığım yok oldu ve Vektal'ime karşı sempatiyle doldum. Kim bilir nasıl bir hayal kırıklığına uğramıştı. Kabilesinde bu kadar az kadın varken bir sevgiliye sahip olmak lütuf gibiydi herhalde. Ama sonra sevgilisi elinden alınmıştı. Çok kötü zamanlar geçirmiş olmalıydı. Belki de o yüzden bana sahip olduğu için bu kadar mutluydu. Koca adama karşı içimde bir sevgi dalgası hissettim.

O akşam onu kesinlikle memnun etmeye karar verdim.

Vektal

Erkeklerin soruları bitmek bilmiyordu, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Kadınlar onlar için yankılanacak mıydı? Kaç kişiydiler? Neye benziyorlardı? Kendi eşleri var mıydı? İnsanlar bedenlen sa-khui kadınları gibi miydi? "Aralarında küçük farklar var" dedim onlara. "Kuyrukları yok. Ağızları küçük ve köpekdişleri yok. Eti çiğ olarak yiyemiyorlar. Lezzetini alana kadar pişirmek zorundalar."

Biri öğürür gibi bir ses çıkardı.

"İyi de... Onun için mi yankılandın? O çok küçük. Seni içine alabiliyor mu?" Bunu soran Salukh, avcılarımızın en irisiydi. Hiç şüphesiz kendini minik Georgie'nin yanında ve onun içine girerken hayal etmeye çalışıyordu. Bu düşünce beni nedense öfkeliendirdi. Bunun masum bir soru olduğunu biliyordum; Salukh'un kürklerini paylaşacağı bir eşi hiç olmamıştı. Olmasını samimiyetle istiyordu.

Elimdeki bilgiyi paylaşmalıydım. Georgie'nin dar, ıslak içine girmenin rüya gibi olduğunu söylemeliydim. Zevk aldığında tıpkı bizim kadınlarımız gibi aletimin etrafında kasıldığını ve ke-netlendiğini. Meme uçlarının yumuşak, dokulu bir deriyle kaplı ve dili gibi pembe olduklarını. Ama bunlar fazlasıyla mahremdi. Salukh'un hevesli bakışlarından, *khui*'sinin insan dişilerden birisi için yankılanmasını umduğunu anlamıştım. O zaman bir eş bulabilecek ve en büyük arzusu olan o aileye sahip olabilecekti.

Ben de onlarla birkaç cazip ayrıntıyı paylaştım. "Vücutlarının bir yerinde daha kürk var. Cinsel organda." Bağırışlar üzerine ekledim "Bir de üçüncü meme ucu."

"Bir meme ucu daha mı?" diye sordu Raahosh boğuk sesle. İnanmayarak. "Yavrular için mi? Nerede?"

"Bacaklarının arasında."

Bunu gülünç bulduğu belliydi, alayla homurdandı. "Deforme olmuş ve yine de eşin olmayı kabul etmiyor mu? Sana sahip olduğun için şansına dua etsin."

Sözleri beni çileden çıkardı. Ayağa dikildim. "Acı konuşuyorsun Raahosh" dedim ona. "Benimki yankılanırken kendi *khui*'nin bunca zamandır sessiz kalmasını kısıkanıyorsun. Benim eşim her yönden kusursuz. Farklı gelenekleri olan bir yerden gelmesi onun suçu değil. Onun ülkesinde eşlerini kendileri seçiyorlarmış."

Birisi bu tuhaflık karşısında homurdandı.

"Georgie yakında bir *khui* alacak" dedim onlara. Almak zorundaydı. Reddetmesi ve beni bırakıp yabancı gezegenine gitmesi düşüncesine dayanamıyordum. Bu düşünce göğsüme bıçak gibi saplanıyordu ve verdiği acıyla savaşıyordum. "İçindeki *khui*'nin yankılandığını hissettiğinde, çiftleşmenin ne demek olduğunu anlayacak. O zamana kadar ona okşamalar ve şefkatle kur yapıyorum. Benim için yankılanmaması ona farklı davranacağım anlamına gelmez."

"O zaman Raahosh için değil de senin için yankılanması iyi olmuş Vektal. Raahosh onu beğenmezdi zaten" dedi Aehako alayla.

Raahosh'un burun delikleri öfkeyle açıldı. Bana soğuk bir bakış fırlattı ve adamların toplandığı yerden fırlayarak uzaklaştı. Evimde, halkımın arasında olduğum için mutluydum ama bednim Georgie'nin özlemini çekiyordu. Yatağında ona katılmak için sabırsızlanıyordum. "Sabah avcılara ve erzaka ihtiyacım olacak" dedim onlara. "Diğer insanları kurtarmaya gideceğiz. Kimler bana katılacak?"

Çok geçmeden gönüllülerden oluşan iyi bir avcı grubu kurdum. Hepsinin çiftleşmemiş genç erkeklerden oluşması beni şaşırtmamıştı. Yaşlı olanlar yalnızlıklarına alışmış olabilirlerdi ama diğerleri, tıpkı benim gibi, bir eşe açtı. Genç, kaslı Salukh gelecekti. Güleç Aehako. Sessiz Pashov ve kardeşi Zennek. Dili hızlı ama

sezgileri daha da hızlı olan hiddetli Rokan. Becerikli Zolaya ve hızlı zünlü geçmişi diğerlerine ders niteliğinde olan asık suratlı, kasvetli Haeden. Sabah olduğunda, Raahosh'un da ortaya çıkıp bize katılacağını düşünüyordum. Tüm acımasızlığına rağmen mükemmel bir avcıydı.

İyi bir ekipti. Maylak da gelmek isteyecekti ama Kashrem karısında bir enik varken bu yürüyüşün ona fazla gelebileceğinden endişeleniyordu. Burada kalması daha iyi olurdu.

Avcılar belirlendikten sonra, baharatlı olmayan, sade pişirilmiş yemekler temin edilmesini buyurdum. İnsan kadınlar için su tulumları. Sıcak tutan ayak örtüleri. Fazladan deri örtüler. Erkeklerin taşıyabileceği kadar da battaniye. İnsanların tuhaf mağara gemisinden doğruca bir sa-kohtsk avına çıkacaktık. Böylece kadınlara *khui*'lerini verecektik.

Sonra Georgie'm benim için yankılanacaktı. Güvende olacaktı; *khui* hastalığı hayatını tehdit etmeyecekti. Hem o hem de çocuğumuz zarar görmekten korunacaktı.

Avcılara "Uyuyun" dedim. "İkinci güneşin şafağında yola çıkacağız."

Adamlar dağıldı ama hiçbirinin uyuyabileceğini sanmıyordum. Rüyalarında üçüncü meme uçları ve davetkâr vücutlarıyla düz suratlı insan kadınları göreceklerdi.

Georgie'nin yatakta beni beklediğini düşününce kendi vücudum da sertleşti. Eşimi tekrar görmek için sabırsızlanarak mağarama koştum. Aehako bir espri yaptı ama duymazdan geldim; hevesli görünüp görünmediğim umurumda değildi. Çiftleşmemiş her erkek benim yerimde olmaya can atardı ve bunu onlar da biliyorlardı.

Mağaramın içi karanlık ve sessizdi, içeriyi yumuşak ışıkla aydınlatacak ocak taşı yoktu. Onlara ihtiyaç duymuyordum zaten; küçük evimi avucumun içi gibi biliyordum. Yatağa doğru ilerledim ve Georgie'nin yumuşak soluklarını duyunca *khui*'m yeniden gümbürdedi. Kalbim bu yumuşak ama güçlü iradeli insan için sevgi ve arzuyla kabarıyordu. Şimdiden benim her şeyim olmuştu.

Parmaklarımı yumuşak yelesinin üzerinde gezdirince kıpırdandı. "Mmm, Vektal?"

"Uyumaya devam et" dedim ona, derilerimi çıkarırken. "Yanına geliyorum."

Doğrulup oturdu ve soluk ışıktaki saçlarının darmadağın olduğunu fark ettim. Boğuk ve vaat dolu bir sesle "Beni bir ağız çiftleşmesiyle uyandıracacağını sanıyordum" dedi.

Homurdandım, aletim onun bu imasıyla sertleşti. "Yorgunsun ve uyuman gerek yankım. Sabah erkenden yola çıkacağız."

"O zaman acele etmemiz gerekecek" dedi ve elleri pantolonuna uzandı. Elleri iç çamaşırımın bağcıklarını çözerken kıpırdamaya cesaret edemedim ve deriyi çekerek çıkardı. Aletim açığa çıktı ve bir an sonra onun küçük, sıcak ellerindeydi. "Mmm, bütün gün bunun hayalini kurdum" dedi bana karşı konulmaz bir sesle.

Düşünmesi bile fazlasıyla inanılmazdı. "Öyle mi?" Ellerim yumuşak saçlarına uzandı, ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Elleri aletimi sarıp sıkıca kavrarken alnını okşadım. Kendimi onun derinliklerine gömmek kadar iyi hissettirmiyordu ama hareketlerinden büyüleniyor ve tahrik oluyordum.

"Evet" dedi ve konuşurken dudakları aletimin ağnyan tepesinde gezindi. İçime bir nefes çektim ve şiddetli, ısrarlı bir ihtiyaçla *khui'*m nabız gibi atmaya başladı.

Sonra aletimi ağzına aldı ve buna inanamadım. Başının sıcak bir ıslaklıkla çevrelendiğini hissedince az kalsın tohumumu dökcektim. İnledim, tüm vücudum tepki olarak gerildi. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Pürüzsüz, kaygan dili ve yumuşacık ağzının emişi, içine dalmışım gibi hissettiriyordu. Kendimi ağzının derinliklerine doğru itmeme için tüm irademi kullandım. Onu boğmak istemiyordum.

Dilini aletimin dibinde gezdirince onun içine girme ihtiyacına karşı koymak için yumruklarımı sıktım. Yaptığı şeyden çok etkileniyordum. Dili ve dudakları küçük kemirici dokunuşlarla aletimin üzerinde ve dibinde geziniyor, sonra yalayarak tekrar yukarı çıkıyordu. Ardından başını ağzına aldı ve dilini üzerinde yuvarladı.

"Hepsini ağzıma alamayacağım kadar büyüksün" diye mırıldandı etkilenmiş bir sesle. "Parmaklarımla ancak sarabiliyorum."

"Bu... iyi bir şey mi?"

Kıkırdadı, sesi iç gıcıklayıcı ve şehvet doluydu. "Benim için öyle." Dilini tekrar aletimin başında gezdirdi.

"Georgie" diye mırıldandım soluk soluğa. Bedenimdeki kan aletimin içinde birikiyormuş gibime geliyordu. *Khui*'m göğsümde gümbürdüyordu. "Eğer birazdan içine girmezsem..."

"Bekle" diye mırıldandı usulca ve yatağın üzerinde kaydığını duydum. Sonra uyarılmışlığının kokusu havayı doldurdu ve ıslak teninin sesini duydum. İnledi. "Ah, evet, hazırım."

Bu kadarı fazlaydı. Tekrar inledim ve onu yatağa geri ittim. Kıyafetlerini kurcaladım; hepsi farklıydı. Neden farklıydı ki? Sonra onun kaygan, davetkâr girişini buldum. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim; haklıydı, ıslanmıştı ve benim için hazırdı. Kalçalarını kavradım, aletimi girişine doğru ittim ve sonra içine daldım. Ciyakladı ve bedeninin beni sıkıca kavradığını hissettim. "Ah" diye inledi. "Ah, Vektal. Bir daha!"

Eşimin sesi yüksek çıkıyordu, diğerleri onu duyacaktı. Umu- rumda değildi. Geri çekilip tekrar içine girdim; aletim derinlikleri- ne ulaşırken mahmuzu da ıslak kıvrımlarının arasından kaydı.

Tekrar çığlık attı ve bedeni beni sıkıca kavradı. "*Boşlacğmm*" dedi kendi dilinde soluk soluğa. "*Lantolsnn!*" Endişelenerek du- raksayınca sağlam eliyle koluma vurdu. "Bir daha" dedi benim di- linde. "Aynen böyle!"

Kıkırdayarak tatlı, talepkâr eşime istediğini verdim. Tekrar tekrar içine girdim; *khui*'m yoğun bir şekilde titreşiyordu; o kadar güçlüydü ki titreşimi çenemde ve aletimde hissediyordum. Geor- gie de hissediyor olmalıydı çünkü nefes nefese kalmış bir halde altımda kıvranıyor, tahrik edici sesler çıkarıyordu. Elleriyle omuz- larımı tırmalıyor ve tekrar tekrar "bir daha" diye bağıırıyordu. Em- rettiği gibi yaptım, zevkten çığlık atana kadar tekrar tekrar içine girdim. Bedeni aletimi sarıp kasıldı ve sonunda içine boşaldım. Öyle şiddetliydi ki gözlerimin önünde yıldızlar dans etti. Georgie

beni yatağa, kendi yanına çektiğinde minnetle ona uydu.

Hâlâ onun içindeydim; dönüp vücudunu kendime yasladım, sırtını göğsüme bastırdı. Bu pozisyonda biraz kıpırdandı. "Arkamı... zorluyorsun" dedi, doğru kelimeyi bulmakta güçlük çekerek.

"Mahmuzum mu?" diye sordum kıkırdayarak. Ona bu yoldan sahip olma düşüncesi beni tahrik ediyordu. Benim halkım böyle yapmazdı. Kuyruklarımız engel olurdu çünkü. "Rahatsız mı oldun?"

Yine rahatsızca kıpırdandı. "Sadece... tuhaf geldi."

Bir elimi keyifle hâlâ düz olan karnının üzerinde gezdirdim. "Hoşlandığımız ve hoşlanmadığımız şeyleri birlikte keşfetmek için zamanımız olacak Georgie'm. Merak etme." Sonra kalbim göğsümde duracak gibi oldu.

Eğer benimle kalırsa. Eğer...

"Mm" dedi, uykulu bir sesle. Sonra karanlıkta bir şaşkınlık sesi çıkardı. "*Khui*'n durmuş."

"Çiftleşmeden sonra bir süreliğine sessizleşir" dedim ona. "Enik geldiğinde bile gitmeyecek."

"Enik mi?" diye sordu ve kaşlarını çatıldığını anlamıştım. "Bu da ne demek? Bu sözcük zihnimde çocuk olarak canlanıyor."

"Doğru" dedim ve elimi tekrar karnında gezdirdim. "Enik, çocuk demektir."

"Ben... nasıl senin bebeğini doğurabilirim ki?" diye sordu, bana yaslanan bedeni kaskatı kesilerek. "Ben bir uzaylıyım. Aslında uzaylı olan sensin ama şimdilik benim diyelim."

Bunu ona açıklamamış mıydım? "*Khui* böyle seçer" dedim ona. "Yavrulamaya göre. Yalnızca yankı eşimizle çocuk yapabiliriz. Yavrular sadece *khui-çiftleşmesi* yoluyla gelir."

"Dur biraz. Dur, dur, dur, dur!" diye inledi Georgie ve sonra yataktan fırladı. Bedenim onunkinden ayrılırken içim kayıp hissiyle doldu. Aletim şimdiden onun ıslak sıcaklığına dönmeyi arzuluyordu ama eşim acı dolu sesler çıkarıyordu. "Beklee. Vektal, bana açık ol."

"Açık" diye tekrarlardım, bu kelimeyi kullanması kafamı karıştırmıştı. "Kapalı mıyım ki?"

"Hayır! Bana doğruyu söyle!"

"Sana doğruyu söylüyorum" dedim şaşkınlıkla.

"Yani... *Khui*'n beni hamile bırakabileceğine karar verdiği için mi titredin, yankılandın?" diye sordu sesini yükselterek.

"Evet" dedim, bu konuşmanın nereye varacağını anlayamıyordum. "Bir *khui* her zaman doğurgan bir dişiye karşılık verir."

Tekrar inledi. "Hayır. Beni hamile bırakamazsın. Regli günüm gelmedi... Ah *siktr!*" dedi kendi dilinde. "*Siktr! SİKTR!* Ben asla gecikmem! *SİKTİR!!!*"

"Sktir mi?" diye tekrarlardım. "Bu kelimeyi bilmiyorum."

Georgie yatağa geri dönüp koluma bir yumruk indirdi. "Reglim gecikti demek! Beni hamile bırakmış olabilirsin demek, seni *pislik!*"

"*Pis-lik* mi?" Bu kelimeyi de bilmiyordum.

Tek söylediği "*Siktr!*" oldu.

ALTINCI BÖLÜM

@novaebook

Georgie

Neden bu kadar üzgün olduğunu anlayamayan bir adama kızgın kalmak zordu.

Hayır, sözümü geri aldım. Böyle bir adama kızgın kalmak kolaydı. Sana dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şeymişsin gibi davranan, her fırsatta seni şımartan ve karnında taşıdığın bebek hayatında istediği tek şeymiş gibi hissettiren bir adama kızgın kalmak gerçekten çok zordu. Özellikle de o ve en güçlü dokuz avcısı, beş insan kadın için (ama aslında on bir kadın için) erzak taşıyarak acıtan bir soğukta, kar yığınları arasında yürüyorsa.

Bu kısmı henüz onlara söylememiştim. Bombalarımı teker teker bırakacaktım. Böylece şansımızı küçük yeşil adamlarla denemeye karar verirsek, onları uyandırıp yeni ve korkunç şeylere maruz bırakmamıza gerek olmayacaktı. Mesela onlarla çiftleşmek ve mercimeği fırına vermek isteyen boynuzlu mavi dev adamlara.

O anda Vektal'in sırtında, buzlu dağda diğer kızları bıraktığım yere doğru karda ilerliyor olsam da karnıma dokunma isteği duyuyordum. Bebek konusunda seçme şansım olmamıştı belki ama... Canım sıkkın değildi. Bu da tuhafıma gidiyordu. Karşındakinin yüzünde bu kadar neşe görürken öfkeli kalmak zordu ve Vektal'i bu kadar mutlu etmek içime tatlı bir tatmin duygusu yayıyordu.

Belki de onun için itiraf etmek istediğimden daha fazla çıldırıyordum.

"İşte" dedi Vektal, sesi rüzgârda zor duyuluyordu. Korkunç bir kar fırtınası vardı ve yokuş çıkmayı kâbus haline getiriyordu. Ne

kadar kürk giyersem giyeyim ısınamıyordum; Vektal bile soğuğa karşı büzülmüştü. Tepeden tırnağa örtülüydüm, elimde eldivenler vardı ama hâlâ dişlerim takırdıyordu. Bu halime endişelenen Vektal beni atalarının “mağarasında” bırakmayı önermişti ama reddetmiştim. Diğerlerini yüzüstü bırakmayacaktım. Bırakamazdım. Güvende olduklarından emin olmak için onları görmem şarttı.

Geceyi geçirmek için atalarının mağarasında mola verince, sa-khui’lerden birkaçı bilgi aktarımı yoluyla İngilizce öğrendi. Bu defaki seans çok başarılı değildi ama en azından diğer kadınlarla konuşabileceklerdi.

Bu işlem için Raahosh’un ilk öne çıkan gönüllülerden olması gözümünden kaçmamıştı. İnsan ganimetlerden, kendine pay almayı planladığı açıktı. Bunu Vektal’e de söyledim ve avcıyı izlemesi konusunda onu uyardım. Başıyla onayladı ve ondan beridir de öndeki Raahosh’a yakın yürüyorduk.

Uzaktaki siyah gemi parçası tamamen karla kaplanmış ve neredeyse görünmez olmuştu. Onları bu kadar uzun süre kendi başlarına bıraktığım için yeniden içime endişe doldu. Asla böyle olmasını planlamamıştım oysa. Ben boktan ötesi bir liderdim. “Ah” dedim usulca. “Acele et Vektal! Lütfen. Başlarına bir şey geldiyse...”

Sözlerimin sert rüzgârda kaybolmasına izin verdim. Böyle konuşup uğursuzluğu üzerimize çekmek istemiyordum.

Vektal eldivenli eliyle kolumu okşadı. “Her şey yoluna girecek tatlı yankım. Endişelenme. Geldik sayılır.”

Tuhaf bir şekilde sözleri içimi rahatlattı. Artık tek kişilik bir kurtarma ekibi değildim. On bir kişilik bir kurtarma ekibiydik. Bu işi tek başıma yapmak zorunda değildim. Arkamda bu çılgın uzaylılar vardı.

Bu da son derece güzeldi.

“İleri!” diye seslendi Vektal ve hızını artırarak öne geçti. Can havliyle boynuna yapıştım; sert koşusu bileğimin içine ediyordu ama yine de gıkımı bile çıkarmadım. Herkesin iyi olup olmadığını öğrenmeliydim. Buna mecburdum.

Fırlatılan kargo bölümüne ulaştığımızda zaman yavaşlamış gibiydi. Kar neredeyse gövdedeki yarığa kadar ulaşmıştı ve diğerleri hızla yanımıza gelirken ben de Vektal'in sırtından aşağı kaydım.

"Önce biz girelim" dedi Vektal.

"Önce ben" dedim inatla, ileri atılarak.

Vektal başını hayır anlamında sallayarak tekrar önüme geçti. "Önce ben gideyim. Tehlikeli bir şey varsa diye."

İtiraz etmek istediysen de eli karnıma gitti ve onu okşadı. Of, kahretsin! Fırındaki bebek durumu tamamen değiştirmişti, değil mi? Kemik bıçağını kınından çıkarıp ambara inerken sessizce başımla onayladım ve karnıma dokundum. Gözlerimin önünde yıldızlar kayınca nefesimi tuttuğumu fark ettim. Derin bir nefes verdim, sonra nefes almaya odaklanmak zorunda kaldım. İçerisi çok sessizdi. Ya herkes öldüyse? Ya başlarına...

Vektal'in kafası gövdedeki yarıktan dışarı çıktı ve bana eldivenini çıkardığı elini uzattı. "Aşağı gel Georgie."

Rahatladım ve yüksek sesle nefes vererek minnetle elini tuttum. Tuttuğum güçlü ve sıcak eli bir kez daha Vektal'in bana ne kadar çok yardım ettiğini hatırlattı. Ambara inmeme yardım ettiği sırada bile içime bir minnet dalgası yayılıyordu.

İçerinin pis kokusu burnuma duvar gibi çarptı. İdrar, dışkı ve yıkanmamış beden kokuyordu ama neyse ki ölüm kokusu yoktu. "Kızlar?" diye seslendim. Ambarın bir köşesinde toplanmış battaniye yığınları kıpırdamadan duruyordu. Kalbim sıkıştı ve battaniye yığına doğru tökezleyerek ilerledim. "Liz? Kira? Megan?"

Battaniyeleri sıyırıp Kira'nın çökmüş yüzünü ortaya çıkardım.

Bana güçbela gülümsedi. "Hey, Georgie. Dönmüşsün."

Onu görünce aklım gitti. Eskisinden daha solgundu, saçları keçeleşmişti. Gözleri çukura kaçmış ve donuklaşmıştı; o kadar zayıf görünüyordu ki hareket edecek gücü olduğundan şüpheliydim. Yanında Tiffany uyuyordu; esmer teni mat ve kuruydu.

"Siz iyi misiniz? Oturabilir misiniz?" Acıyan bileğimin itirazına aldırmadan onu kendime çektim. Uzaklarda bir yerde Vektal adamlarına yiyecek, su ve battaniye getirmeleri için seslendi.

"Sanırım hastalıktan" dedi Kira, bitkin bir sesle. Gözlerini ağır çekimdeymiş gibi kırıştırdı; bakışlarını odaklayamadığı belliydi. "Her geçen gün daha kötüye gidiyoruz. Tiffany uyanmıyor."

Kira'nın üzerinden eğilip parmaklarımı Tiffany'nin alnına bastırdım. Ateşten yanıyordu. Dokunduğumda da kıpırdamamıştı. "Diğerleri yaşıyor mu peki?" diye sordum Kira'ya.

Odanın uzak tarafında Raahosh'un battaniyelere doğru yürüdüğünü gördüm. Bir köşesini kaldırdı ve sonra çok nazıkçe Liz'i kaldırıp kollarına aldı. İçebilmesi için bir su tulumunu Liz'in gevşek ağzına tuttu.

Vektal elime bir su tulumu tutuştururken diğer savaşçılar içeri girip etrafa bakıyordu. Neyse ki kötü koku hakkında yorum yapmıyorlardı yoksa tepem atacaktı. Onun yerine, ayağa kalkan insan kadınlara merakla bakmakla meşguldüler. İçebilsin diye tulumu Kira'ya tuttum. Havada tuhaf bir gerginlik vardı.

Hafif, tanıdık bir mırıltı duyuldu.

Hemen kafamı kaldırdım. "Kim o?" diye sordum. "Kim yankılanıyor?"

Uzaylılar sessizdi. Mırıltı kayboldu. Gözlerimi kısıtım. Avcılardan biri az önce diğer insanlardan birine yankılanmıştı –al sana bir sorun daha– ve bunu saklıyordu. "Georgie" dedi Kira, dikkatimi tekrar kendine çekerek. "Seni gördüğüme çok sevindim" dedi, yumuşak ve mutlu bir sesle. "Yardım getirdin. Bizi kurtardın."

Yine bir yankılanma mırıltısı duyar gibi oldum ve kalbim sıkıştı. Kızları kurtarmış mıydım yoksa başlarına yeni sorunlar mı açmıştım, tam emin değildim. "Konuşmamız gerek" dedim Kira'ya. "Hepimizin."

İki saat sonra, kızlar yiyip içmişlerdi ve kendilerini biraz daha iyi hissediyorlardı. Hâlâ zayıf ve halsizlerdi ama kendine Salukh diyen bir sa-khui'nin getirdiği et suyunu içen Tiffany bile kendine gelmişti. Kadınlar getirdiğimiz sıcak tutacak giysilere bürünmüştü

ve erkeklerin yaltaklanma denebilecek davranışlarına karşı tedirgin olmaya başlamışlardı.

Sonunda, avcılardan biri çiğ et parçaları yedirmeye çalıştığı Megan'ı telaşlandırınca Vektal'e bıkkın bir bakış attım. "Onları çıkarabilir misin? Kendi aramızda konuşmak için güvenli bir alana ihtiyacımız var."

İtiraz edecekmiş gibi göründüyse de lafını yuttu. Onun yerine başını sallayıp alnımdan öptü ve adamlara "Gelin. Kadınları beslemek için avlanacağız. Pashov, Zennek, siz girişi koruyun. Geri kalanlar benimle gelsin" dedi.

Sonunda adamlar aralarında işbölümü yapıp gittiler, yine de çıkmadan önce insan kadınlara özlem dolu bakışlar atmadan edememişlerdi. Nihayet yine yalnız kalmıştık ve ben de kendime sıcak et suyundan bir kâse alıp diğer kızlarla birlikte duvarlardan birine yaslanarak oturdum.

"Evet" dedim. "Kurtarıcıları getirdim. Ama bu hem iyi hem de kötü haber."

Tiffany bitkin bir sesle "Bana göre bu iyi haber" dedi. "Seksi uzaylıların bize bebek gibi bakmasının nesi kötü?"

"Hepsi bu kadarla kalsa iyi" dedim.

Ama Kira bana şüpheli bir bakış attı. "Onların dilini nasıl bu kadar hızlı öğrendin?"

Bunun üzerine onlara Vektal'in atalarının mağarası dediği uzay gemisinden bahsettim. Dillerini de beynime yaptığı bir ışın atışıyla öğretmesinden. Şu "parazit" meselesinin Hoth çıkması gezegende yaşamak için hayati önem taşıdığından. "Vektal'in kabilesinde sadece dört kadın var ve erkekler onların eşi olarak ailenin bir parçası haline gelmemizi istiyorlar" dedim.

Kadınlar ortakyaşar düşüncesi karşısında dehşete kapılmışlardı ama onun dışında hiçbir yorum yapmadılar. Onları suçlamıyordum.

"Eğer burada kalırsak" dedim "tamamen farklı bir hayata başlamamız gerekecek. Kolaylıkla yapılabilecek bir seçim değil. Başka seçeneklerimiz de var. Ortakyaşarı... kabul etmemeyi seçebiliriz. Bunun yerine savaşabiliriz."

Tiffany başını iki yana salladı. "İyi de şu anda çok güçsüzüz. Kollarımı zor kaldırıabiliyorum." Kızlar ona hak verdiler. Ben de son derece bitkindim; tabii, diğerleri kadar kötü değildim çünkü Vektal benimle ilgilenmişti. Birkaç gün sonra kızlar kadar güçten düşebilirdim pekâlâ.

"Geminin ne zaman geri geleceğini bilmiyoruz üstelik" dedi Megan. "Kesin olarak geleceğini de."

"Bence bizi almak için geri gelecekler" dedi Kira düşünceli bir şekilde. "Bu kadar değerli bir kargoyu kaybetmek isteyeceklerini sanmam ve anladığım kadarıyla biz *fazlasıyla* değerliyiz."

"Aman ne hoş" dedi Liz alaycı bir sesle. "Yani geri dönecekler."

"Onlarla savaşabiliriz ya da bizi buradan götürmelerine engel olabiliriz" dedim onlara.

"Şu ortakyaşam şeyinin içimde olması düşüncesi beni biraz korkutuyor" diye itiraf etti Megan. "Kene denen şey."

"*Khui*" diye düzelttim, sonra ürperdim. Ya gerçekten keneye benziyorsa? "O zaman savaşacak mıyız?"

"Kızım" dedi Tiffany. "Gözkapaklarımı zar zor kaldırıabiliyorum. Savaşmam. Ben koca adamlarla gidelim derim."

"Mesele şu" dedim kaşlarımı ovuşturarak. Baş ağrım bir türlü geçmiyordu. *Khui* hastalığından mıydı yoksa ambarın kokusundan mıydı, bilmiyorum ama ağrıyordu ve beni çileden çıkarıyordu. "Bu kabilede eşleri *khui* seçiyormuş. Yani en kötü düşmanınızla bebek yapmanızın harika bir fikir olacağına karar verirse, bu konuda söz hakkınız olmayacak."

"Yine de sığır olmaktan iyidir" diye lafa daldı Liz.

"Gemiyi bir şekilde ele geçirmeyi başarsak bile, bizi eve geri götürmelerini sağlayacağımızın ya da bizi kabul edeceklerinin garantisi yok. Bu konuda rahatça yalan atabilirler ve bizim ruhumuz bile duymaz."

"Sen ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Josie bana. "Bize sorup duruyorsun. Ne düşündüğünü söyle."

Elim karnuma gitti. "Bu konuda tarafsız kalamam çünkü... hamileyim. Vektal'in bebeğine. Benim için yankılanıyor ve meğer bu,

farklı türden olmamıza rağmen beni hamile bırakabileceği anlamına geliyormuş. Bu yüzden ben kalmaktan yanayım.”

Bunu yüksek sesle söylediğim an, arındığımı hissettim. Tabii ki kalmak istiyordum. Vektal’den çok hoşlanıyordum. Koca adamı seviyor bile olabilirdim. Üstelik onun çocuğunu taşıyordum. Kötü uzaylılar tarafından kaçırılmam onun suçu değildi ve bu yüzden de Megan’ın deyişiyle bir “kene” edinmek zorundaydım. Vektal beni sevmekten başka bir şey yapmamıştı.

“Hamile misin?” diye tekrarladı Tiffany. “Bir hafta içinde mi? Ciddi misin?”

“Yuh yahu, seni de beş dakika yalnız bırakmaya gelmiyor” dedi Liz. “Bu sefer çok ciddiym. Bir daha görüş alanımızdan çıkarsan, sonrasında görüştüğümüzde yanında bebeklerin olacak diye korkuyorum.”

Yüzümü sıcak bastı. “Dürüst olmak gerekirse, türler arası seks-ten hamile kalmam sanmıştım.”

“Bir Danua, bir Chihuahua’yı hamile bırakabilir ama” dedi Liz. “Tahmin et sen hangisisin!”

Dönüp ona dil çıkardım. “Sizi etkileyecek bir şey söylemek istemedim kızlar.”

“Siz benim dönmemi beklerken ben mercimeği fırına vermekle meşguldüm ve sonra baktım tadına doyamıyorum’ mu demek istiyorsun?” diye espriyi patlattı Liz.

Ah! “Özür dilerim. Ben...”

“Özür dilemene gerek yok” dedi Kira, araya girerek. Liz başka bir yorum yapamadan onun koluna dokundu. “Zor zamanlar geçirdik sadece.”

“İnanın bana, hamile olarak yanınıza gelmeyi ben de beklemiyordum.”

“Yani kalıyor muyuz?” diye sordu Josie.

Tutsak arkadaşlarımın yorgun ve bitkin yüzlerine baktım. “Eğer siz ona karar verdiyseniz, evet.”

“Bir adam elinde hamburgerle gelirse, içime istediği kadar bebek yerleştirebilir” dedi Liz.

Dışarıdan gürültüler ve alçak sesli konuşmalar duyuldu. İç çekip Liz'e baktım. "Bazılarının eski gemiden dilimizi öğrendiğini söylemiş miydim?"

Liz sırtarak "Teklifim geçerli" dedi. "Deney tüpü kadınlarımızı uyandıralım mı?"

Yan gözle duvara bakarken biraz endişelendim. "Bizden fena halde nefret edecekler, değil mi?"

"Nedenmiş?" diye sordu Kira. "Onları biz kaçırmadık ki. Onlara bir çıkış yolu sunuyoruz."

"Keneler ve uzaylılarla çiftleşme içeren bir çıkış yolu."

"Senin şikâyet ettiğini duymuyorum" dedi Liz. "Eğer bize de Vektal'in sana davrandığının yarısı kadar iyi davranırlarsa, hiç de kötü bir şey değil. Sığır olmaktan iyidir sonuçta, değil mi?"

Başımınla onayladım, sonra karnıma dokundum. "Bence de onları uyandıralım. Ama öncesinde Vektal ve diğerlerini on bir kişi olduğumuz konusunda uyarmalıyız." Bana bakan gözler şaşkınlıkla irileşti.

"Onlara altı kişi daha olduğunu söylemedin mi?" diye sordu Josie.

"Vay canına, onlar için tam bir yılbaşı sürprizi olacak desenize" dedi Liz ve gülmeye başladı. "Yüzlerindeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Vektal

Tam beni daha fazla şaşırtamayacağını düşündüğüm anda, eşim yeni bir sürprizle çıkageldi.

İnsanlar ateşte yakıp yiyebilsinler diye adamlarımla avladığımız taze dvisti'yle mağaraya döndüğümüzde "Şey, Vektal" dedi yanıma sokularak. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Eşim koluma dokunup *khui*'m mırıldanmaya başlayınca, adamlarım bana kıskanç bakışlar fırlattılar. İçlerinden biri insan kadınlardan biri için yankılanmıştı ama kimse öne çıkmamıştı. Onları suçlamıyordum. İnsanlar kalmak ya da gitmek konusunda kararsızken –bu düşünce içime bıçak gibi saplanıyordu– hiçbiri nasıl davranacağını tam olarak bilemiyordu.

Ama Georgie yüzünde cesaret verici bir gülümsemeyle beni kenara çekti. Elini göğsüme götürdü ve ben de onu titreşen *khui*'me bastırdım.

"Sana hem iyi hem de kötü haberlerim var. Önce hangisini istersin?"

"Kötü haber mi var?" Sarsılmıştım. Eşimi kapıp onunla birlikte kaçma dürtüsü benliğimi sarıverdi. "Haber kötüyse bana hemen söyle. Yoksa dayanamam."

Cevabım karşısında biraz telaşlanmış görünüyordu. "İnsanlara özgü bir şaka bu Vektal" dedi. "Bu kadar üzülme. Şaşırtıcı olduğu kesin ama kötü bir haber mi ben de bilmiyorum."

Yavaşça nefesimi verdim. "Hazırım."

"İyi haber şu; kalıyoruz" dedi hafifçe sırtarak. "Kendi aramızda konuştuk ve *oyladık*."

"Oylamak" ne demek bilmiyordum ama söyledikleri içimi büyük bir sevinçle doldurdu. Ona sarıldım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Kendini çekti ve mutlu bir kahkaha attı. Sonra kollarını boynuma dolayıp öpücüğüme karşılık verdi ve bir an için Georgie'm ve onun yumuşak, tatlı ağzı dışında her şey yok oldu. "Yankım" diye mırıldandım öpücükler arasında. "Beni neşeyle dolduruyorsun." Öpmeyi bıraktı ve tuhaf, pürüzsüz, küçük yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Diğer söyleyeceklerim hoşuna gitmeyebilir."

Ona başka hiçbir şeyin önemli olmadığını söylemek istedim. Yanımda olduğu sürece değildi. Ama tuhaf gözlerinde öyle bir endişe vardı ki dilimin ucuna gelen sözcükleri yuttum. "Nedir?"

"Adamların buraya beş kadını kurtarmak için geldi" dedi, parmaklarıyla yeleğimin bağcıklarıyla oynarken. Gözlerimin içine bakmıyordu. "Ama altı kişi daha var. Uyutulmuş haldeler."

Uzun bir an Georgie'yi inceledim. Sözleri mantıklı gelmiyordu. Belki de hâlâ dilimizi tam olarak kavrayamamıştı. "Uyutulmuş mu?... Anlayamadım?"

"Onları uyutmuşlar" dedi tekrar. Küçük eliyle elimi tuttu ve beni atalarımızın mağarasındakine benzer tuhaf panellerin ve ışıkların olduğu duvara doğru sürükledi. Duvara vardığımızda eliyle usulca vurdu. "Burada uyuyorlar ve neler olup bittiğinden haberleri yok."

Şaşkınlık içindeydim. "Mağaranızın duvarlarında mı uyuyorlar?"

"Evet" dedi üzgün bir ifadeyle "Onları uyandırmaya çekindik" Sonra, bana uyurken evinden alınıp kendini mağara gemisinin içinde bulduğuna dair akıl almaz bir hikâye anlattı. "Biz fazladan kaçırılanlarız. Duvardakiler ise asıl yük."

Sözlerini anlamıyordum ama ne anlattığını kavramıştım. "Sayınız aslında söylediğinin iki katı."

"Umarım kızmamışsındır?" Yüzü endişeliydi.

Kızmak mı? Mutluluktan başım dönüyordu. Genç, sağlıklı ve çiftleşmeye uygun beş kadın bulmak bana tanrıların bir armağanı gibi gelmişti. Altı tane daha olması düşünülemez bir lütuftu.

Georgie'yl kendime doğru bastırmak ve kabilemi kaçınılmaz bir yok oluştan kurtardığı için ona sımsıkı sarılmak istiyordum. Ancak sakın kalmalıydım. "Altı dişi daha... Korkmuş ve kafaları karışmış olacaklar; özenli davranmamız gerekecek."

Başıyla onayladı. "Adamların onların yanında dikkatli olması. O kadınlar bizim gibi esir tutulmadılar. Uyandıklarında hâlâ Dünya'da olduklarını ve kendi yataklarında uyuduklarını sanabilirler. Tüm bunlar onlara çok tuhaf ve korkutucu gelecek." Elimi sıktı. "Bir karar vermeden onları uyandırmak istemedik. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Anlıyordum. Georgie bana, insanlar zaten kabilemize katılma konusunda isteksizken, bu yeni kadınların daha da isteksiz olabileceğini söylüyordu. Onları kabilemize katmak zaman ve sabır gerektirecekti. "Anlıyorum."

"Bazıları... *khui*'yi reddedebilir" dedi, kelimeyi söylemekte zorlanıyordu. "Bu da onların tercihi olmalı."

Anladığımı bir şey değildi bu ama Georgie *khui*'yi aldığı sürece diğerlerinin ne yaptığı umurumda değildi. Avucunu ağzıma bastırdım. "Bu işi senin sorumluluğuna bırakıyorum."

Başını sallayarak onayladı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Ben diğerlerini çağırayım o halde."

Adamlarım, daha fazla dişi insan olduğunu öğrenmenin şaşkınlığıyla geri çekildiler. Yüzleri hevesliydi ve içlerinden biriyle yankılanma umuduyla yeni dişileri ilk gören olmak için orada kalmak istiyorlardı. Ama uyandıklarında kadınların aç olacaklarını biliyorduk; sa-*khui* erkeği de içgüdüsel olarak eşini beslemek ve onunla ilgilenmek isterdi. Bu yüzden erkekler avlanmaya çıktılar; Georgie ve kadınları da bölmeleri açmak için çalışmaya başladılar. Eşimin gözümün önünden ayrılmasına dayanamadığım için ben uzaktan izliyordum. Georgie ile kadınlar bitkin ve hâlsizlerdi; *khui* hastalığının onları daha da kötüleştirmesinden korkuyordum.

Kira'nın yardımıyla tuhaf duvarı açmayı başardılar ve içinde, yüzen çıplak kadınların olduğu altı uzun tüp ortaya çıktı. Georgie haklıydı. Altı kadın daha vardı, hepsi de benim Georgie'ne o kadar benziyordu ki onun da bu tüplerden birinin içine hapsediğini düşünmek kalbimi sıkıştırdı.

Kadınları birer birer tüplerden çıkardılar. Önce bir şaşkınlık yaşıyor, ardından ağlamalar başlıyordu. Diğerleri yeni kadını üşümesin diye bir kürke sarıyor ve sorularını yanıtlamak, onu besleyip giydirmek için bir kenara çekiyordu. Georgie ve diğerleri açıklama yaparken kadınların kimisi boş boş bakıyordu. Biri öfke-den çılgına döndü. Bir tanesinin alev gibi turuncu saçları ve tuhaf soluk teninin her yerinde turuncu lekeleri vardı. Beni görünce küçük bir çığlık attı ama Georgie ve diğer kadınlar onu hafifçe okşayarak rahatlatıldılar.

Eşim haklıydı. Bu kadınların rahatlaması biraz zaman alacaktı ve böyle bir zamana sahip değildik. Georgie ve kadınları *khui* olmadan daha fazla dayanamazlardı.

Kadınlar kıyafetlerini paylaşp sohbet ederken, ben de insanların ortama alışmasına fırsat vermek için ambardan gönderdiğim erkekleri kontrol etmeye gittim. Diğerleri daha fazla yiyecek ararken avcılarımın birkaçı ambarı korumak için geride kalmıştı. Aralarında Aehako ve Rokan da vardı.

"Kalbim heyecandan mı yoksa yankıdan mı böyle hızlı atıyor bilmiyorum" dedi Aehako elini göğsüne bastırarak.

Omzuna vurdum. "Dişinin yüzünü gördüğünde anlayacaksın. O zamana kadar kafanı yorma."

"Yıllardır bir eşin özlemini çekiyorum" dedi. "Şimdi de onun bu insan dişilerinden biri olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Bunca zaman sonra bir aileye sahip olabileceğimi düşünmek..." Sesinde çok iyi anladığım bir acı vardı. Georgie'nden önce ben de böyle hissediyordum.

Khui'yi alıp da hayatı artık tehlikede olmadığına mutluluğum tamamlanacaktı.

"Onlara ne zaman bakabiliriz?" diye sordu.

“Yakında” dedim Aehako’ya. “İnsanlar korkuyor. Her şey onlar için yeni ve biz de yabancıyız. Alışmaları için onlara biraz daha zaman tanımalıyız.”

“Sabırlı olmak zor” dedi Rokan. Aehako’dan daha sakin görünüyordu ama mızrağını kavrayan elleri bembeyazdı. “Bu kadar yakınımızda çiftleşebilecek dişiler olduğunu bilirken...”

Başımınla onayladım ama bakışlarım uzaktaki adamlardaydı. Avcılar geri dönüyordu ve adımları aceleciydi. Yaklaşmalarını izledim ve avcı grubunun başındaki Raahosh nefes nefese ama sevinçle yanıma geldi. “Bir sa-kohtsk yaklaşıyor. Büyük bir tane.”

“O zaman sabah, insanlarımızı ona götüreceğiz.” Heyecandan kanım kaynıyordu. Sa-kohtsk’lar yalnız gezerdi. İnsan kampının bu kadar yakınında bir tane bulmak iyiye işaretti. İnsan mağarasına girerken yeni insanların üzerimde yoğunlaşan şaşkın bakışlarını görmezden geldim ve Georgie’yi yanıma çağırdım. Gülerek gelip beni öpücüklere boğdu. Bunun insanları yatıştırmak için olduğu kadar benim için de olduğundan şüphelendim. “Selam” dedi neşeli bir sesle. Yine de yorgun görünüyordu. Kadınların hepsi öyleydi.

Elini tutup yine avucunu öptüm ve o da keyifle hafifçe iç çekti. Dokunuşumdan uyarıldığını kokusundan anladım ve bu da *khui*’min göğsümde uğuldamasına neden oldu. Ama onu o gece rahat bırakacaktım. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. “Yarın buradan ayrılıyoruz.”

“Mağaralarınıza gitmek için mi?”

“Sa-kohtsk avına gitmek için. Sen ve kadınlar için *khui* arayacağız.”

Azıcık irkildiyse de başıyla onayladı. “Ne gerekiyorsa yapmalıyız.”

“Daha fazla zamana ihtiyacımız var” dedi Liz adındaki gevezeye olan. Diğerlerinden daha zayıf görünüyordu, ince ve solgundu. Ama düz ağzında inatçı bir ifade vardı. “Hepimiz bu fikre sıcak bakmıyoruz.” Kolunu yeni insanlardan birinin omuzlarına doladı ve kadın titreyerek kendini Liz’in okşamasına bıraktı.

“Fazla zamanınız olmayabilir” diyecek oldum ama tiz bir cınlama sözümü kesti. Arkalarda duran Kira, elini kulağına götürdü ve yere yığıldı. Georgie de yüzünü buruşturup eliyle kendi koluna vurdu.

“Ne? Ne oldu?” diye sordum.

Ağzı acıyla açıldı ve cınlama kesilirken elini kolundan çekti. Kolunun derisinin hemen altında parlak, göz alıcı bir kırmızı ışık yanıp sönüyordu.

“Uzaylılar geri geliyor” dedi bana. “Gitmemiz gerek.”

Georgie

Kısa bir süre sonra ambardan üzgün, hüznü, küçük bir grup olarak ayrıldık. Yeni kızlar ağlıyordu ve kafaları karıştı. Elimizde olandan daha fazla kürk istiyorlardı. Daha iyi ayakkabılar istiyorlardı. Açlardı, üşüyorlardı ve yorgundular. Belki bitkin düştüğüm içindi ama onlara karşı sabrım tükeniyordu çünkü elimizden gelenin en iyisini yapmamıza karşın ağlamaya devam ediyorlardı. İçinde bulunduğumuz durumun onlar için yeni ve korkutucu olduğunu bilsem de kendimi bir an önce programa ayak uydurmalarını dilerken buldum.

Kadınlar aynı zamanda, gözlerini dikip uzun uzun onlara bakan erkeklerden de uzak durmak istiyordu. Birisi mırlayıp duruyordu ama öne çıkıp kim olduğunu itiraf etmiyordu. Gerçi böylesi daha iyi olabilirdi çünkü kızların o anda uzaylı bir erkek arkadaş edinme düşüncesini kaldırabileceklerini pek sanmıyordum. Olan biten onca şeyden sonra zordu.

Üst kolum zonkluyordu. Yeni bandajlanmıştı ama hâlâ çok acıyordu. Vericiler susunca harekete geçtik ve kamptan ayrılmaya hazırlandık. Bunu yapmadan önce halletmemiz gereken şeyler vardı. Vericiler takip cihazı işlevi görüyorsa onlardan kurtulmamız gerekiyordu, hem de bir an önce.

Böylece bıçaklar ortaya çıktı ve beş dakikanın –ve bir sürü gözyaşının– ardından hepsi derimizin altından söküldü. Pashov, onları en yakın metlak mağarasına atmak için gönderildi. Küçük yeşil adamlar kendilerine esir istiyorlarsa *onları* alabilirlerdi.

Böylece alacakaranlıkta, Haeden adında iri bir erkek tarafından taşınan Josie dışında, geri kalanımız kendimizi karda güçbela yürürken bulmuştuk. Vektal'in sa-kohtsk dediği bir şeyi ararken acı soğuğa aldırmmamaya çalışıyorduk. Onun ihtiyacımız olan *khui*'ye sahip olduğunu ve bizi kurtaracağını söylemişti.

O noktada kurtarılmaya can atıyordum doğrusu. Yorgunluk ayak uydurmamı zorlaştırıyordu ve Liz de öyle bitkindi ki Raahosh onu bir patates çuvalı gibi omzunda taşımaya karar vermişti.

Öncülerden biri mızrağını havada sallayarak yanımıza koştu. "Sa-kohtsk" diye seslendi sert esen rüzgâra karşı. "Vadide. Acele edin!"

Vektal, bir kolunu belime doladı. Bir yandan da adım atamayacak kadar bitkin haldeki Tiffany'yi taşıyordu. "Gel yankım" dedi bana. "Çok yolumuz kalmadı."

"Ben iyiyim" dedim ona, ağır ağır ilerleyerek. "Yürüye..."

Ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı.

Durup "Bu da ne böyle?" diye sordum. Sarsıntı tekrarlariken dehşete kapıldım. Ayağımın altındaki kar bile zangırdıyordu.

"Bu" dedi Vektal, beni tekrar ileri ittirerek "bir sa-kohtsk."

Hay lanet! Görmek üzere olduğumuz şey beni biraz korkutuyordu ama oraya kadar gelmiştik. Vektal ve adamları ilerliyordu, bizim de onlara ayak uydurmaktan başka çaremiz yoktu. "Bunlardan çok avlar mısınız?" diye sordum.

"Pek sık avlamayız" dedi bana. "Sadece *khui*'ye ihtiyaç duyduğumuzda. Çok vahşilerdir çünkü."

"Aman ne güzel" dedim kuru bir sesle.

"Sorun çıkmayacak" dedi Vektal ve rahatlayayım diye koluma hafifçe vurdu ama bu, yeni yaramın tekrar acımasından başka işe yaramadı.

En azından kendi *khui*'mi aldığımnda Maylak beni iyileştirebilecekti. Gerçi bu gidişle elinde sadece bir avuç Georgie parçası kalabilirdi. Yanımda taşıdığım bıçağı elime aldım.

"Neler oluyor?" diye sordu yeni kızlardan biri, kürklerin içinde titreyerek. Sanırım adı Nora'ydı ve gücü yerinde olanlardandı.

Yer yine gümbürdedi ve Vektal ilerideki pembe tüy gibi ağaçları işaret etti. "Kadınları oraya götür, yaratık üzerinize gelirse ağaçların arasına saklanın."

"Tırmanacak mıyız?" Kadınlara baktım. "Tırmanabileceklerini sanmıyorum."

"Tırmanmanıza gerek yok" dedi Vektal. "Onların arasından size ulaşamaz." Sözlerine şaşırılmışım ama konuşacak zaman yoktu. Alnıma bir öpücük kondurdu, sonra da Tiffany'yi bana devretti. Kızcağız öyle zayıf düşmüştü ki bana yapıştı ve Nora'nın yardımıyla onu ağaçların yanına sürüklemek zorunda kaldım.

Erkekler savaşılmaya giderken tüm kadınların ağaçların altında toplanması biraz cinsiyetçi gelse de etrafımdaki kadınlara bakınca umutsuzluk hissetmeden edemiyordum. Zayıftık, bitkindik ve bu soğuğa hiç alışık değildik. Küçük yeşil adamlar o anda ortaya çıksaydı, sayıca üstün olsak bile onlara karşı koymamız mümkün olmayabilirdi.

Yer tekrar sarsıldı ve Liz mutsuzca inlerken, yanımda duran Kira eline bir mızrak aldı. "Bu *Jurassic Park* boku da ne böyle?"

"Bilmiyorum" dedim. Ama ben de yanımda taşıdığım bıçağı çektim.

Bir şey tiz bir şekilde kükreyince ensemdeki tüyler diken diken oluverdi. Yakınımızdaydı, lanet olasıca çok yakındaydı ve yer tekrar sarsılıyordu. Megan korkudan hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve diğer kadınlar fısıldaşıyorlardı. Sessiz olmaları için onları susturdum çünkü neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum, *lanet olsun*. Vektal'in orada dev gibi bir canavarla karşı karşıya olduğunu düşünmek beni korkutuyordu.

Ya ona bir şey olursa? Ya... ölürse? Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde, kendime bile itiraf etmek istemediğim kadar ona değer vermeye başlamıştım.

Vektal olmayacaksa ben de burada olmak istemiyordum.

Ağaçların üzerinden devasa bir kafa yükseldi. Nefesimi tutup dehşetle bakakaldım. Üst üste duran iki çift parlak gözü olan bir yaratıktı. Fillerinki gibi kocaman dişleri vardı ve uzun, grimsi bir

kürkle kaplıydı. Yüksek perdeden bir daha kükredi ve ilerleyince yer sarsıldı. Tüm ağaçlardan daha uzundu ve yanımdan geçip giderken, dalları andıran uzun bacakların ucunda geniş ayaklarının olduğunu fark ettim. Bir uzaylı avcı, yaratığın böğrüne sapladığı mızrağa tutunarak bir taraftan sarkıyordu.

“Vay canına” dedi Liz. “Bu da ne böyle?”

“Sanırım bu bir sa-kohtsk” dedim bayılacak gibi hissederek. Bacakları olan dev bir geçit töreni kuklasına benziyordu. Ve o şeyi öldürecekler miydi yani? Yüce Tanrım. *Dikkatli ol Vektal*, diye fısıldadım. Daha fazla avcı, mızraklarıyla peşinden koşarak geçti. Aralarından Vektal’i seçmeye çalıştım ama onu göremedim. Mızrak taşımıyordu, yanında sadece bıçak ile sapan vardı ve bu düşünce beni dehşete düşürüyordu.

“Keşke bir yayım olsaydı” dedi Liz, yanımdan hantalca geçen yaratığa bakarken.

“İşte bu beklenmedik oldu” diye yorumladı Kira dehşet dolu bir sesle. Gözlerimizi sa-kohtsk’tan alamıyorduk.

“Ergenliğimde şampiyon bir okçuydum” dedi Liz. “Gerçi o şeyi vurabilir miydim bilmiyorum.”

“Hah” dedi Kira sadece.

Yaratık ağaçlardan uzaklaşır ve avcılar peşinden kovalarken karda ilerledim. Vektal neredeydi? Nerede? Adamlar yaratığı mızraklarla taciz ederken ben de arkadan takip ediyordum.

Yaratık tekrar böğürdü ve başı sallanıp yere eğildi. Uzaylılardan biri yaratığın sivri dişlerinden tekini yakaladı ve hayvan başını geriye atınca da onun kafasına doğru uçuştu ama zor da olsa tutunabildi. Zarif hareketlerini ve dalgalanan uzun siyah saçlarını tanıyınca nefesim kesildi: Vektal’di bu. Elim ağzıma gitti ve korkudan çığlık atmamak için parmaklarımı dudaklarıma bastırdım.

Lütfen benim yüzümden ölme, diye düşündüm. *Lütfen*.

Vektal’in yaratığın tepesinde zarifçe ayağa kalkmasını izledim. Hayvan ileri geri sallanarak onu sırtından atmaya çalışıyordu ama Vektal sıkı sıkı tutunuyordu. Yeleğinden bir şey çıkardı –sanırım bir kemik bıçaktı– ve havaya kaldırdı.

Bir savaş çılgılığıyla onu sapladı ve yaratık böğürerek acı içinde kıvrandı. Arkamdaki birkaç kadın da çılgılık atıyordu. Vektal bıçağı kaldırıp yaratığın gözüne defalarca saplarken benim de nefesim kesildi.

Sonra yaratık son bir homurtuyla sendeledi. İleri bir adım attı ve yere yığıldı. Yer, ağırlığıyla sarsıldı; kendimi daha fazla tutamadım ve Vektal'e doğru koştum. Yorgunluğuma aldırmadan diz boyu karın içinde debeleniyordum. Ona ulaşmalı, iyi olup olmadığını öğrenmeliydim.

Yanına vardığımda, onu baştan ayağa hayvanın kanına bulanmış halde buldum; yüzünü yeleğinin kenarına silerek temizledi. Bana sırtıttı; bunu öyle çocuksu ve beni gördün mü tarzında bir tavırla yapmıştı ki hıçkırıklarımı bastırıp kollarımı boynuna doladım. "Lanet olsun, ödümü kopardın!" diye geveledim İngilizce, yeni giysilerimin kana bulanıp berbat olmasını umursamadan.

"Georgie?" diye sordu sırtımı sıvazlayarak. "Sen iyi misin?"

"Artık iyiyim" diye cevap verdim onun dilinde. "Çok korkutucuydu."

"Güçlü hayvanlar" diye itiraf etti. "Ama sen ve insanlar için bir tanesini haklayamayacağım kadar değil."

"Bu işi alışkanlık haline getirmediğin sürece sorun yok" dedim ona.

Karnıma dokundu ve parlayan gözleri sımsıcak bakıyordu. "Eniğimiz için de bir taneye ihtiyacımız olacak ve ben bunu memnuniyetle yapacağım."

"Tamam, tamam" diye homurdandım. "Peki şimdi ne olacak?"

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Şimdi, *khui*'yi alacağız. Kadınları topla."

Bu düşünce midemi bulandırsa da kendimi zorlayarak başımla onayladım. Madem ortakyaşarları almak için hayatlarını tehlikeye atmışlardı, en azından pazarlığın bize düşen kısmını yerine getirebilirdik. Zaten bizim faydamızaydı.

Gerçekte olduğumdan daha özgüvenli görünmeye çalışarak Tiffany'nin yanına dönüp yürümesine yardım ettim. Ben aklımı

yitirirsem, diğer insanlar da yitirirdi. Bu yüzden kendimi toplama-
lı, soğukkanlı ve sakin kalmalıydım.

Yakında bir yerde toplanırken, beş dakika boyunca soğukkanlı
ve sakin kalmayı başardım. Adanılar bizi hevesle izliyordu; göz-
lerinde hem umut hem de açlık vardı. Onları görmezden gelerek,
yere yıkılan devasa sa-kohtsk'a odaklandım. Uzun, cılız bacakları
dört yana yayılmış ve şişman karnı dışarı çıkmıştı. Vantuz balığına
benzeyen bir şey aradım –*lütŧfen ama lütŧfen vantuz balığına benzeme-
sin*– fakat yaratığın kalın, sık kürkü, derisinde yaşıyor olabilecek
her şeyi gizliyordu.

Adamlar, biz insanların bir şey söylemesini bekliyor gibi gö-
ründüğü için “*Khui*’ler nerede?” diye sordum.

“İçinde” dedi Vektal. Öne çıktı ve çeneme dokundu. “Hazır mı-
sın Georgie’ım?”

Aman Tanrım. Hazır mıydım acaba? Sertçe yutkundum. “Hadi
yapalım şunu.”

Başını salladı ve kemerindeki kından en uzun, en kalın bıçağı-
nı çıkardı. Bıçağın ucunu yaratığın karnına dayadığında kendimi
hazırladım. Hızlı hareketlerle, derine batırdı, sonra da kesmeye
başladı. Yaradan kan püskürünce arkamdaki biri boğulur gibi bir
ses çıkardı. Havaya hastalıklı, bakırımsı bir koku yayıldı ve bunu
umursamamak için kendimi zorladım.

Savaşçılardan ikisi öne çıktılar ve yaratığın göbeğindeki kesiği
arkaya sıyrarak kanlı bir organ yığınınu ortaya çıkardılar.

Yanımda duran Liz “Tıpkı geyik derisi yüzmek gibi” diye şa-
şırtıcı derecede ifadesiz bir sesle soludu. “Büyütülecek bir şey de-
ğilmiş. Sıkıntı yok.”

Vektal, keserek yaratığın göğüs kafesine doğru ilerledi ve bir
tarafına basıp diğer tarafını itti. Koca kolları gerildi ve sonra or-
manda devrilen bir ağaç gibi bir çatırtı koptu ve kaburgalar ikiye
ayrıldı.

“Gerçekten bu koskocaman bir geyikten farksızmış” dedi Liz.

Vektal birkaç kesik attı, şapırtılı ses akşamın sessizliğinde epey
gürültülü çıkıyordu. Hâlâ nabız gibi atan devasa bir organ çıkardı;

bu kalp olmalıydı. İçinden gelen, soluk mavi bir ışıkla parlıyordu. Bir yarıkla onu da açınca ışık dışarı yayıldı.

İçinde kıpır kıpır incecik düzinelerce solucan vardı.

Solucanlar.

Aman Tanrım.

Savaşçılardan biri yaklaştı ve Vektal parlayan ipliklerden birini nazikçe çektikten sonra kalbi ona uzattı.

"Sanırım kusacağım" dedi Kira baygın bir sesle.

Sanırım ben de kusacaktım. Ama Vektal uzun, kıvrımlı ışık tellini saygıyla çekip büyük ellerinin arasına alarak bana doğru gelirken, kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Solucan kıpırdıyor ve avuçlarının içinde dönüp duruyordu. "Soğukta uzun süre yaşayamazlar" dedi bana. "Boynunda bir kesik açmalı ve *khui*'ye barınabileceği güvenli bir yer vermeliyiz."

Gözleri çok şey anlatıyordu. Bu konuda diğerlerine liderlik etmeliydim. Ona güvenmeliydim.

Sertçe yutkundum ve o uzun, solucanımsı parlak yaratığa baktım. "Ya... beynime giderse?"

"Kalbine gitmesinden daha mı kötü olur yani?" dedi Liz.

"*Khui* yaşamın özüdür" dedi Vektal, yaratığı ellerinde tutmaya devam ederek. Bakışlarını yüzüme dikmişti ve gözlerinden bir duygu karmaşası okunuyordu. O an vazgeçersem, onun ve halkının sunduğu her şeyi geri çevirmiş olacaktım. Burada sahip olabileceğim bir yaşamı ve aşkı geri çevirmiş olacaktım. Hem de tanrısal bir mucize kadar zayıf bir kurtarıma ihtimali uğruna.

"Boyundan demek, ha?" dedim zayıf bir sesle. "Acıyacak mı peki?"

"Bilmiyorum." Vektal bana yaklaştı, elindeki şeyin titrediğini ve kendince bir ses çıkardığını duyabiliyordum.

"Pekâlâ" dedim. Yaratık ellerini zorluyor, derisinin içine girmenin bir yolunu arıyordu. Onun içime girmesine gönüllü olarak izin vereceğimi düşündükçe bayılacak gibi olsam da... başka ne seçeneğim vardı ki?

Ben seçimimi yapmıştım. Vektal'i seçmiştim... Ve o anda rahimimde olabilecek çocuğumuzu.

“Benim mi kesmem gerekiyor?” diye sordum. “Yoksa sen mi yapacaksın?”

“Ben yapabilirim” dedi ve ellerindeki sunar gibi bana uzattı.

Yüzümü hafifçe ekşiterek *khui*’yi aldım. Yapış yapış bir spagetti çubuğu gibiydi; etrafımızda esen soğuk, kış rüzgârına rağmen inanılmaz derecede sıcaktı. Ellerime aktarılırken ışığı belli belirsiz titreyince anlık bir endişe duydum. Ya *khui*, insanlarla bağ kuramıyorsa ne olacaktı? Ama Vektal yeni, temiz bir bıçak çıkardı ve uzanıp enseme kavradı.

Artık gerçekten geri dönüş yoktu.

“Bunu gerçekten yapacak mısın Georgie?” diye sordu Kira, kusmak üzereymiş gibi.

“Gerçekten yapacağım.” Vektal eğilirken onun parlayan gözlerine baktım. Alnıma bir öpücük kondurdu ve onun bu kadar muhteşem olmasına bir kez daha şaşıtm. “Seni seviyorum” dedim usulca.

“Sen benim kalbimsin Georgie” diye mırıldandı. Bıçağın soğukluğunu bir an için boğazımda hissettim ve sonra Vektal köprücük kemiğime yakın bir yere çentik atarken bir acı duydum. Derin değildi ama kanın kabuk bağlayıp tenimde donmasına yetmişti.

Vektal, *khui*’yi ellerimden alıp kaldırdı ve o tuhaf, parlayan ip-lik gibi yaratığın çıplak boynuma yaklaştığını görünce “*Hayır, hayır, bekle, fikrimi değiştirdim*” demek istedim.

Ama artık önemi yoktu.

Khui tenime dokunur dokunmaz ittirmeye, içeri girmeye çalıştı. Bedenimde ilerlediğini hissedince dehşetle soludum. Sanki damarlarımda buzlu su dolaşıyordu ve o şeyin kalbime doğru tırmandığını hissedebiliyorum... *Kahretsin!*

Kahretsin!

Etraf kararıyordu.

Vektal’in yüzü gözümün önünde bularıklaştı.

Bu bir hataydı, değil mi?

Ama sonra sıcaklık geldi.

Çok fazla sıcaklık.

Ve uğultu...

Ve ardından karanlık.

Bir süre sonra gözlerim açıldı. Tuhaftı çünkü rüzgârın estiğini ve etrafıma kar yağdığını hissedebiliyordum ama artık üşümüyordum. Sıcak parmaklar yanağımı okşuyordu ve Vektal'in yakışıklı yüzü karşımda duruyordu. Kaslarım tutulmuş gibiydi ve her yerim ağrıyordu ama kendimi eskisi kadar güçsüz hissetmiyordum. Dudaklarımı yaladım. "Nasıl gitti?"

"Gözlerin mavinin çok güzel bir tonu" dedi bana sımsıcak, mutlu bir sesle.

"Öyle mi?" Onun yardımıyla doğruldum ve etrafıma bakındım. Sanırım *khui*'yi almamın üstünden fazla zaman geçmemişti. Uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu; gece göğü zifiri karanlıktı. Gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakındım. Kendimi... farklı hissetmiyordum. Hiçbir tuhaflık yoktu. *Aman Tanrım, içimde bir kurtçuk var*, hissi falan yoktu. Her şey sessizdi.

Gerçi koluma bir kar tanesi düşünce şaşkınlıkla etrafıma bakındım. "Üşümüyorum?"

"*Khui* seni sıcak tutacak" dedi Vektal, eli tenimde gezinirken. Sanki iyi olduğuma inanamıyormuş gibi her yerime dokunuyordu.

"Vay canına, tamam." Kampa göz gezdirdim; erkekler kadınların ayağa kalkmasına yardım ediyordu. "Hepsi aldı mı? *Khui*'yi yani?"

"Hepsi aldı" dedi, sesinde gurur vardı. Ayakta durmama yardım etti, gerçi artık yardıma ihtiyacım pek yoktu sanki. Tuhaf bir şekilde gayet iyiydim. Kendimi... iyi hissediyordum. "Cesurdun ve onlara yol gösterdin."

"Uğruna yaşayacak çok şeyim var." Gök gürültüsünün sesi artmıştı ve eli elime değince kendimi... tuhaf hissettim. Tahrik olmuş gibi. Tuhaftı çünkü tek yaptığı koluma dokunmaktı. Vektal'e şaşkınlıkla baktım. Sert ağzını öpmek, lanet bir ağaçmış gibi üzerine tırmanmak ve onu karın içine sürükleyip tatlı tatlı sevişmek geliyordu içimden.

Tanrım, bana neler oluyordu böyle?

Gök şiddetle gürleyince arkama baktım.

Vektal kıkırdadı ve bir elini göğüslerimin arasına bastırdı. "Duyuyor musun?"

"Bu ses de ne?"

"Sensin" dedi. "*Khui*'n benim için şarkı söylüyor."

Bir elimi göğsüme bastırdım. Gerçekten de gümbürtü benden geliyordu. *Mırılıyordum*. "Ah!" Bacaklarımın arasında ısı yoğunlaştı ve nabzım da Vektal göğsüme dayadığı parmak uçlarıyla bana yaramazca dokunmuş gibi atmaya başladı. "Ah dostum, bu his..."

"Biliyorum" dedi ve gözleri arzuyla karışık neşeyle parladı. "Arzunun kokusunu alabiliyorum eşim."

"Eyvah" dedim belli belirsiz. "Başka biri de... alabilir mi?" Eğer alabiliyorsa utançtan ölebilirdim.

"Benim duyularım sana ayarlı. Diğerleri insanlara yardım etmekle meşgul. Etrafına bak" dedi ve beni kendine doğru çekti.

Tanrım, öyle sıcak, büyük ve lezizdi ki ellerimi pantolonunun içine sokup aletini avuçlamak istiyordum. Toparlanmam bir an aldı ve kendime hâkim olmaya çalışırken yeleğine yapıştım. Yanılanmak böyle bir şey miydi? Yani... Vay canına! *Ama Tanrım!* Vektal'in yanındayken sürekli böyle hissetmeye dayanabilir miydim bilmiyordum.

Öte yandan orgazmlar... akıl almaz olacaktı kesin.

Bakışlarım uzaktaki kadınlara odaklandı. Tiffany ayaktaydı, güzel haber ve bir sa-khui erkeği onun üzerine titremekle meşguldü. Neredeyse hepsine Vektal'in kabilesinden bir erkek eşlik ediyormuş gibiydi ve havayı hafif mırıltı sesleri kaplamıştı.

"Yoksa onların hepsi..."

"Hepsi değil" dedi Vektal. "Ama bazıları." Endişeli bakışlarım üzerine "Acele etmeyecekler. Buna söz veriyorum" diye ekledi. Sonra yüzünü buruşturdu. "Biri hariç."

"Biri mi?" Etrafımdaki kalabalığa baktım ve tanıdık, geveze birinin eksik olduğunu fark ettim. "Liz nerede?"

"Raahosh avını kaçıran bir metlak gibi onunla birlikte sıvışıp

gitti." Yüz hatlarını öfke bürümüştü. "Döndüğünde kabileye hesap verecek."

Tüm vücudum gerildi. "Ona zarar vermez, değil mi?"

"Ona zarar vermek mi?" Vektal bana şaşkınlıkla baktı. "Onu eşi olmak için kaçırdı. Asla ona zarar vermez."

Dostum, Raahosh için neredeyse üzülecektim. Liz'i kaçıracak kendini neye bulaştırdığının farkında değildi. Uzaylının tekinin kendisine kaba davranmasına izin verecek türden bir kız değildi o. "Liz'in bu konuda söyleyecek birkaç şeyi olduğuna eminim."

Alaycı bir gülümseme takındı. "Bence de öyle."

Raahosh, Liz'i geri getirirse hiç şaşırmam, diye düşündüm içimden. O kız ele avuca sığmaz biriydi. "Peşlerinden gitsek mi acaba?"

"Raahosh avcılarımın en iyisidir. Bulunmak istemiyorsa, bulunmaz. Onların dönmesini beklemekten başka çare yok."

"Dur tahmin edeyim" dedim soğuk soğuk. "Liz, yüküyle dönecek diyorsun?"

Sözlerime şaşırmış gibi baktı. "Neden ona yük taşıtsın ki?"

"Boş ver." Göğsünü tıptısladım ve sonra kaslarıyla oynamaktan tamamen büyülenmiş halde olduğumu fark ettim. "Oh, vay canına! Vektal, kendimi çok..."

"Yankına uyumlanmış mı hissediyorsun?" diye sordu. Elimin altında daha yüksek sesle titremeye başladı ve kendi *khui*'m tepki verince de meme uçlarım diken diken oldu.

Başımınla onayladım.

Beni kendine yapıştırdı ve nefesim kesildi çünkü bu... harika bir histi. "O zaman baş başa kalacağımız bir yere gidelim mi eşim?"

"İyi ama... diğerleri..."

"Adamlarım gece boyunca onlarla ilgilenecek" dedi ve parmağını yanağımda gezdirerek içimi arzuyla titretti. "*Khui*'lerine alışana kadar onları sıcak tutup besleyecekler. Sabah olunca da hep birlikte yuvamıza dönüş yolculuğuna başlayacağız."

Yuvamız. Haftalarca tutsak kaldıktan sonra bir yeri yuvam olarak düşünmek çok güzel bir histi. "Nereye gidebiliriz?" diye sor-

dum, parmaklarımı onunkilere geçirerek. "Önden buyur."

Ama duraksadı. "Kendini iyi hissediyor musun yankım? Dinlenmek ister misin? Uyumak?"

"Şu anda giysilerini yırtıp atmak ve dudaklarımı üzerinde gezdirmek istiyorum" dedim ona ve göğsümdeki mırıltı arttı. Bacaklarımın arasındaki ıslaklık da öyle. Eğer o an külot giyseymdim, sırlıslık olurdu.

Vektal'in burun delikleri genişledi ve boğazından çıkan iniltiyi bastırdı. Ben tepki veremedim, beni omzuna atıp karanlığa daldı. "Şafakta döneriz" diye seslendi adamlarından birine.

"Yankınızın tadını çıkarın" diye karşılık verdi adam ve sesinde kıskançlık vardı.

Vektal'in omzunda heyecanla kıpırdandım. Tanrım, bu kadar tahrik olmamalıydım ama oluyordum işte. Bedenimde uğuldayan *khui* kendimi sıcak ve iyi hissetmemi sağlıyordu ve yoğun uyarılma da fazladan bir hediye gibiydi. Ne diye bu kadar direnmişim ki? Göğüs kemiğime dokundum ve altında mutlu bir şekilde mırladığını duyumsadım. Hayatımın geri kalanında Vektal'in yanında yaşamak için tek gereken buysa, seve seve onu taşıyacaktım.

Yani, tuvalete bile sahip olmayan bir barbar olarak yaşayacaktım, evet. Ama yanımda iri, seksi bir barbar erkek varken bu hiç de fena sayılmazdı.

Vektal karda birkaç dakika hışımla ilerledi ve tam artık elimi pantolonuma sokup işimi halletmek üzereyken durdu. "Burası yeterince uzak"

Beni yere bırakınca kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım. Issız bir yerin ortasındaydık, etrafta tek tük ağaçlar vardı. Bel hizasına gelen büyük, yassı bir kayanın yanımdaydık ve onu görünce Vektal'in arkamdan sarılıp benimle deli gibi seviştiğini hayal ettim. Kalçalarım tekrar gerildi. "Burası mı?"

Eli enseme uzandı ve beni sert, sahiplenici bir öpücükle kendine çekti. "Burası, zevk çılgınlıklarını duyduklarında gelip seni kurtarmayı düşüneyecekleri kadar uzak."

Sözleri karşısında kızardım ama kanım daha da kaynadı. "Seksi canavarın tekisin, biliyorsun değil mi?"

"Tek bildiğim, senin olduğum" dedi bana. Dudaklarını tekrar benimkilere yapıştırdı ve dilini hissetmeden bir an önce köpekdişlerinin dilime sürtündüğünü duyumsadım; dilindeki çıkıntılar dilime süründükçe içime şiddetli arzu dalgaları yayılıyordu.

İnledim ve ellerimi pantolonunun bağcıklarına kaydardım. "Tenini tenimin üzerinde istiyorum" dedim ona. "Her yerini." *Khui*'m onaylarcasına mırladı. Bir an sonra, ellerim aletinin başına değdi ve tepesinin damla damla ıslandığını hissettim. Elim ağzıma götürdüm ve onun tadını alınca inledim. Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu; tatlı, misk kokulu ve lezzetli. *Khui*'den önce de tadı hoşuma gidiyordu ama artık... Önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Tanrım, gerçekten onu emmek istiyorum."

"Yankı eşinin tadı başka hiçbir tada benzemez" diye mırıldandı, saçlarımı okşayarak. "Dilimin senin çiyinden daha lezzetli bir şey tatmaması gibi."

Çiy mi? Aşk sözcükleri hakkında konuşmamız gerekecekti anlaşılan. Ona gülümsedim ve çıplak kalana kadar pantolonunu çekip indirdim. Aletini elime aldım ve sıcak, zonklayan organın verdiği keyifle inledim ve sonra tepesinde boncuk boncuk biriken damlacıkları yaladım. Her biri çok lezzetliydi. Elim kendi bacak arama gitti, Maylak'ın bana verdiği pantolonun içine kaydı, bir yandan ona dokunurken bir yandan kendime dokunmaya başladım. Şehvetten çılgına dönmüş haldeydim ve o anda onu aklımı kaçırarak kadar çok arzuluyordum. Bu sırada *khui*'m de Vektal'in kiyle ahenk içinde murlayıp zonkluyordu.

İnanılmaz bir histi. Bir parmağımı içime sokup inledim. Yeterli değildi.

"Sırtüstü uzan" diye soludu eşim, beni okşarken. "Madem bu kadar ihtiyacın var, bırak bunu ben yapayım."

İkna edilmeme gerek yoktu. O kadar ıslak, o kadar kaygandım ki onu içime alabileceğimi biliyordum. Yaramazlık hissiyle dolup taşarak kayanın üzerine çıktım ve karnımı taşa bastırdım, kalçala-

rım havadaydı. "Arkadan yapalım Vektal. Hatırladın mı? Mağaradaki o geceyi? Hiç bu şekilde yapmadığını söylemiştin."

Hırliyordu ve dudaklarını sırtıma bastırıldığını hissettim. "Asla... Kuyruk yüzünden..."

"Ama benim kuyruğum yok" dedim ve popomu ona doğru oynattım.

Vektal, kalçalarımı kavradı ve pantolonumu yırttı. Ben de ona yardım etmeye çalışıyordum ve bir an sonra pantolonum dizlerimin etrafındaydı, popom da soğuk havada çıplaktı. Aletini sertçe bastırıldığını hissedince kalçalarımı daha geniş açtım; kıyafetlerimin izin verdiği kadar. "Evet" diye soludum. "Lütfen."

Sonra içime doğru itti ve büyüklüğünden nefesim kesildi. İçime girerken aletin her çıkıntısını hissediyordum; o kadar dardım ki. Ama Tanrım, öyle harikaydı ki haykırdım. Parmaklarım kayayı tırmaladı, tutunacak bir şey aradım. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece Vektal ve içime giren aleti vardı.

Daha da derine ittirdi ve sonra bir şeyin daha popoma değdiğini, o sert mahmuzun kış deliğime doğru ilerlediğini hissettim. İçime beni tepeden tırnağa titreten yepyeni zevk dalgaları yayıldı ve resmen kayadan aşağı sıçradım. "Bir daha" diye haykırdım o geri çekilince de. "Lanet olsun, yine yap!"

Sonra içime girdi, mahmuzunu da klitorisime sürtmek yerine kıcımın girişine doğru itti. Tuhaf, sıkı ve bir şekilde tahrik edici bir histi bu. "Repertuarımıza kesinlikle bu pozisyonu eklememiz gerekecek" dedim ona, nefes nefese.

"Tatlı yankım" diye homurdandı. "Sen..."

Gökyüzünde parlak bir şey yanıp söndü. Vektal'in altında öylece kalakaldım ve nefes nefese, ışıklar içinde havada süzülen bir uzay gemisinin dağın üzerindeki gökte ilerlemesini izledik. Daireler çizdi ve sonra eski kargo bölümünün bırakıldığı yerde havada asılı kaldı.

Bizim bırakıldığımız yerde.

Gökyüzünü izlerken hiç kıpırdamadan, olacakları bekledim. Üzerimde, içimde, Vektal de donmuş durumdaydı.

Gemi sanki sonsuza dek orada öylece duracak gibi görünüyordu. Sonra ışıkları yanıp söndü ve havalanarak atmosferde gözden kayboldu.

Rahatlayarak nefes verdim. "Gitti mi?"

"Anlaşılan metlak'ları istemiyorlarmış" dedi Vektal neşeli bir sesle. "Ve sen, benim tatlı insanım, artık sonsuza dek bu dünyanın bir parçasısın."

Göğüskemiğime dokundum ve sonra yeniden titremeye başladım, mırıltım Vektal'inkiyle eşleşti. "Sonsuza dek seninim, değil mi?"

"Sonsuza dek" dedi, bir kez daha derine itti. Ben haykırarak boşalana dek de devam etti. Sevişmemiz gibi boşalmam da hızlı ve sert olmuştu; Vektal'inki de hemen arkasından geldi. Ama bu sefer, tohumları içime fışkırdığında onun sıcaklığını hissetmedim. Vücut ısım artık onunki kadar yüksekti. Bunun nasıl mümkün olduğun tam olarak bilemiyordum çünkü yüksek ateş insana zarar verebilirdi. Demek *khui* içimde boş durmuyordu; bu yeni gezegende uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmemi sağlamak için her türlü genetik özelliği baştan yazıyor olmalıydı.

Vektal beni kayadan kaldırıp kollarına aldı ve öpücüklere boğdu. Ben de gülerek aynı şekilde karşılık verdim ve sonra birlikte pantolonlarımız inik halde karın içine yuvarlandık.

Ofladım, bitkindim ama hâlâ içimdeki mırlama susmamıştı. Başka uzay gemisi görür müyüm diye gece göğüne baktım ama etraf sessizdi.

İyi ya da kötü, sonuçta buradaydık. Aslında iyi olduğunu biliyordum çünkü yanımdaki adam beni kendine doğru çekerek kulağımın içine yalamaya ve dişlemeye başlamıştı. "Tekrar yapmak zorunda kalacağımızdan eminim" dedim ona nefes nefese. "*Khui*'m pek sakinleşecek gibi durmuyor."

"Yankının ilk birkaç gün boyunca en yoğun halinde olacağını söylerler. Ondan sonra normal bir şekilde yürüyebileceğiz sanırım" dedi muzipçe.

Eh, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun o zaman. "Sonra ne olacak?"

“Yuvamıza, ikimizin inine gideceğiz.” Karnıma dokundu. “Eniğimize kavuşacağız.” Parmakları düz karnımı okşadı. “Birçok insan ve sa-khui çiftleşmesinin ilki olmasını umarım.”

Kulağa son derece... hoş geliyordu. Onu sırtüstü devirdim. Kırılan bileğimin bile artık pek acımadığını fark etmiştim, belki bu da *khui*'nin işiydi? Eşime gülümsedim. “Başkası için yankılanmadığın sürece sorun yok.”

Başını ağır ağır salladı. “Yankı eşi bir tanedir. Biz ömürlük eşleşiriz.”

Bu da kulağa hoş geliyordu.

EKSTRA BÖLÜM
GEORGIE AVA ÇIKIYOR

@novaebook

Georgie

Geceler, Vektal ile bu gezegende olmanın en sevdiğim kısmıydı sanırım.

Yanlış anlaşılacak istemem, her şey harikaydı. Ama günler çok yoğun geçiyordu. Vektal'in sabahtan akşama kadar avlanmadığı zamanlar, kabilesine liderlik etmesi gerekiyordu. Avcıları organize ediyor, tavsiyeler veriyor ve kaçınılmaz olarak birileri arasında arabuluculuk ediyordu. Şef olarak Vektal aynı anda hem takım koçu hem ofis patronu hem de yargıçtı. Peki ya geceleri? Geceleri mağaramızda birlikte dinlenerek, öylesine... takılabiliyorduk. Bir şey yapmamız ya da kimseye rehberlik etmemiz gerekmiyordu. Yeni evliler –ya da yeni eşler– gibi mağaramızda vakit geçireceğimiz açıktı ve diğerleri bizi rahat bırakıyordu.

Bu yüzden geceler favorimdi.

O gece Vektal kürklerin üzerine yayılmıştı. Üzerindeki peştamal haricinde çıplaktı; ikimiz derilerden falan laflarken onun büyük, tuhaf ayaklarıyla oynuyordum. Yanımda getirdiğim onca insana giysi yapmak için çok fazla deriye ihtiyacımız vardı ve kabilenin deposundaki stoklarını neredeyse tüketmiştik. Daha fazla hayvanın avlanması gerekiyordu ve diğerlerinden daha iyi, daha yumuşak derisi olan belli hayvanlar vardı. Yani varmuş.

Dinliyordum ama bir yandan da ayak parmaklarıyla oynuyordum. Baş başa geçirdiğimiz vakitlerde düşüncelerim neredeyse her zaman hızla sekse kayıyordu. Mağaralarda geçirdiğimiz bir buçuk haftanın ardından her şey hâlâ yeniydi ve belki bunun ne-

deni yankının kalıcı etkileri, belki de Vektal'in yatakta gerçekten çok iyi olmasıydı ama gündüz ya da gece, her zaman, her yerde bana dokunsun istiyordum.

Oysa Vektal'in akli derilerdeymiş gibiydi, bu yüzden ben de onun ayak parmakçıklarıyla oynuyordum. Ama aslında onlara "parmakçık" denemezdi tabii. Bu terim onların küçük olduğunu ima ediyordu ve Vektal'in ayakları küçüğün k'si bile değildi. Ayağının üç büyük yayvan parmağı ve tuhaf, ince, sert bir topuğu vardı... Hepsi bu kadardı işte. Bir yerlerde gizli bir parmağı olup olmadığına bakmak için ayaklarını salladım ama yoktu.

Ayağının altına dokunduğumda Vektal parmaklarından birini oynattı. "Bugün ayaklarıma taktın bakıyorum."

"Ayak başparmağın nerede? Onu bulmaya çalışıyordum da." Ona gülümsedim, bu kadar rahat görünmesi hoşuma gidiyordu. Bir kolu başının altında, diğeri karnının üzerindeydi. Gözkapakların ağırlaşmıştı ve... keyfi yerinde duruyordu. Buna bayılıyordum. Sadece benimleyken böyleydi. Başkalarının yanında lider, sorumluluk sahibi, tüm cevapları bilen olmak zorundaydı. Sürekli "iş üstünde" yani. Oysa benimleyken? Rahatlayabilirdi... Hatta biraz şapşallık bile edebilirdi.

Kıkırdadı, ayağını avucumda oynattı. "Ne demek istiyorsun? Bütün ayak parmaklarım yerinde."

Başımı iki yana sallayıp ayağını bıraktım ve karnına dayadığı elini tutmak için elimi vücudunda yukarı uzattım. Bileğini tuttum ve her parmağını göstererek, "Bir, iki, üç" diye saydım, sonra başparmağına dokundum. "Dört. Tamam mı?"

"Aferin sana. Sayabiliyorsun demek. Gerçekten gurur duyuyorum." Biçimli dudaklarıyla keyifli keyifli sırıttı.

Yerime dönüp ayağını tekrar kucağıma çektim. Her parmağını işaret ederek saydım, "Bir... iki... üç. Diğerleri nerede?"

Ellerini boynuzlarından aşırarak başının arkasına dayadı. "Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu düşünmen beni eğlendiriyor."

"Ayak parmakların ikişer tane eksik! Bu çok tuhaf!" Bunun, onun tuhaf bir şekilde öne çıkık topuğuyla ilgisi vardı kesin ama

ben biyolog değildim. Ayrıca, onunla dalga geçmeyi seviyordum.

“Tuhaf mı?” Küçümseyici bir ses çıkardı. “Senin de bacak aranda bir meme ucu var. Bence de bu tuhaf.”

Kahkahamı bastırdım. “Bacak aramda ne varmış, ne?”

Vektal’in gözleri eğlence ve uyarılma karışımı bir duyguyla parladı. Ayağını elimden çekip dört ayak üzerine doğruldu, bakışlarında yırtıcı bir ifade vardı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve ben de ayağa kalktım –ya da kalkmaya çalıştım– ama beni tekrar kollarının arasına çekti. Kontrolü ele almak için güreştik ama onun yarısı kadar olduğum için doğal olarak kaybettim. Sonunda kürklerin içinde sırtüstü uzandım ve eşim yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle üzerime geldi.

“Sana göstereyim” diye mırıldandı. İri eliyle tuniğimi çekiştirerek boynuma kaldırdı ve göğüslerimi açtı. Vektal onlara bakarken nefesim kesildi ve meme ucumu okşayınca da inleyerek dudaklarımı ısırdım. “Bu bir.” Elini diğerine götürdü ve alaycı şekilde dokundu. “Bu iki.”

“Aferin sana. Sayabiliyorsun demek” diye karşılık verdim, sözlerini ona karşı kullanarak. O koca elini pantolonumun içine kaydırarak bacak aramı avuçladı ve bir parmağını kıvrımlarımın arasına uzattı. “Bu da üç.” Klitorisimin üzerini okşuyordu. “Çok mükemmel bir üç.”

Nefes nefese kalarak eline doğru eğildim. “O... o benim klitorisim.” Beni okşamaya devam etmesini çaresizce isteyerek ona yapıştım. Zaten arzuyla dolup tahrik olmuş, ıslanmışım ve dokunuşu karşısında kıvranıyordum. “O meme ucu değil.”

“En tatlı meme ucu” dedi bana inatla ve yumuşak, alaycı dokunuşlarla, tam da sevdiğim şekilde, daireler çizmeye devam etti. Vektal bacak arama eğildi. “Ve onu emdiğimde, eşimin gelmesini sağlıyorum.”

Daha fazlası için çıldırarak kendimi eline bastırdım. “Çok sinir bozucu bir adam olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedim soluk soluğa ve sesimde en ufak bir hayal kırıklığı yoktu. Okşamayı andırıyordu aslında. “Benim çok ama çok sinir bozucu, kocaman,

yakışıklı erkeğim." Parmağını aşağıya daldırıp okşayarak içime sokunca eridim. "Mükemmel elli."

"Ve ağızlı."

Bu sözler karşısında inledim. Ağzını kesinlikle üzerimde ıstıyordum. Eğilip bana aç bir öpücük verdi, sonra elini deri pantolonumdan çıkardı. Ben itiraz eder gibi inleyince Vektal pantolonunun ipini çekip gevşetti, sonra da kalçalarımın altına aşağıya indirdi. Bacaklarımın yarısına kadar inen pantolonumu çekip çıkararak bir kenara fırlattı, sonra da koca kafasını bacaklarımın arasına soktu. En sevdiği noktayı yalayıp emerken beni yerimde tutmak için kocaman elini de bacağıma doladı.

Bunu bana düzenli olarak yaptığı sürece "klitoris" ya da "meme ucu" demesi umurumda değildi. Ağzına doğru kendimi ittirip boynuzlarını kavradım ve o beni aç bir arzuyla yalayıp yutarken sıkı sıkı tutundum. İçimi nasıl kıpırdatacağını, beni kısa sürede orgazmın eşiğine nasıl getireceğini çok iyi biliyor ama ben acınacak bir halde, benden esirgenen orgazm için kıvrılırken bir anda geri çekiliyor, başını aşağı indiriyor ve dilini içimin girişinde gezdiriyordu.

Bacaklarımın arasında takılmayı seviyordu. Sanırım beni saatlerce yalayabilirdi. Ağzıyla, diliyle, dudaklarıyla bana bu kadar... cömert davranan biriyle hiç birlikte olmamıştım.

Her yeniyle cömertti aslında. Aşağılara ilgi gösterirken kıvrandım ama sonra tekrar klitorisime sokuldu. Yeniden orgazma yaklaşırken "Vektal" dedim nefes nefese. "Çok yakınım. Seni içimde ıstıyorum. Beni sensiz boşaltma."

"Asla" diye mırıldandı tümseğime kondurduğu öpücükler arasında. "Asla."

Üzerime atladı, ben de büyük omuzlarını ve sıcak, kaslı göğsünü ağızla kavradım. Dokunduğumda inanılmaz bir süet hissi veren tenini okşadım. Vektal ağzımı çok nazikçe öpmek için durakladı, sonra üzerimde tüm heybetiyle yükseldi ve derinlerime daldı.

İçime girmesinin bilinciyle nefesim kesildi; bu his asla eskimiyordu. Sürtündüğü her çıkıntıyı hissediyordum; duygular art

arda, acımasızca içime işliyordu. İçime giriyor ve sonra kalçalarını esnetiyor, mahmuzunu klitorisime öyle bir sürüyordu ki tüm vücudum şiddetli bir uyarılmayla canlanıyordu. Bacaklarımı kalçalarına dolayıp ona sıkıca tutundum. Her darbesiyle bana yeniden sahip olduğunu hissediyordum ve orgazm, bedenimi ele geçirdiğinde *khui*'min memnuniyetle mırladığını fark edince hiç şaşımadım.

Yankılarımız eşleşmiş olsa bile Vektal'in yanındayken, özellikle de sevişirken hâlâ mırılıyordu. Sanki ne kadar mutlu olduğumu biliyor ve bana kendisinin de mutlu olduğunu söylüyordu.

Vektal doyuma ulaşmak için üzerimde hareket ediyordu ve içimde gelip giderken ona cesaret verici, yumuşak sözler fısıldıyordum. Boşalırken titredi, boğazında bir kahkaha yükseldi, sonra da bitkin şekilde yığıldı. Kollarımı boynuna doladım ve uzanabildiğim her yerine öpücükler kondurdum. Benim koca uzaylım bağımlılık yapıyordu. Artık yaşam şartları hiç de rahat olmayan bu gezegende mahsur kaldığım için mahvolduğumu düşünmüyordum.

Kendimi... şanslı hissediyordum. Çünkü her zaman onunla birlikte olacaktım. Buna bayılıyordum.

Ona da bayılıyordum.

Vektal üzerimde istediğim kadar çok kalmadı ve ayağa kalkıp, temizlenmek için bir kürk parçası aldı. Onu ıslatıp benimle ilgilenmeye koyuldu; parmakları kalçaların arasında gezinirken yüzüne gururlu bir ifade yerleşti. Sevişmekten bitkin düşmüş bedenimi görmek onu gururlandırıyor. Mağara adamlarına özgü bir "Bunu ona ben yaptım" ânu yaşıyordu. İş bitince sırtüstü uzandı ve beni kendine çekti. Ona doğru kıvrıldım ve elimi göğsüne dayayıp benimkiyle birlikte mırlayan memnun *khui*'sinin alçak titreşimlerini hissettim. Gülümseyerek sıcak tenine bir öpücük kondurdum ve ayaklarımı bacaklarına doladım. "O gülüş ne içindi?"

Göğsüne koyduğum elimi tuttu; koca pençeleri ellerime kıyasla çok büyük görünüyordu. Aramızdaki boyut farkına asla alışamayacaktım sanırım. "Ne gülüşü?"

Göğüs ucuna bir fiske vurdum. "Boşalırken güldün ya! Çok tatlıydı ama neden güldüğünü merak ettim."

"Çünkü mutluyum." Omuz silkti, sonra kolunu bana dolayıp beni kendine çekti. "Bazen inanasım gelmiyor."

Ben pek duygusal bir kadın sayılmazdım ama Vektal sayesinde hissetmediğim duygu kalmamıştı neredeyse. Kalbim ona olan aşkımdan patlayacakmış gibi çarpıyor, *khui*'m mutlulukla şarkı söylüyordu. Ağzım tenine dayalı gülümsedim ve onu tekrar öptüm. "Ben de mutluyum. Bu kötü mü?"

"Neden kötü olsun ki?"

Yaşadıklarımızı düşündüm. Beni ve diğer insan kadınları Dünya'dan kaçırıp hepimize köle gibi davranan ve canımızı yakan, sonra da hayatta kalamayacağımızı düşündüğümüz karlı bir yerde bizi terk eden o tuhaf yeşil uzaylıları. Ama kurtulmuştuk ve Vektal'in halkı bizi aralarına kabul etmişti. Kızların kimisi için bu büyük bir değişiklikti. Kimisi, ben ve Vektal gibi, hemen yankılanmıştı ve hallerinden memnun görünüyorlardı. Diğerleriyse... Eh, olan bitenle hâlâ başa çıkmaya çalışıyorlardı.

Yaşananlar kolay hazmedilecek şeyler değildi. Bunun zaman alacağını anlıyordum. "Kızların bir kısmı buraya alışmakta zorluk çekerken bu kadar mutlu olmak kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oluyor."

Omzumu okşadı. "Sen şefin eşisin. Diğerleri için bir örnek teşkil ediyorsun. Sen mutlu olursan belki onlar da mutlu olmanın doğru olduğunu görürler."

Benim tatlı, sevgili, masum eşim. Kadınlardan bazılarının travmalarını atlatmak için birkaç gülümsemeden çok daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu ona söyleyemedim. Kendince, yine de çabalıyordu. Göğsüne hafifçe vurdum. "Olabilir tabii. Yarın ne yapacaksın?"

"Ava çıkacağım." Vektal başımın tepesine bir öpücük konurdu ve bana sıkıca sarıldı. Harika seksten daha iyi olan tek şey, sonrasındaki bu hararetle sarılmaydı doğrusu. Bana dokunmaya doyamıyordu, ben de dokunulmaya doyamıyordum. "Gerçi far-

la uzaklaşmayacağım. Eşimden uzun süre ayrılmaya niyetim yok. Onun yalnız kalmasını istemem.”

Sanki yalnız kalabilirmişim gibi. Aynı mağara sisteminde yaşayan kırktan fazla kişiydik. Kalabalığa karışmak için tek yapmam gereken, özel mağaramızdan çıkmaktı. Ama Vektal ile birlikte olmanın yanına bile yaklaşamazdı elbette. Bir geceyi ayrı geçirmek zorunda kaldığımızda onu özleyecektim. O günün yakında geleceğini biliyordum ama henüz buna hazır değildim. Cicim aylarının yapışıklık evresini mutlu mesut yaşamakla meşguldüm hâlâ. Her sabah mağaradan gidişini düşünüyor ve üzüliyordum. Yeri ne getirmesi gereken onca sorumluluğu varken, onunla daha fazla zaman geçirmek istediğim için bencillik ettiğimi düşünüyordum. Kabileye liderlik etmekle meşgul olmadığı zamanlarda avlanması gerekiyor ya da elle yapılması gereken diğer zibilyonlarca işten birine yardım etmesi gerekiyordu.

Benim de yapmam gereken çok iş vardı. Bunun farkındaydım. Hemalo bana Vektal’in getirdiği derilerin nasıl tabaklanacağını göstermeye başlamıştı; sonra yemek pişirmek, dikiş dikmek ve ot toplamak da gerekiyordu. Sertleştirilmiş deri şeritlerden sepetler örmek, kök kurutmak ve kendi gezegenimde önüme hazır gelen pek çok şeyi yapmam lazımdı. Sabahleyin kahve içip çörek mi yemek istiyordum? Burada bunun için kahve yetiştirip çekirdeklerini toplamam, öğütmem, sonra derisi için bir hayvanı öldürmem, su geçirmez bir kese dikip işlemem, keseyi ateşe asmak için hayvan kemiklerinden bir sehpa yapmam gerekirdi. Ayrıca içeceği koymak için hayvan kemiğinden bir kupa da yapmam gerekecekti.

Lanet çörek konusunu ise hiç açmasam daha iyi. Sa-khui halkı pek tatlı düşkünü değil gibiydi.

Tüm bunlar çok büyük bir emek istiyordu ve kendi payıma düşeni yapmaktan çekinmiyordum. Gerçekten. Herkesin yardım eli uzatmasını ve küçük kabilenin dedikodu ve gülüşmeler arasında birlikte çalışarak ve yükü paylaşarak işleri olabildiğince keyifli hale getirmesini seviyordum. Ama... Avlanmak da bir işti.

Vektal ile ava çıkmayı düşünüyordum. O gün erken saatlerde, genç bir sa-khui kızı olan Farli'nin elinde mızrakla, adamlardan biriyle konuştuğunu görmüştüm. Karlı tepeleri işaret ediyordu ve kemerine ölü bir tavşan –*hayır, bir zıpzip*, diye hatırlattım kendime– asılmıştı. Demek ki avlanıyordu. Madem genç kızlar bile ava çıkabiliyordu, o halde ben de eşimle gidebilirdim, değil mi? Gerçi henüz gitmemiştim. Buraya gelişimizin ardından, mağaradan dışarı adım atmayı düşünemeyecek kadar yorgun ve bu yeni dünyadan bunalmış durumdaydım. Ama artık aradan epey gün geçmişti ve kendimi biraz daha rahatlamış hissediyordum.

Belki de Vektal haklıydı, diğer insan kadınlara örnek olmalıydım. Ava çıkabilir ve bu dünyayla mücadele etmeye başlayabilirdim. İnsan olmamızın, mağaralara kapanıp bu yeni hayattan korkmamız gerektiği anlamına gelmediğini herkese gösterebilirdim. İstersek yaşamımız son derece güzel ve yüce olabilirdi. Sadece çaba göstermemiz gerekiyordu.

“Georgie? Eşim?” Vektal parmaklarını çenemde gezdirip bana bakıyordu. “Uyudun mu? Çok sessizsin.”

“Uyanığım. Sadece düşünüyordum.” Saçlarımın omuzlarıma dökülmesine izin vererek doğruldum ve ona tutkulu bir şekilde gülümsedim. Üzerimde hâlâ hantal tuniğim vardı ve saçlarım da birbirine karışmış durumdaydı ama onun yanındayken kendimi her zaman seksi ve güzel hissediyordum. Beni görünce gözlerinin parlamasından, onun için karşı konulmaz çekicilikte olduğumu anlıyordum. “Yann seninle geleceğim.”

Vektal şaşkınlıkla bana baktı. “Avlanmayı bilmediğini sanıyordum.”

“Bilmüyorum.” Uzanıp göğsünü dürtükledim. “Bana nasıl yapılacağını göstereceksin. Tıpkı dediğin gibi, herkese örnek olacağız. Nasıl avlanacağımızı öğreneceğim ve hatta belki avlarını iki katına çıkarırız. Hem ikimiz çalışırsak işin daha çabuk biter, değil mi?”

Şaşkın şaşkın bakarak uzun süre sessiz kaldı. “Birlikte çalışırsak daha hızlı halledeceğimizi sanmıyorum” dedi yavaşça. “Avlanmayı bir günde öğrenemezsin.”

“Ama bu öğrenmem gereken bir beceri, değil mi?” dedim akıllı bir gülümsemeyle. “Peki bana nasıl yapılacağını gösterecek misin?”

Vektal beni kendine çekti ve saçlarımı yüzümden geriye taradı. “Sevgili eşim, senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Sen istersen, ateş bile yerim.”

Eğilip burnumu cilveli cilveli onunkine sürttüm. “Şansına ateş yemeni istemiyorum. Beni yemeni tercih ederim.”

Vektal

Vefasızlık gibi geliyordu... Ama eşimle avlanmayı dört gözle beklemiyordum.

Bu düşüncelerimi kendime sakladım çünkü Georgie alınabilirdi. Diğer avcılar kadar becerikli olmayı kafasına koymuştu. Akıllıydı, işleri çabucak kavrayacağından hiç şüphem yoktu.

Sadece... Küçüktü. Çok da narin. Şafak sökmeden uyanıp avlanmak için giyindiğimiz sırada gözümü dikip bakmamaya çalıştım. İnsanlar sa-khui halkı kadar dayanıklı değildi ve bu beni endişelendiriyordu. O benim eşimdi ve ona karşı çok korumacıydım. Çizmelerini giyip beceriksizce bağladığını görünce ellerini ittirip onun yerine düzgünce bağlamak istiyordum. Üzerine bir kat daha kürk giydirmek istiyordum çünkü rüzgâr, narin insan derisini yırtacak kadar haşındı.

Sa-khui içgüdülerim bana onu korumamı söylüyordu. Ama eşi olarak, bunun onu sadece üzeceğini ve mutsuz edeceğini biliyordum. Georgie'yi tanıyordum. Nasıl düşündüğünü biliyordum. Kararlı ve iradeliydi, diğer sa-khui avcıları kadar faydalı olmak istiyordu.

Avlanacaktı... Ve bu yüzden ona olabileceğinin en iyisi olmayı öğretmeliydim; böylece güvende olabilir, vahşi doğada kendine nasıl bakacağını bilebilirdi. Eşini yeni bulmuş bir erkek olarak, Georgie'yi tehlikeye atmaktan ödüm kopuyordu ama onu memnun etmeyi de her şeyden çok istiyordum; bu yüzden endişelerimi sakladım. Kürk pelerini omuzlarına yerleştirirken "Dışarı çık-

maya hazır mısın?" diye sordum.

"Sanırım!" Gözleri heyecanla parlıyordu, yanakları pembe pembe kızarmıştı. "Nasıl olmuşum? Ne düşünüyorsun?"

Pelerinin kapüşonunu başına geçirdim, koruyucu içgüdülerime engel olamıyordum. "Acıktın mı? Hava kötüleşirse diye çıkmadan önce sıcak bir şeyler yesek iyi olur."

"Normalde dışarı çıkmadan önce karnını doyurur musun?" diye sordu Georgie merakla. "Kahvaltıyı atladığını sanıyordum."

Ama ben sen değilim, demek istedim. Sen benim kıymetlimsin, yumuşak eşimsin ve sana göz kulak olmalıyım. "Bugün karnım aç ama" dedim. "Yolculuğa çıkmadan önce bir şeyler yemenin zararı olmaz."

"Pekâlâ. Gidip kahvaltıda ne varmış bakayım." Bana şöyle bir baktı, sonra eğildi. "Ateşin yanındaki kadının adı neydi? Uzun örgüleri olan."

"Sevvah" diye hatırlattım.

İşıl işıl gülümsedi. "Sevvah. Teşekkür ederim." Elimi tuttu ve bana yaklaştı, başını geriye yatırıp dudaklarını büzdü. Bu hareketi biliyordum. Onu öpmemi istiyordu. Eğilip ağzımı onunkine bastırdım; pembe dilinin benimkine değmesini bekliyordum ama o sadece şapırtılı bir öpücük verip beni bıraktı, sonra mağaradan dışarı fırlayarak, her zaman sıcak bir yemeğin hazır tutulduğu ortak ateşe gitti.

Ben de özel mağaramızdan çıkarak girişe ilerledim. Orada, duvar boyunca, yeni bilenmiş mızrakları hazır tutuyorduk; onları karıştırıp Georgie'min ince, beş parmaklı eline sığacak kadar küçük bir silah aradım.

Bir ses, "Mızrağını mı kırdın?" diye sordu ve bir el, selamlamak için omzuma vurdu. Kabilenin en genç ve ağzı en bozuk avcılardan biri olan Harrec'ti bu. Uzun yüzü merakla parlayarak bana sırtıyordu. "Tuttuğun mızrak o güçlü ellerin için yeterince büyük değil gibi."

"Georgie için" diye itiraf ettim. "Avlanmayı öğrenmek istiyor, ben de ona öğreteceğim."

Harrec bana şaşkınlıkla baktı, sonra güldü. "Şhorşi mi? Ava mı çıkacak?"

Eğlenmesi beni rahatsız etmişti. "Evet."

"Onu bulduğunda bir tuzağa yakalanmamış mıydı?" Harrec çoğu zaman iyi huylu ve zekidir ama yeni eşimi konu alan hiçbir espriyi kaldırarak halde olmadığımı fark ettim. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bir insan dışisinin avlanamayacağını mı söylüyorsunuz?"

Kısa süre önce aynı endişeyi taşıdığımı göz ardı ediyordum.

"Bütün dişiler avlanabilir." Harrec omuz silkti. "Ben sadece, ona mızrak vermek kötü bir fikir olabilir diyorum."

"Endişeni dikkate alacağım" dedim ters ters. Sözleri, eşime nasıl avlanılacağını gösterme konusunda beni her zamankinden daha kararlı hâle getirmişti. Kimsenin onun hakkında kötü düşünmesini istemiyordum. Eşim güçlü, cesur ve iyi biriydi. Tuzağa yakalanması onun aptal olduğunu göstermezdi. Bana geldiği yerde bu tür tuzakların, tıpkı yoğun kar gibi yaygın olmadığını söylemişti. Garibime gitmişti ama bu doğruysa böylesi tehlikeleri bilmemesi doğaldı. Elimdeki mızrağı inceledim. Hafif ama keskin bir ucu vardı. Farli'ye ait mızraklardan biri olmalıydı.

Harrec birkaç adım uzaklaşıp kolunu salladı. "Warrek! Buraya gel! Şefinin bugün için ne planladığını dinle."

Hırlamamı bastırdım. Kabilem haddinden fazla meraklı avcılarla doluydu. "Kontrol etmen gereken tuzaklar yok mu senin Harrec?"

"Birazdan edeceğim." Sırttı, sonra da kendisinden daha uzun boylu ve yaşça büyük avcıya doğru koşturdu. Warrek her açıdan Harrec'in tam tersiydi; uzun boylu ve sessizdi, yelesi de Harrec'in düğüm düğüm, kabarık yelesine kıyasla sırtından aşağıya akan bir şelale gibiydi. Bana bakarken bakışları ciddi ve sabırlıydı. Bazen ikisini de Eklan'ın yetiştirdiğine inanmak zor geliyordu.

Warrek önce elimdeki küçük mızrağa, sonra da bana baktı. "Eğitim için mi?"

Başımınla onayladım.

"Onu enik patikalarına götüreyim mi?" Warrek'in sorusu biraz garip olsa da mantıksız sayılmazdı. Tüm yavrulara nasıl avlanacaklarını, izleri nasıl okuyacaklarını ve çevrelerini nasıl öğreneceklerini Warrek öğretirdi. Bunu teklif etmesi doğaldı.

Yine de Warrek'in tüm günü eşimle geçirmesini düşünmek bile beni rahatsız ediyordu. Ellerine rehberlik etmesi, ona mızrağı nasıl tutacağını göstermesi gözümde canlanıyordu. Ciddi Warrek ile eşimin iz sürerken kendi aralarında gülümsediklerini hayal ettim ve... Bunların hiçbirisi hoşuma gitmedi. "Ben halledeceğim."

"Köşeye sıkışmış bir metlak gibi hırlıyor" diye şaka yaptı Harrec, korkmuş gibi bir adım geri çekilerek. "Yeni çiftleşmiş bir avcı ile dışisinin arasına girme dostum."

Warrek her zamanki sakinliğiyle bana göz kırpmakla yetindi. "Sabırlı olmayı unutma şef. Acemi bir avcı sabır ister."

"Harrec de öyle" diye homurdandım. "Ve ben onu henüz öldürmedim."

Harrec sadece güldü ve iki avcı nihayet yanımda ayrılırken, Georgie elinde paylaşmamız için bir kâseyle yanımıza geldi. Merakla bana bakıyordu, hafifçe çenesine dokundum. Bazen ona dokunmak bile beni sakinleştiriyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, tadına bakabilmem için kâseyi havaya kaldırarak. "Öfkeli görünüyorsun."

"Şimdi daha iyiyim" dedim ona ve çorbadan bir yudum aldım. Ağzımı onun içtiği noktaya dayamaya dikkat etmişim çünkü onun en küçük tadı bile mükemmeldi. "Gidelim mi artık?"

Heyecanla başını salladı.

Çok... kötü gidiyordu.

Hevesli eşimi karlı tepelere çıkarmıştım. Neredeyse anında, ayak uydurmakta zorlanmaya başladı. İnsanların bacaklarının çok daha kısa olduğunu ve zayıf bedenlerinin karda sa-khui'lerinki kadar kolay ilerleyemediğini unutmuştum. Onun karda debelen-

diğini görmekten nefret ediyordum ama kucağıma almama da izin vermiyordu. Georgie patikayı yürümekte ısrar edince, ben de ona ayak uydurmak için adımlarımı yavaşlattım.

Çok uzağa gidemedik; iyi avlanma alanlarına ulaştığımızda eşim nefes nefese kalmıştı; gürültüyle soluk alıyor ve karda yürürken çok ses çıkarıyordu. Sessizce nasıl hareket edeceğini bilmiyordu, nefesi kesilmişken ondan sessiz olmasını istemek de bana zalimce geliyordu.

"Belki de mızrak yanlış seçimdi" dedim ayak sesleriyle yakın bir çalıdaki bir çift tombul kuşu ürküten eşime. "Belki farklı bir silah daha akıllıca olur."

Eşimin uzaktan avlanmasına izin verecek bir şey bulmalıydım çünkü bu yavaşlıkla avına asla yaklaşılamayacaktı.

Mızrağa tüm ağırlığıyla yaslanarak bana baktı. Yüzü terliydi ve başlığını uzun zaman önce çıkarmıştı. Yanakları parlak pembe olmuştu, burnunun ucu da öyle. Bitkin görünüyordu. "Belki kılıcınla o zaman? Sanırım onu deneyebilirim."

"Benim kılıcım olmaz" dedim elimden geldiğince nazikçe. "Büyük boy bıçak gibi bir şey o. Onunla çok yaklaşman gerekir ve seni tehlikeye atmak istemiyorum."

"Kuşlardan ve tavşanlardan mı korkuyorsun?" Bana garip garip bakıyordu.

"Yalnızca onları avlamıyoruz. Her şeye hazırlıklı olmanı istiyorum."

Başıyla onayladı; elini kalçasına dayamış, nefesini toparlamaya çalışıyordu. "Neden kılıç kullanıyorsun ki zaten? Başka kimse kullanmıyor."

Omuz silktim. "Babam bana böyle öğretti, onun babası da ona öyle öğretmiş. Sadece kılıç kullanmıyorum elbette. Şef olarak, kabileme birçok farklı şekilde avlanabildiğimi göstermek istiyorum."

"Yani gösteriş yapmak için?" Georgie kıkırdadı. "Pekâlâ o zaman. Sence ne kullanmalıyım?"

Bir an düşündüm. Georgie'ni avladığı yaratıklardan güvenli uzaklıkta tutacak şey ne olabilirdi? Bir dvisti sürüsünün peşine

düştüğü gözümde canlanınca kaşlarımı çattım çünkü onlar büyük hayvanlardı ve tekme attıklarında toynakları bir yerini kesebilirdi. Kar kedileri zaten hiç olmazdı. İki dişliler de olmazdı çünkü onu ısırabilirlerdi. Oklu hayvanlar da olmazdı. Onun yaralanmasını istemiyordum.

Balık tutması fikrini sevdiğimden de emin değildim çünkü sular da kar kadar tehlike barındırıyordu.

Ama bir şey bulmam da şarttı... "Bolada ne kadar iyisin?"

Georgie bana şaşkın şaşkın baktı. "Daha önce kullandığımı sanmıyorum. Bana nasıl yapıldığını gösterebilir misin?"

Başımınla onayladım. Bir süre ona bolanın nasıl kullanıldığını gösterdim. Uzun bir kordonun ucuna bağlanmış, içi taş dolu iki deri keseden oluşan bir silahtı. Ona bunları nasıl sallayacağını gösterdim. Bir kuş ya da zıpzıp gördüğünde, bolayı ileri fırlatarak avını yakalayabilirdi. Silahı beceriksizce havaya kaldırsa da denemeye can attığı belliydi. Silahı ondan alıp bir kez daha gösterdikten sonra yeniden eline tutuşturdum. "Alıştırma yapacağız" dedim, uzaktaki pembe dallardan birini işaret ederek. "Bakalım şu ağacı vurabilecek misin?"

Gözlerini kısarak baktı. "Neden bu ağaç, dağdakilerden farklı görünüyor? Sanki... daha zayıf ve cılız."

"Dağdakiler sert ve güçlüdür. Bunlar daha zayıf, soğanlı kökleri var." Elimdeki mızrağa vurdum. "Silahlarımızı kemikten yapıyoruz çünkü sadece odun için dağa gitmek aptallık olur."

"Demek tezek yakmamızın sebebi bu" dedi Georgie başını sallayarak. Elindeki bolayla oynayıp onu test ediyordu. "Peki neden dağlarda yaşamıyoruz?"

"Çünkü orada çok fazla metlak var ve buradaki mağaramız çok daha güzel."

Georgie derin derin iç çekti. "Bu iş bittikten sonra güzel, sıcak bir banyonun hayalini kuruyorum, itiraf edeyim."

"İyi gidiyorsun. Gel bakalım. Bolayı dene."

Georgie başını salladı, garip yüzünde o inatçı, kararlı ifade vardı. Bu görüntüye bayılıyordum ve elinden geleni yapacağını bili-

yordum. Georgie'mi başarmak istediklerinden hiçbir şey alıkoyamazdı. Kolunu kaldırdı, tam da ona gösterdiğim gibi salladı ve...

Bolanın ucu -ağır, taş dolu o keselerden biri- Georgie'nin narin yüzüne çarptı.

Eşim yere kapaklandı.

Dehşet içinde kükredim.

Georgie

Vektal'in acı dolu feryadı gözyaşlarına boğulmama engel oldu.

Yüzümü tutup homurdanarak sırtüstü yatıyordum. Burnum içeri göçmüş gibi hissediyordum ve her yerim yoğun, ateşli bir acıyla zonkluyordu. Siktir, siktir, siktir, siktir. Bunun görüldüğü kadar kolay olmadığını, kısa kollarımla Vektal'in uzun bolasını onun gibi sallayamayacağımı bilmeliydim oysa. Aptal gibi kendi yüzümü vurmuştum.

Vektal arunda yanıma koşup beni kollarına aldı. "Georgie!"

"İyiyim" dedim yüzümü tutarak. Oysa suratım dümdüz olmuş gibi hissediyordum. "Ben iyiyim. Yemin ederim. Sadece... şaşır-dım."

Birden kendimi Vektal'in iri göğsüne bastırılırken buldum; bana sıkıca sarılıyordu. İlk başta yine yankılandığını sandım ama *khui*'sinden ses çıkmayınca sadece titrediğini fark ettim. Benim için çok korkmuştu.

Bu, acımı bir kenara itmemi sağladı ve göğsüne dokundum. "Kaldır beni tatlım. Ben gerçekten iyiyim."

"Bundan hoşlanmıyorum" diye homurdandı. "Çok kırıl-gan-sın."

"Tamam" dedim onu yatıştırmaya çalışarak. "Biraz ağırdan alalım. Sizin silahlarınıza alışık değilim, hepsi bu. Basit bir hataydı. Al, bak. Ben iyiyim." Uzanıp burnuma dokundum, çok acıma-sına rağmen her şey yerli yerinde görünüyordu. "O kadar da sert vurmadım aslında."

Vektal yüzümü o devasa ellerinden biriyle kavrayıp öyle dikkatle inceledi ki yara aradığını anladım. "Burnun şişiyor" dedi suçlar gibi bir sesle. "Yaralısın."

"Bir şeyim yok" diye ona güvence verdim.

"Nasıl bir şey yok?" Gözlerindeki bakış neredeyse çılgıncaydı. "Kendine zarar vereceksen sana avlanmayı öğretmeyeceğim."

Bunun üzerine kaskatı kesildim ve beni saran kollarından kurtulmaya çalıştım ama gitmeme izin vermedi. "Dur bakayım orada. Kadın olduğum için mi avlanmamı istemiyorsun yoksa?"

"Hayır, avlanmanı istemiyorum çünkü sen benim eşimsin, karnında eniğimi taşıyorsun ve senin incindiğini düşündükçe kalbimi yerinden çıkıyormuş gibi hissediyorum." Hâlâ tek parça olduğumdan emin olmak istercesine elini önce kolumda, sonra da karnumda gezdirdi; oysa tek yaptığım yüzüme vurmaktı. "Georgie, bunu yapamayız. Kalbim dayanmaz."

"Yani kadın olduğum için?"

Beni daha sıkı göğsüne bastırdı. "Diğer dişilerin avlanması umurunda bile değil. Ama sen avlanmamalısın. Buna dayanmam."

Tamam, bu sözler kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Demek Vektal sadece aşırı korumacı davranıyordu; mesele cinsiyet değildi. Biraz rahatlayıp kolunu okşadım. "Bebeğim, sorun yok. Gerçekten. Ben iyiyim. Sadece yardım etmek istedim ama sanırım pek başaramadım." Titremesi durana ve yüzündeki dehşet kaybolana kadar kolunu okşamaya devam ettim. "Peki... bunun yerine bana nasıl tuzak kurulacağını göstersen?"

"Tuzak" diye yineledi ve sonra canımı çıkarmak ister gibi beni sıktı. "Evet. Tuzaklar. Mükemmel. Tuzak kuracağız."

"Harika." Rahat bir nefes aldım ve tekrar burnuma dokundum. Zonkluyordu ama her şeyin yolunda olduğundan gayet emindim. "Kanamıyor, değil mi?"

Vektal'in gözleri panikle irileşti, sonra kendimi, başım geriye eğilmiş ve dünyanın en büyük uzaylısı, burun deliklerimi incelerken buldum.

Belki de ava çıkmak için gönüllü olmadan önce bu işi derinlemesine düşünmeliydim. Bu işte çok başarılı olamayacağımı biliyordum ama belli ki Vektal'in korumacı doğasını hafife almıştım. Yine de çok tatlıydı. Sadece alışmak biraz zaman alacaktı. Bu yüzden elini okşadım ve sonra yüzümü ağrıtmamasına rağmen ona gülümsedim. "Kalkmama yardım et de şu tuzak kurma işini halledelim."

Vektal tuzak kurarken beni bir şahin gibi izliyordu. En ufak bir acı hissedip hissetmediğimi görmek için beklediğinden şüpheleniyordum; eğer hissedersen eve dönecektik. Yüzümün zonklamasını umursamamaya çalıştım ve onun gösterdiklerine odaklandım, bu işi doğru şekilde yapmaya kararlıyım. O âna kadar halkıma pek de iyi bir örnek olamamıştım. Yapabileceğim bir şeyler olmaydı. Diğerlerinin mağarada kapana kısılmış gibi hissetmesi fikri hoşuma gitmiyordu. Avlanmak istiyorlarsa onlara kesinlikle avlanabileceklerini göstermek istiyordum. Herkes kabileye nasıl katkıda bulunacağını seçmekte özgür olmalıydı.

Bana gelince... Benim bir avcı olmadığım hızla anlaşılıyordu. Elimde olmadan Liz'i düşündüm, o muhtemelen harika iş çıkarırdı. Raahosh'un yanında güvende olduğunu ve uzaylının ona iyi davrandığını umdum. Kendimi bolayla dövmeme çok gülerdi herhalde ve o zaman bana da bu kadar büyük bir meseleymiş gibi gelmezdi. Yan gözle Vektal'e baktım; beni o hararetli, endişeli gözleriyle izliyordu.

Pekâlâ. Bana gösterdiği tuzağı işaret ettim. "Bir kez daha anlatabilir misin?"

Anlattı, nasıl çalıştığını gösterdi. Tuzağı, söğüde benzer pembe ağaçlardan birini eğerek kuruyordun. Tuzak, bir dalla sabitleniyor ve örülmüş deri sicimle bir halka oluşturacak şekilde ayarlanıyordu. Bir zıpzıpı içine çekmek için civardaki karın üzerine birkaç kuru yemiş atılıyor ve hayvan, tuzağı tetiklediğinde kapan gerile-

rek onu yakalıyordu. Ardından daha fazla acı çekmeyeceği şekilde nazik bir bıçak darbesiyle öldürülüyordu.

Tuzağı kurmam çok uzun sürdü çünkü dal fırlayıp duruyordu. Sonunda başardığımda, kendimle gurur duyuyordum. Rahatlamıştım. Vektal'e mutlu mutlu gülümsedim ve o da beni göğsüne bastırdı, koca vücudu neredeyse beni yuttu. "Çok iyi iş çıkardın yankım."

Sonunda. İyi yapabildiğim bir şey bulmuştuk. "Peki yarın tekrar gelip kontrol mü edeceğiz?"

"Hayır, daha fazla tuzak kuracağız." Kayalıklar boyunca, bir süre önce geçtiğimiz uzaktaki dereye doğru eliyle işaret etti. "Burası popüler bir av bölgesi. Yakınlara daha fazla tuzak kurmak akıllıca olur. Ne kadar çok tuzak kurarsak bir şeyler yakalayıp eve et getirme olasılığımız o kadar artar." Başka bir ip uzattı. "Gel. Daha yapacak çok işimiz var."

Bunu duyunca düşmemeye çalıştım. Daha çok mu işimiz vardı? Ama başımı sallayarak onayladım, ayak uydurabileceğimi göstermeye kararlıydım.

Üç tuzak daha kurduk, her biri diğerlerinden epey uzaktaydı. Vektal'in söylediğine göre hayvanlar, yakalanan hiçbir şeyin kokusunu almamalıydı. İşimiz bittiğinde ikiz güneş gökyüzünde yükselmişti ve ben tamamen bitkin düşmüştüm. Baston olarak kullandığım mızrağı tutarken ellerim titriyordu ama eşime cesurca gülümsemeyi başardım. "Pekâlâ. Şimdi ne olacak?"

Vektal çenemi kavradı ve başparmağını çenemde gezdirerek beni inceledi. "Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum ama ayak uydurabilirim. Başka tuzak kuracak mıyız?" Lütfen, lütfen daha fazla olmasındı.

Başını iki yana salladı. "Şimdilik geri döneceğiz." Tekrar çenemi okşadı, düşünceli bir şekilde bana baktı. "Acaba... Seni taşısam mı?"

Duraksadım. O kadar yorgundum ki beni mağaraya kadar taşıdığını düşününce sevinçten ağlayasım gelmişti. Aynı zamanda zayıf ya da çaresiz görünmek de istemiyordum. "Evet dersem gözünde alçalır mıyım?"

"Asla. Seninle ilgilenmek bana mutluluk verir." Karda dizlerinin üzerine çöktü ve geniş omuzlarını işaret etti.

Yukarı tırmanıp kollarımı boynuna dolayınca dağlardaki yolculuğumuzu hatırladım. Beni evine kadar sırtında taşımıştı, hem de hiç yorulmadan. Omuzlarına yerleştikten sonra ayağa kalktı ve kollarını bacaklarıma dolayarak beni sıkıca tuttu. Başını çevirip bana bakarken az daha boynuzlarından biriyle gözümü çıkarıyordu. "Böyle iyi mi?"

"İyi" diye onayladım, başımı omzuna yaslayabilmek için sırtımı biraz kamburlaştırdım. "Bu sana bir şey hatırlattı mı?"

"Dün gece, bacaklarını bana doladığın ve daha derine inmem için yalvardığın zamanı mı?"

Kızardım, omzuna vurdum. "Hayır! İlk buluştuğumuz zamanı."

"Seni, dilimi içine sokarak selamladığım zamanı mı?" Gözlerimi devirdim çünkü belli ki birinin aklında seks vardı. "Boş ver ya. Pes ediyorum."

Vektal kıkırdadı, hafif bir sıçrayışla beni sırtına yerleştirdi. Sırtına astığı mızraklar aramızda sıkışmış durumdaydı ama genel olarak rahatım ve keyfim yerindeydi; bu kadar güçlü olduğu için mutlu olarak eşime sarıldım.

"Mağaradan çok mu uzağız?" diye sordum esneyerek. "Epey uzakta olmalıyız. Sanki buradaki her tepeyi aşmışız gibi hissediyorum."

Sesini çıkarmadı.

Bu da biraz moralimi bozdu. "Hiç de uzak değiliz, değil mi?"

"Hayır dersem üzülür müsün?" Vektal bir an daha duraksadıktan sonra devam etti. "Enik patikalarındayız."

"Enik patikaları mı?"

"Warrek'in gençlere avlanmayı öğretirken kullandığı yer."

"Ha." Eh, bu utanç vericiydi işte. "Acaba... gitmeden önce tuzakları kontrol etsek mi?"

"İster misin?"

Yutkundum. "Gerçekten mi? Bilmem ki. Bugün çok şey oldu ve tuzağımda bir hayvan bulmak düşüncesi midemi bulandırıyor.

Avlanmayı öğrenmeye çalıştığımı biliyorum ama..." Devamını getirmedim. Bir zıp zıp tavşan ya da daha kötüsü şu midilli benzeri canlılardan birini bulduğumu ve et sağlamak için onu öldürmek zorunda kaldığımı düşünüyordum. Dünya'dayken bir örümcekten daha büyük bir şey öldürmemiştim ve bu düşünce bana zor geliyordu. "Avin öldürme kısmına hazır olduğumdan emin değilim."

Vektal duraksadı. "Yani onu bütün gece tuzağın içinde bırakıp acı çekmesine izin mi vereceksin?"

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. "Hayır." Yaşların tehlikeli bir şekilde gözlerime dolduğunu hissediyordum. Sadece bu yeni yaşam, bazen hayatta kalmak uğruna beni can almak zorunda bıraktığı için değil, aynı zamanda Vektal'i, güvendiğim ve sevdiğim insanı hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi geldiği için de ağlayışım vardı. Benimle gurur duysun istiyor ama o anda kendimi gurur duyulacak biri gibi hissetmiyordum. "Gidip kontrol edelim o zaman. Hiçbir şey acı çeksın istemem."

"Bu iyi bir seçim eşim."

Vektal

Bu iş düşündüğümünden de zordu.

Tuzaklar boştu ve bu beni mi yoksa Georgie'yi mi daha çok rahatlarmıştı, bilmiyordum. Kabile mağaralarına geri dönerken eşim sessizdi. Yaklaştığımızda, Warrek'i Sessah'la birlikte dışarıda, karada çömelmiş, izleri incelerken gördüm. Georgie yanımda iyiden iyiye büzüştü ve yanlarımdan geçerken tamamen sessizleşti.

Kendisini, küçük olsa da şimdiden büyük bir avcı olacağının işaretlerini veren Sessah ile kıyasladığını biliyordum.

Bunun eşim için çok fazla olduğunu bilmeliydim. Hayatta kalmak için avlanmaya ihtiyaç duymadığı bir yerden geliyordu. Yumuşak bir kalbi vardı ve taze avlanmış çiğ et yemeyi sevmiyordu. Avlanmak ve kendi yiyeceğini öldürmek konusunda bocalayacağı belliydi. Güçlü olmak ve kabileye katkıda bulunmak istediğini biliyordum ama bu şekilde olmazdı.

Bir eş olarak onu hayal kırıklığına uğratiyordum.

Georgie'yi ana mağaranın içine taşıdım ama özel alanımıza gitmek yerine ortadaki havuza yürüdüm. Sıcak ve rahatlatıcı su, yorgunluğunu hafifletmeye yardımcı olacaktı. İçeri girişimizi izleyen diğerlerine başımla selam veriyordum ama hiçbirisiyle konuşmadım. Yüzümdeki ifadeyi tanıyorlardı.

"Ah, Vektal, yüzmek istediğimi pek sanmıyorum" diye itiraz etti Georgie, sesi yorgundu. "Sadece yatmak istiyorum."

Onu yavaşça havuzun kenarına bıraktım. O anda başka kimse yıkanmadığı için sevinmiştim. Biz bize olacaktık. Eşıme döndüm

ve üzerindeki kat kat derileri çıkardım. "Yüzüneceksin zaten. Bırak da eşin seninle ilgilensin."

Başını iki yana salladı. "Yapmak zorunda değilsin..."

"Şişşt" dedim usulca. "Eşinin rahat ve mutlu olmasını sağlamak bir erkeğin görevidir. Senin için yeleni yıkayacağım, tenine sabun yemişi süreceğim; sana ne kadar cesur olduğunu ve seninle ne kadar gurur duyduğumu söylediğimde beni dinleyeceksin."

Eşim dudağını ısırды, ben onu soyarken utanmış görünüyordu. "Vektal... Avcı olmaya uygun olup olmadığımı bilmiyorum."

"Senden avcı olmanı istedim mi?"

"Hayır, ama kendime bakabilmem çok önemli" dedi çaresizce. "Yük olmak istemiyorum. Hiçbirimiz istemiyoruz."

Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. Sanki onu kürklerimin içinde görmek bile beni dayanılmaz bir neşeyle doldurmuyormuş gibi. Sanki o ve diğer dişiler yavaş yavaş ölmekte olan kabilemize umudu geri getirmemiş gibi. "Kendini neden yük olarak göresin ki? Taze et getirmediğin için mi?" Bana acınası bir şekilde bakınca, giysilerinin son katını da soyup eşimin çıplak bedenini görmenin keyfini çıkardım. Konu soyunmaya gelince hâlâ biraz utangaçtı ama kendini kötü hissetmesin diye ben de kıyafetlerimi çıkardım. Soyundum, sonra kabilenin geri kalanına bakabilmesi için eşimi omuzlarından tutup çevirdim. "Ne görüyorsun yankım?"

"Üzerinde giysileri olan bir sürü insan" diye mırıldandı.

Kamp ateşini işaret ettim. "Sevvah ve Oshen'i görüyorsun, avdan dönen avcılar için yemek pişiriyorlar." Kucağında kızını sallayan ve bir yandan da ilaçlarını düzenleyen Maylak ile laflayan Kashrem'i gösterdim. "Şifacıyı ve eşini görüyorsun, ikisi de avlanmıyor ama yine de gruba destek oluyorlar." Hemalo'yu göremiyordum ama çerçeveye gerilmiş taze deri üzerinde çalışan yaşlı Eklan'ı işaret ettim. "Yardım etmek için deri işleyenleri görüyorsun. Kabilemizde avlanmayan pek çok kişi var ve kimse onları avlanmaya zorlamıyor." Eşime dönüp onun küçük çenesini avuçlarının arasına aldım. Elimde değildi, ona dokunmayı seviyordum.

"Katkıda bulunmak istemene sevindim yankım ama bu ancak ruhunu incitmeyecekse olur."

Gözleri yaşlarla doldu. Yine o inatçı bakışlar belirdi ve öfkeyle gözyaşlarını sildi. "Üzgün değilim. Ben sadece... Keşke daha güçlü olabilseydim. Hiçbir zaman yeterince güçlü değilmişim gibi geliyor."

"Saçmalık." Suyu girdim ve sonra elimi eşime uzatarak onu da bana katılmaya davet ettim. Peşimden gelerek, sırtı bana dönük bir şekilde uyluklarımın arasına yerleşti. Sabun yemişlerini elime alıp sıktım, sonra da omuzlarına suyundan bolca sürdüm. "Gücün pek çok çeşidi var eşim; Hemalo ve Kashrem avlanmazlar çünkü yumuşak kalplidirler. Farli avlanmayı seviyor çünkü bu ona keyif veriyor ama avlanmak istemezse Asha gibi mağaralarda kalıp deri dikebilir, yemek pişirebilir ya da silah yapabilir. Onu hangisi memnun ederse." Georgie'nin omuzlarını ovaladım; keşke sözlerimi onun kafasına da aynı şekilde işleyebilseydim. "Avlanmak sana keyif vermiyorsa bırak senin için eşin avlansın."

Kaygan elime dokundu, yüzüne götürüp yanağını elime yasladı. "Hayal kırıklığına uğramadın mı?"

"Asla." Bu sulara çiftleşsek kimse fark eder mi ya da umursarmı diye merak ederek eğilip boynuna sokuldum. Halkımın fark etmeyeceğini biliyordum ama Georgie'ninkiler hâlâ yeni ve ürkekti. Onlar...

Tiz bir insan sesi "Georgie!" diye ciyaktı. Solgun ve kısa yeleli dişilerden biriydi. Eşime doğru koşarken gözyaşlarına boğulmuştu. "İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum."

"Eyvah!" Eşim kalçamı sıktı, sonra yüzerek havuzun kenarına ilerledi. "Ne oldu?"

"Regl oldum!" diye bağırdı dişi. "Yine deriden bir tampon kullanmak zorunda kalırsam aklımı kaçıracağım! Yardıma ihtiyacım var!"

Georgie bana özür dileyen bir bakış attı, ben de ona başımı sallayarak arkadaşına yardım etmesi gerektiğini anlattım. Havuzdan çıkıp pelerinimi çıplak vücuduna sardı ve ağlayan kadınla birlikte regl sorununu çözmek için uzaklaştılar. Halkının şefiydi o, hepsi

ondan yardım umuyordu. Her konuda başarılı olmak istemesine şaşmamalıydım. O rahat ederse onlar da rahat edecekti. O mutsuz olursa onlar da mutsuz olacaktı. Mağarada ona kolayca öğretilbileceğim ama yine de yararı dokunacak küçük işler göstermeyi aklıma yazdım. O da bunları arkadaşlarına öğretebilirdi. Meşgul olursa avlanma konusuna kafasını takmazdı.

Suyun içinde sevgili eşimi düşünerek gevşedim ve sıcaklığın tadını çıkardım. Avcılardan birkaçı yanıma geldi ve onlarla hava durumu, avcılık hakkında lafladık. Georgie geri döndüğünde bana gülümsedi ve kürkümü bir kenara atıp tekrar suya girerek bana doğru yüzdü.

“Beni özledin mi?” diye sordu kucağıma otururken. Bu kez yüzü bana dönüktü; memeleri baştan çıkarıcı bir şekilde ıslaktı ve parlıyordu. Aletim bu görüntüye hemen tepki verdi.

“Seni hep özlüyorum” dedim ona. Yalan değildi.

Kıkırdarak kollarını boynuma doladı ve bana doğru eğildi. “Pekâlâ, kriz önlendi. Paleolitik çağda maksi ped yaratabilen bir eşin var, bilesin.” Şaşkınlığım karşısında başını sallamakla yetinip bana sarıldı. “Boş ver. Uzun hikâye. Böldüysem özür dilerim.”

“Bölmek mi?” Elimini tembelce sırtında gezdirdim. “Nasıl yani?”

“Bilirsin işte, işler seksi bir hâl almak üzereydi.” Başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi. “Ama onun iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Onu alıp mağaramıza mı dönsem yoksa banyosunu mu bitirsem diye düşünerek eşimi yanıma çektim. Georgie hangisini daha çok isterdi acaba? Çiftleşmeyi mi, yıkanmayı mı? “Benim için sorun değil. Sen halkının şefisin. Sana ihtiyaç duyduklarında onların yanında olmalısın.”

“Yeter ki... avlanmayla ilgili bir şey olmasın.” Doğrulup bana baktı.

“Ruhunu yaralayacaksa olmaz. Bu işi başkalarına bırak. Seninle ilgili güzel düşüncelerim değişmez Georgie’m. Her gün avlanman ya da bir daha hiç avlanmaman umurumda bile değil. Ruhunu inciten bir şey varsa, o zaman bırak eşin halletsin. Tek umursadığım senin mutlu olman.”

Kollarını boynuma doladı. "Seni çok seviyorum."

Onu öpebildiğim her yerinden öptüm. Alnından, yanağından, ağzından... "Yıkanmak mı istersin yoksa eşin bacakaralarını yalasın mı istersin?"

Georgie üzerimde kıpırdanarak kıkırdadı ve aletimin sertleşmesine yol açtı. "Bu seçenekleri beğendim. İkincisini seçiyorum."

İşte biz bu yüzden birbirimiz için yaratılmıştık. *Khui*'m gerçekten akıllıca bir seçim yapmıştı.

@novaebook

BUZ GEZEĞENİNDE BALAYI VEKTAL & GEORGIE

YAZARIN NOTU: Bu öyküyle birlikte Georgie ve Vektal'in ana hikâyesi tamamlanıyor olsa da olaylar kronolojik bakımdan Liz ve Raahosh'un öyküsünü anlatan Barbar Uzaylı'dan sonra meydana geliyor. Bu nedenle onların yaşadıklarına dair birkaç sürpriz bozan içerebilir.

@novaebook

Georgie

Uyandığımda Vektal'i beni izlerken buldum. Yine.

Esneyerek gözlerimi ovuşturdum ve ona uykulu uykulu gülümsedim. "Günaydın. Ne zamandır uyanıksın?"

Büyük uzaylı omuz silkti, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Artık evim olan mağarada, kürklerin altında kıvrılmış yatıyordum. Her sabah olduğu gibi, uyandığımda Vektal yanımdaydı ve beni izliyordu. Hoştu aslında. Uzanıp iri, küt parmaklarını karmakarışık saçlarımda gezdirdi, omuzlarımda üzerinde öne doğru ilerledi, sonra elini kolumdan aşağı kaydırды. "Bir süredir uyanıktım. Şafaktan önce uyanmak âdetimdir de."

"Ah." Yüzümü buruşturdum çünkü saatin şafaktan daha geç olduğunu tahmin ediyordum. "Seni bir şeyden alıkoyuyor muyum?"

"Hayır." Saçıma tekrar dokundu.

"O zaman neden bakıyorsun?" diye sordum kıkırdayarak; battaniyeye gömülüp tekrar gözlerimi yumdum. Madem onu bir şeyden alıkoymuyordum, belki birkaç dakika daha uyuyabilirdim.

"Çünkü seni uyurken izlemeyi seviyorum" dedi o çekici, kalın sesiyle. "Seni izlemem kötü mü?"

"Kötü değil, hayır. Sadece buna alışık değilim." Gülümsedim ve biraz daha yakınına kaydım. "Sonuçta biriyle uyumaya alışık değilim. Ya da bu gezegene. Ya da bunların hiçbirine, gerçekten."

Vektal, kocaman kollarıyla beni sarıp göğsüne çekerek kendisine yasladı ve sonra saçlarımı okşadı. "Bu seni mutsuz mu ediyor?"

Gözlerimi açtım, şafak öncesi karanlığında kaşlarımı çattım. Bu garip bir soruydu. "Mutsuz mu?"

"Diğerleri gibi gülümsemiyorsun. Keyifle gülmüyorsun. Daha çok güldüğünü duymak istiyorum Georgie'm." Adımı dikkatle söylüyor, sert c seslerini telaffuz etmek için elinden geleni yapıyordu. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Beni rahatsız eden mi? Küçük bir şey vardı aslında ve bunu ondan istemek de çok bencilce geliyordu. Bu yüzden karnına doğru gülümseyip ona daha da sokulmakla yetindim; bir kolumu göğsüne dolayarak yanağımı tenine yasladım. Onun iri, kaslı göğsüne sarılmayı seviyordum. Bazı kısımların, üzerindeki kaplama yüzünden daha sert olmasına aldırımıyordum çünkü kaya gibi sert kaslarının geri kalanının üzeri süet yumuşaklığındaydı.

Memnun memnun iç çekip gözlerimi yumdum; kalp atışlarını ve göğsünde hafifçe mırılayan *khui*'sini dinledim. Sesin değişmesine biraz üzülüyordum. Bunu fark etmem biraz zaman almıştı ama kendi *khui*'mi aldıktan birkaç gün sonra *khui*'sinin sesi değişmişti. Bunu ona sorduğumda bana, yankılanmanın tamamlandığını ve ikimizin *khui*'sinin de doyduğunu söylemişti. Buna şaşırıyordum çünkü beni hemen hamile bıraktığı için öyle olduğunu sanmıştım ama sarırm ondan değildi. Bazen *khui*'sinin o vahşi, çılgın ritmini özlesem de o anki memnun mırıltısını da seviyordum.

Vektal'in eli saçlarıma uzandı ve tekrar okşadı. "Bugün kürklerin içinde kalmak ister misin eşim?"

"Sadece tembellik ediyorum" dedim parmağımı göğsünde gezdirerek. "Bana birkaç dakika daha ver, sonra gerçekten uyanacağım."

"İstediğin kadar vaktin var." Sırtımı okşadı. "Sana sarılmak hoşuma gidiyor."

Hoşuna gittiğini biliyordum. Onun kadar ellerini kullanmayı seven birini tanımamıştım. Sanki, yanında ve var olduğuma dair kanıtı ihtiyacı varmış gibi sürekli bana dokunuyor ya da beni okşuyordu. Anlıyordum. Bu tür hakkında bilgi edindikten ve biz gelene kadar ne kadar az kadın olduğunu öğrendikten sonra anla-

mak zor değildi. Bu kadar korumacı olmasına şaşmamalıydı. Ava gilmek zorunda olmasaydı gün boyu oturup beni izleyeceğinden şüpheleniyordum.

İri, vahşi görünümlü Vektal'in mağaranın bir köşesinde oturup en büyüleyici şeymiş gibi ateşin yanında giysi dikmemi izlediğini düşününce gülümsemeden edemedim. Buraya geleli birkaç hafta olmuştu ama ondan zerre kadar sıkılmamıştım. Bu kadar ilgi odağı olmanın bana yorucu geleceğinden, onun bana alışacağından ya da devamlı dibimde dolaşmasından rahatsız olacağımdan endişelenmişim ama aksine, gün geçtikçe daha da yakınlaşıyorduk. Onun bana bu kadar özenli davranmasını seviyordum. Sanki ben Floridalı sıradan bir kız değilmişim de eşsiz bir tek boynuzlu atmışım gibi her şeyimden etkilenmesini seviyordum.

Ben de ondan bıkmıyordum. Hem de hiç.

Tenine bir öpücük kondurdum, parmak uçlarımı sert karın kaslarında gezdirdim. "Demek bir süredir uyanıksın?"

Homurdanarak onayladı.

"Yeni bir yankılanma var mı bari?"

Vektal kıkırdadı; göğsünden gelen sesi duyabiliyordum. "Bunu her gün soruyorsun."

"Sanki her gün oluyormuş gibi geliyor da ondan" diye itiraf ettim. O sırada sayımız altıya yükselmişti: Ben, Liz, Marlene, Nora, Stacy ve Ariana. Çoğu hemen oluvermişti ama erkeklerin kızlara nasıl baktığını görmüştüm ve onların da en az benim kadar bunu düşündüklerini biliyordum.

Vektal yine kahkahalarla gürledi. "Nadiren olan bir şey bu aslında, cidden."

Peki, öyle olsundu bakalım. O âna kadar bana pek nadir oluyormuş gibi gelmemişti ama uzman oydu. Sırf ona dokunmak hoşuma gittiği için parmağımın ucunu göbeğinin alt kısmında gezdirdim. Ürperdiğini fark edince bunun da hoşuma gittiğine karar verdim. "Bu sabah herkes sakın mı? Ağlayan falan yok mu?"

Büyük uzaylım boğazından hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Her zaman biraz ağlayan oluyor."

"Evet" diye kabul ettim. "Beklemediğiniz bir şey değil."

"Sen ağlamadın." Saçımdan bir tutamı parmağına doladı.

Gülümsemem söndü. "Belki de henüz ağlamamışımdır" diye fısıldadım. Ne de olsa insanların gayri resmi lideriydim. Buraya geldiğimizden beri güçlü davranmak zorunda kalmıştım; çünkü bizi esir alanlara saldırma planını yapan bendim, yardım bulmak için dışarı çıkan bendim, buradaki uzaylı kabilesinin güçlü, becerikli ve yakışıklı şefi Vektal ile bağlantı kuran bendim. Herkes buradaki insanları benim kabilem, beni de onların şefi olarak görüyordu ve biz insanlar bile bu düşünceye kapılmıştık. Endişelendiklerinde ya da korktuklarında, yetkili benmişim gibi bana koşuyorlardı.

Bazen bu kadarı fazla geliyordu. Onlarla aynı yaşıyordum ama başımıza gelenler yüzünden ağlamaya ya da bütün gün yatakta kalmaya hakkım yoktu. Kendimi onlar kadar bunalmış ve çaresiz hissettiğimde bile sorumlu bir lider gibi davranmak zorundaydım.

Ama o anda buna odaklanmayacaktım. Bu gezegene düştüğümüzden beri başımıza gelen hiçbir şeyi değiştirmezdin; sanki hiç bu kadar güzel bir şey tatmamış gibi bacak aramda ziyafet çeken Vektal ile o ilk tanıştığım ânı da. Bu nefis anıyı hatırlayınca bacaklarını birbirine kenetledim. "Bu sabah kim ağlıyordu?"

"Air-ii-yon-ah."

Ah! "Zolaya yanında mıydı?" Eşi avlanmaya çıktıysa onun yanına giderek onu neyin rahatsız ettiğine bakıp hasar kontrolü yap-sam iyi olacaktı. Kızlardan bazıları ona pek sıcak davranmıyor ve uzaylıların çoğu da onun sürekli ağlamasına şaşıyordu. Yine de eşi çok tatlı biriydi ve onun üzerine titrediği için çok mutluydum.

"Evet, Mar-lenn de yanında."

"O zaman sorun yok."

Homurdandı. "Bek'in de insanlardan biriyle gizlice kaçtığını duydum."

"Claire ile kaçmış olmalı" diye itiraf ettim. Bunu ben de duymuştum ama Claire istemediği için bir şey söylememiştim. "Bu kötü bir fikir mi?"

"Bir zevk eşi mi? Hayır." Ben göbek deliğiyle tekrar oynayınca Vektal kıpırdandı ve onun gıdıklandığını fark ettim. Haftalardır onunla birlikte olduğum halde bunu nasıl fark etmemiştim? Artık kalkmamız gerektiği halde içimde onu daha fazla gıdıklama isteği uyanmıştı. "Sadece..." Durakladı, kelimelerini seçerek konuştu. "Bek, çok azimli bir avcıdır."

Ne demek istediğini, ne düşündüğünü anlamıştım. Claire tatlı bir kızdı ama aynı zamanda çok iradeli biri sayılmazdı. Bu gönül ilişkisinin sonunda üzüntülü, değişken bir ruh haline bürünmesinden endişeleniyordum. Erkeklerin çoğunun kabilede artık bir grup bekâr kadın olduğu gerçeğini kabullenmeye başladığını ve onları etkileme konusunda aşırı hevesli olduklarını biliyordum. "Sence onunla görüşmeyi kesmesini mi söylemeliyim?"

"Neden?" Kafası cidden karışmış gibiydi.

"Yanlış bir fikre kapılıp, hayır demesine rağmen onu birlikte olmaya zorlamasın diye?"

Vektal'in altımda kasıldığını hissedebiliyordum. "Hiçbir erkek böyle bir şey yapmaz benim tatlı yankım. Bunu nasıl düşünürsün?"

Doğrulup gözlerinin içine baktım. Şoke olmuştu. Canım Vektal'imi şoka uğratmıştım. Birinin bir insan kadına zarar vermek isteyeceği aklına bile gelmemişti. Oysa çirkin bir durumdan yeni kurtulduğumuz için bu düşünce benim aklımdan çıkmıyordu. Karın içinde donarak ölen Dominique gözümde canlandı ve sürekli bastırmaya çabaladığım acı geri geldi. Vektal'e gülümseyip göğsünü tıptırladım. "Tabii ki yapmaz bebeğim. Avcıların da senin kadar asil olduklarına eminim."

Vektal'in tatlı ve masum bir yanı vardı. Vahşiliğine ve yaşadıkları sert dünyaya rağmen büyüleyici derecede nafti ve bu da onu çok sevimli kılıyordu.

Bu özelliğini asla kaybetmemesini ve benim kadar kötümser olmamasını umdum.

Vektal

Georgie'min dikkati dağınıktı.

O ve insanlar gelip hayatımızı sonsuza dek değiştireli sadece birkaç gün olmuştu. Yine de bu kısa zamanda, uyurken derin derin nefes aldığını, sabahları kendini yıkarken nasıl titreyip zıpladığını ve gülümsediğinde gözlerinin nasıl aydınlandığını öğrenmiştim. Bugün de gülümsüyordu ama gözleri aynı neşeyle parlamıyordu ve ben ne derdi olduğunu merak ediyordum.

Benim için ise gün hiç bu kadar umut ve neşe dolu olmamıştı. Eşim –ki bu düşünce beni hâlâ sarsıyordu– iki insanıyla birlikte ateşin başında oturmuş, tunik dikerek sohbet ediyordu. Karnında benim enişimi taşıyordu. Onu görünce *khu'i*'m alçak, hoş bir mırıltı çıkardı ve mızrağının ucunu sivriltmem gerekirken onu uzaktan izleyerek dalgınca göğsümü ovuşturdum. Gidip tuzakları kontrol etmeliydim ama Jo-sü ve Ki-rah'ın yanında oturan Georgie yelesini savurup tekrar dikişine eğilmişken bir türlü mağaradan ayrılamam gelmiyordu. Kıvrım kıvrım omuzlarına inen yumuşacık yelesine dokunmak istiyordum. Yelesini ve ağzını insanlara özgü biçimde uyluklarının üzerinde gezdirerek dünyamı altüst eder ve bana yıldızları gösterirken, o yelenin bacaklarımın üzerine nasıl yayıldığını düşünüyordum.

Onu iyi tanıyordum. Bir şeye üzüldüğünde de anlardım. Bir soruya cevap vermesinin biraz daha uzun sürmesinden, dikiş dikerken çatık kaşlarının arasındaki küçük çizgiden, ateşe biraz fazla bakmasından...

Benimle mutlu olduğunu söylüyordu ama... Bu bir yalan olabilir miydi? Güzel insanım için yeterli değil miydim? Oysa o benim her şeyimdi.

Georgie dikişinden başını kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Gülümsemesi içten ve sevgi doluydu; bir elini ağzına götürüp dudaklarını büzünce daha da memnun oldum. Buna "öpücük yolla-ma" deniyormuş ve uzaktan yapılan bir ağız çiftleşmesi anlamına geliyormuş. Ben de aynısını yaparak elimi ağzıma götürdüm ve tam olarak hangi kısımlarıyla çiftleşmeyi düşündüğümü bilsin diye uzun uzun ve yavaşça yalarmış gibi yaptım.

Yanakları kıpkırmızı oldu ve başını eğdi ama gülümsüyordu. Onu rahatsız eden şey her neyse, çiftleşmemiz değildi demek. Buna memnun oldum, mızrağımı alıp ayağa kalktım. Avlanma zamanıydı.

Yakınlarda, Haeden bana tiksintiyle bakıyordu. "Az önce elini mi yaladın sen?"

"Eşim içindi" dedim ona, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Homurdanarak başını bana doğru onaylamazca salladı.

Böyle bir dişi için yankılanmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu. Asla da anlamayacaktı ve bir an için ona acıdım.

Ama acımak Georgie'min karnını doyurmayacaktı, bu yüzden ava çıkıyordum.

O akşam, tuzaklarım temizlenip yeniden kurulduktan, av hayvanları toplanıp taze taze eve getirilerek Georgie'm için -iğrenç bir şekilde- pişirildikten sonra kendi mağaramıza çekildik. Hemen gizlilik perdesini çektim ve eşim o garip insani tavırla bana kaşlarını kaldırdı.

"Yıkanacak mısınız?"

"Hayır. Tatlı insanımın apış arasını dilimle çiftleştireceğim" dedim ve onu kollarıma alıp ağız çiftleşmesi için kendime çektim. Onu öptüm, küçük dil darbeleriyle cilveleştirdim. Ona sarıldığımda

arzuyla iç çekmesine bayılıyordum. "Eşimi tatmayalı çok uzun zaman oldu."

Georgie güldü. "Daha bu sabah tattın ya."

"Çok uzun zaman olmuş işte" diye onayladım, önünde diz çökerken. Taytının bağcıklarını çekiştirdim ve sonra altında çok kısa bir tayt daha olduğunu fark ettim. "Bu... da ne böyle?"

"Deri bir külot" dedi gururla. "Kendim diktim."

"İyi de... Neden?" Belinde bir büzgü ipi vardı ve kalçalarının hemen altında bitiyordu. "Hiç sıcak tutacakmış gibi görünmüyor. Bu kısımların üşüyor mu?" Şaşkınlıkla ona baktım. Endişelenmem gereken yeni bir şey miydi bu? Apış arası bu kadar kolay mı üşüyordu?

"Pantolonun altına bu giyilir" Omuz silkti, yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Göğüs bandı gibi bir şey."

O da henüz anlam veremediğim bir şeydi. Ama bu muhabbet dikkatini çiftleşmeden uzaklaştırıyordu, bu yüzden, "Ah! Onu çıkarabilir miyim?" demekle yetindim.

"Elbette." Elleri yüzüme uzandı ve çenemi okşadı. "Bugün seni özledim." "Uzun süreliğine gitmedim ki." Gerçi ben de onu özlemiştim. "Yakında daha uzun bir ava çıkmam gerekecek. Sıram geliyor."

"Biliyorum. Sadece kendimi hazırlamaya çalışıyorum." Parmağını altdudağımda gezdirdi. "O zamana kadar eğleneceğiz, değil mi?"

"Döndüğümde o kadar çok 'eğleneceğiz' ki günlerce rahat yürüyemeyeceksin." Kısa taytının tuhaf bağcıklarını çözdüm ve aşağı kaydırıp kalçalarının arasındaki narin bukleleri ortaya çıkardım. "Ahhh! Yuvama kavuştum."

Georgie kıkırdadı. "Burası artık senin yuvan mı bebeğim?"

"Neden olmasın? Dilim buraya mükemmel uyuyor." Kolumu kalçalarına doladım ve bacak arasının etrafını yaladım. "Parmaklarım buraya tam oturuyor. Aletim buraya tam oturuyor. Burası yuvam değilse neresi bilmiyorum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen benim yuvamsın Georgie. Sen neredeysen, ben de orada olmak istiyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Seni seviyorum."

İnsanlar hep böyle şeyler söylüyordu, sanki kelimeleri yüksek

sesle söylemek onları eylemlerden daha gerçek kılmış gibi. "Ben de seni seviyorum" dedim çünkü böyle şeyler duymayı önemsemediğini biliyordum. Georgie'min bedenini saatlerce tatmin edebildim, her ihtiyacını karşılayabilirdim ve en gizli düşüncelerimi onunla paylaşabilirdim... Ama yine de bu kelimeleri duyması gerekiyordu. Bunu yüksek sesle söylemeyi öğrenmiştim çünkü söylemediğimde yüzünde beliren incinmiş ifadeden hoşlanmıyordum. "Her yerini seviyorum."

"Ama bazı yerleri diğerlerinden daha çok, değil mi?" diye takıldı.

"Hayır" dedim ciddiyetle. "Her yerini eşit derecede seviyorum. Birini diğerine tercih edeceğim hiçbir parçan yok." Uyluklarının arasındaki tutama bir öpücük daha kondurdum. "Şimdi uzan da eşimin sevdiğim tüm parçalarının tadına bakabileyim."

Tuniğini başının üzerinden çıkarıp kürklere uzanırken gözleri parlıyordu. Gözlerine bayılıyordum; öyle hayat dolu, *khui*'siyle öyle ıslıl ışıldılar ki. Onu ilk gördüğüm halinden çok farklıydı; o zamanlar gözleri cansız ve renksizdi. Ama artık *khui* sayesinde güçlenmişti ve eniğim onun karnında kök salmıştı. Sonunda bir aile olacaktık. Düşündükçe minnet doluyordum.

Önce eşimin yumuşak karnına, eniğimizin uyuduğu yere bir öpücük kondurdum. "Burayı seviyorum" dedim ona. "Burası çok yumuşak."

Georgie altımda kıvranıyordu, elleri boynuzlarıma uzandı. Her yerine dokunmamı çok seviyordu ama eşim hep çok sabırsızdı. Altımda tuzağa yakalanmış bir zıpzip gibi kıpırdanıyordu, ben ise daha yukarı yöneldim çünkü meme uçlarının sallanışını görmek istiyordum. Enik emzirmiyor olsa da büyük ve dolgunlardı, onlara bakmaya doyamıyordum.

"Buran daha da yumuşak" diye mırıldandım, koyu pembe meme ucuna bir öpücük kondururken.

Nefesi kesildi. "Gittikçe hassaslaşıyorlar."

"Hassaslaşıyorlar mı?" Büyülenmişim. "Onlara dokunmayayım mı?"

"Hayır, sorun değil" dedi ve sonra tekrar kıvrandı. "Sadece... Hassas işte."

Eğilip birinin ucunu yalayınca inleyerek büküldü. "Böyle daha mı iyi?"

"Tanrım, evet." İnleyerek bana yapıştı. "Seni seviyorum Vektal."

Alçak sesle homurdandım, kollarımdayken bu kadar çabuk kendinden geçmesi beni son derece memnun ediyordu. Uyarılmışlığının kokusu etrafımızdaki havayı sarıyor ve ben onun o yoğun, tatlı kokusunu içime çekiyordum. Beni çağırıyordu ve kalçalarının arasına dalmadan önce diğer memesini yaladım.

"Burayı da seviyorum" dedim, dudakları ayırıp kıvrımların arasına sıkışmış gizemli üçüncü meme ucunu ortaya çıkarırken. "Sadece ağzım için yarattığı çiyi seviyorum. Bu kadar yumuşak olmasını seviyorum. Senin kokunu seviyorum." Eğilip burnumu kıvrımlarına sürttüm, burnumun ucuyla meme ucunu gıdıkladım. "Her gün tatmak istediğim tek lezzet sensin."

İnledi, beklentiyle kalçalarını kavislendirdi. "Vektal" diye bağırdı nefes nefese, boynuzlarıma tutunarak. "Boşalt beni."

"Az sonra" diye söz verdim ve sonra dilimi kıvrımlarına soktum. İnleyerek altımda kıvrınmasının tadını çıkardım. "Önce... seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Georgie nefes nefese, boynuzlarıma sıkı sıkı yapışmıştı. "N-ne?"

"Bilmem gerek" dedim, başımı kaldırıp bakışlarıyla buluştum. "Benimle paylaşmadığın bir şey var ve seni boşaltmadan önce bunu duymak istiyorum."

Gözleri irileşti. "Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz? Sonra?" Başımı bacaklarının arasına ittirdi.

Normalde böyle bir isteği asla reddetmezdim. Ama Georgie'm benden sır saklıyordu ve ben de bundan hoşlanmıyordum. Beni endişelendiriyordu. Burada mutlu olduğunu, sonsuza dek kaderine ağlayan insanlardan biri olmayacağını onun ağzından duymam gerekiyordu. Bu yüzden onu izleyerek bekledim.

"Vektal" dedi yine, kaşlarını çatarak. "Sorun falan yok..."

Eğilip nefesimi bacak arasında gezdirdim, parmaklarım hâlâ onu dilim için açık tutuyordu.

Ürpererek inledi. Tatlı çiyinin arttığını görebiliyordum; ağzım da onu tekrar tatmak için sulanıyordu... Ama önce sırrını öğrenmeliydim.

"Bana söylersen seni çığlık çığlığa bağtıracak kadar sert boşaltırım tatlı yankım" diye mırıldandım, başımı tekrar indirirken. Ama onu tatmadım. Sadece bekliyordum.

"Bir şey yok!" diye haykırdı kalçalarını kaldırarak. "Yemin ederim!"

"Georgie."

Kesik kesik soluyarak yumruğunu pürüzsüz alnına dayadı. "Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum."

"Seni yalamak istiyorum eşim. Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin" diye homurdandım. Aletim arzuyla zonkluyordu ve o güzel tadına ağzımla vardıktan sonra... derinliklerine dalmak istiyordum. Ama bu sır aramızda karaçalı gibi duruyordu ve bundan hoşlanmıyordum. "Bana güvenmene ihtiyacım var. Seni rahatsız eden ne varsa bana söylemelisin. Kalbimin tamamen sana ait olduğunu biliyorsun eşim..."

"Sorun... sen değilsin, tamam mı?" Ellerini yüzüne bastırdı. "Sadece aptallık ediyorum."

"Aptal olduğunu düşünmüyorum" dedim ellerimi bacak arasından çekerek. Yanına gidip kürklerin üzerine uzandım, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime çektim. "Seni bu kadar rahatsız eden ne kalbim? Söyle, yerine getirebilecek gücüm varsa senin için yaparım."

Temkinli bir ifadeyle bana baktı. "Aklımı kaçırdığımı düşünmeni istemiyorum."

"Asla böyle bir şey düşünmem."

Dudaklarını ısırıldı. "Gitmek istiyorum."

Anlamayarak baktım. "Burayı terk mi etmek istiyorsun?" Çenemi ovuşturup düşündüm. "Eğer burayı terk edersek, yeni bir şef atamalıyız. Bu görev için hangisi en uygun olur sence: Salukh mu?

Zolaya mı? Haeden çok asabi ve Bek ondan da beter..."

Georgie şaşkın bir tavırla dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Hayır, öyle demek istemedim... Dur biraz, benimle mi gelecek-sin? Öylece yani?"

Omuz silktim. "Halkımı geride bıraktığım için üzülürüm tabii, ama sen benim eşimsin. Her zaman önce sen gelirsin."

Bakışları yumuşadı. "Seni koca sersem. Tanrım, seni seviyorum." Öne eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu, sonra parmaklarını ağzımın üzerinde gezdirdi. "Ama kastettiğim bu değildi... Geçici olarak gidelim demek istedim. Bir geziye."

"Av gezisi gibi mi?" Georgie o âna kadar avlanmaya pek ilgi göstermediği için bu lafına şaşırmuştım doğrusu. İnsanları ve onların ihtiyaçları, onu avcılık rolünü üstlenemeyecek kadar çok uğraştırıyordu ama yine de ona öğretmekten mutluluk duyacaktım.

"Hayır, balayı gibi." Georgie gülümsedi. "Bu bir insan gele-neğidir. Yeni evlenen insanlar birlikte bir yolculuğa çıkarlar, baş başa. Bağ kurmak için."

"Anlıyorum." Baş başa bir yolculuk. "Yeni evli insanlar böyle bir yolculukta ne yaparlar?" Bana daha önce "evli" kelimesinin insan dilinde "çiftleşmiş" anlamına geldiğini söylemişti, o yüzden demek istediğini anlamıştım.

"Şey" dedi parmağını göğsüme vurarak şakacı bir sesle, "devamlı sevişirler."

"Hımm. Biz zaten devamlı çiftleşmiyoruz mu? Bunu yapmak için neden seyahat etmemiz gerektiğini anlayamadım" dedim sırıtarak. "Burada da sevişebiliriz. Seni istediğin gibi arkadan kavrayabilirim, mahmuzumu popona..."

Parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Vektal, bebeğim. Lütfen. Sadece... gitmek istiyorum işte. Gitmem gerek, tamam mı?"

Yüzünü inceledim. Bakışlarında sanki isteğini reddedecekmişim gibi bir endişe vardı. Bu onun için çok önemliydi... Ve bana hâlâ söylemediği bir şey olduğundan şüphelense de başımı sallayarak onayladım.

"Pekâlâ, benim tatlı yankım. Bu balaylarına çıkacağız."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Tek istediği buysa yerine getirmek kolaydı. "Gezmek seni gülümsetecekse, o zaman düzinelerce ve düzinelerce geziye çıkarız."

Rahatladığı yüzünden belli oluyordu. Yine dudağını ısırırdı. "Bana karşı çok iyisin Vektal."

Kalbi, istediğim kadar hafiflemiş görünmüyordu ama bu iyi bir başlangıçtı. Bu insan geleneğini yerine getirecektik ve eşinin ona kalbinin istediği her şeyi vereceğini gösterecektim... Tek yapması gereken istemektir.

Nefesimi bir kez daha onun çiyden kayganlaşan kasıklarında gezdirerek, "Bu seni mutlu ediyor mu?" diye sordum. İnleyip başını sallayınca da ağzımı bir kez daha onun tatlılığına dayayıp tadına baktım. Bacak arasını ağzıma alır, yumuşak kıvrımlarını ve oradaki meme ucunu yalayıp emerken Georgie'nin nefesi kesildi ve bana yapıştı. Ben aşağılara inip dilimi sıcak içine soktukça eğilip bükülüyor, hareketleri daha da ısrarcı hâle geliyordu. İçi ıslaktı ve derinliklerine dalmak istiyordum. Doğrulup oturdum ve bacaklarını kalçalarına doğru kaldırarak üzerine yerleştim.

Bacaklarını hevesle etrafımda doladı, ağırlığımı onun üzerine verirken omuzlarımı tırmaladı. Sıcaklığına gömülmemin o doyulmaz zevkiyle inledim. Beni sımsıkı kavraması muhteşem hissettiriyordu ama daha da iyisi çıkardığı küçük seslerdi. Georgie inliyor ve adımı sayıklıyordu; kendimi derinlerine doğru iterken kendinden geçiyordu adeta.

Daha önce başkasıyla da çiftleşmişim ama eşimle hissettiğim zevkin yanına bile yaklaşamamışım. Bir kez bile.

Georgie'min yüzünü okşadım, yelesine dokundum ve sonra eğilip içine girerken de ona bir öpücük verdim. Onu ritmik olarak sarsmaya başladığımda bana yapışarak inledi. Mahmuzum her darbeye üçüncü meme ucuna sürtünüyordu ve çok geçmeden eşim altımda kıvranmaya başladı.

Kalçalarını darbelerimle uyumlu bir şekilde kavislendirerek,

“Boşalt beni” diye inledi. “Boşalt beni Vektal.”

Daha fazla istediğim bir şey yoktu. Alçak bir hırıltıyla çabalarımı iki katına çıkardım ve daha sert, daha hızlı, daha derinlemesine hareket ettim. Artık sınıra yaklaştığını hissedebiliyordum; sanki beni daha derinine emmek istermiş gibi aletimin etrafında kasılıp sıkılaştı. Gözlerini yummuştu; kıvrımları daha fazla çiyle dolup taşıp içi iyice kayganlaşırken alçak bir çığlık attı. Bir tuzak gibi bana sımsıkı kenetlenmişti ve yüzünde mutlak bir sevinç ifadesi vardı.

Onu iki kez boşaltabileceğimi biliyordum. Bu yüzden içine girmeye devam ettim ve başka bir titreşim çığlık atana kadar durmadım. Bu sefer etrafımda kenetlendiğinde kendimi de koyuverdim. Dudaklarımda adıyla, şiddetle ittirerek tohumumun derinliklerine dökülmesine izin verdim. Hareketlerim düzensizleşti ve sonunda tamamen tükenene kadar yavaşladı. Sonra, yanıma dönüp aç bir öpücükle ağzımı onunkine bastırdım ve onu kendime çektim; bedenlerimiz hâlâ birleşmiş durumdaydı.

Boğazından mutlu bir iç çekiş kaçırarak o da bana sarıldı. Parmaklarımı yalesinde gezdirdim. “Madem tek istediğin bir geziydi Georgie’ım, tek yapman gereken istemektir” dedim ona.

Georgie küçük bir ses çıkardı ve memnun memnun bana sarıldı.

Georgie

“Gideceğine inanamıyorum. Buraya daha yeni gelmedik mi?” Claire bana endişeli bir bakış attı. “Liz de yeni döndü! Burada kendimize yuva kurduğumuzu sanıyordum.”

“Bu sadece bir tür balayı” dedim hafif ve neşeli bir sesle. “Evliliğimizi kutlamak için. Ya da eşleşmemizi. Adına her ne derseniz artık.” Claire’e gülümserken yeni bir eldiven çiftinin son dikişlerini atıyordum. “Birkaç günden fazla kalmayacağız. Söz veriyorum. Sadece yeniden yakınlaşmak için.”

“Sizin her gece yakınlaştığınızı duyuyoruz ama” dedi Josie kıkırdayarak. “Neredeyse Nora ve eşi kadar gürültücüsünüz.” İğnesini şevkle deriye batırdı. “Gerçi seni anlıyorum. Balayı çok romantik bir şey. Dünya geleneklerinden bazılarını burada devam ettirmemizde sorun yok bence. Beyaz elbisen ve duvağın olmadı belki ama pekâlâ balayına çıkabilirsiniz.” Yüzünde hülyalı bir ifade belirdi.

Keşke benim amacım da Josie’nin yorumu kadar saf olsaydı. Sırttım, dikişimi düğümledim sonra da eldivenin tekini elime geçirdim. Parmaklarımı sıcak tutsun diye kürkü içeride kalacak şekilde çevirmiştim ve bir şeyleri kavrayabilmem için de yeterince boldu. “Sadece birkaç günlüğüne” dedim tekrar. “Geri döneceğiz.”

“Keşke gitmek zorunda olmasaydınız” dedi Claire huzursuzca. “Burada kendimi hâlâ huzursuz hissediyorum ve şimdi de liderimiz bizi bırakıp gidecek.” Yüzü asılmıştı.

“Her şey yoluna girecek.”

"Tabii ya" diye cıvıladı Josie. Yüzü aydınlandı. "Belki geri döndüğünüzde aramızdan birkaç kişi daha yankılanmış olur. Bir ruh eşim olsa hiç fena olmazdı." Derileri göğsüne bastırıp iç çekti. "Vektal'in sana bakışlarına bayılıyorum Georgie. Saçlarına dokunmasına. 'Yaşayan en şanslı adam benim' der gibi bir ifadeyle sürekli seni izlemesine. Ben de bundan istiyorum." Fena halde hüznü görünüyordu. "Umarım benimki de yoldadır."

Josie'nin bahsettiği gibi bir "ruh eşi" edinmeyi planlamamıştım ama artık Vektal'im vardı ve şikâyet edemezdim. O gerçekten harika biriydi. "Senin için doğru kişi buralarda bir yerde Josie. Bundan eminim."

"Umarım öyledir." Tekrar dikmeye başladı. "Peki nereye gideceksiniz? Güzel bir yer görmeye mi? Uzaklardaki küçük, seksi bir mağaraya mı?"

"Belirli bir yere değil" diye yalan attım. Ertesi sabah yola çıktığımızda nereye gideceğimizi henüz konuşmamıştık ama benim özellikle gitmek istediğim bir yer vardı.

Geri dönmem gerekiyordu.

Hiç değilse içim rahat etsin diye. Ama bunu diğerlerine söylemek istemiyordum çünkü büyük bir mesele haline gelmesinden endişe ediyordum. Claire o anda kırılgan haldeydi, Josie de gevezenin tekiydi. Aslında iyi huylu –ve ağzı sıkı– Liz ile konuşabilirdim ama o da kendisini kaçırdığı için "sürgün" cezası alan Raahosh'la birlikte gitmişti.

O an için düşündüklerimi kendime saklamam en iyisi olacaktı. Bu yüzden yüzüme neşeli bir ifade takındım ve Claire'e sokuldum. "Ne üzerinde çalışıyorsun? Kürk bordür mü yapıyorsun?"

Claire başıyla onayladı ve eserini bana uzattı. "Çok mu abartmışım?"

"Bir buz gezegenindeyiz. Ne yapsan abartı olmaz bence" diye takıldım. "Kolları nasıl yaptığını gösterebilirsin. Benimkilerle hep sorun yaşıyorum."

Dikişini göstermek için bana sokuldu ve yolculuğum unutuldu.

O gün kızların hepsini kontrol ederek, herkesin kısa bir "tatile" çıktığımızı ve çok yakında geri döneceğimizi öğrenmesini sağladım. Kimse yolculuğumuzu kıskanmıyordu; hepsi kendi sıcak ve güvenli mağarasında kalmaktan son derece memnundu. Konuşmadığım tek kişi eşimle birlikte dışarıda olan Liz'di ama Kira, döndüklerinde ona durumu bildireceğine dair bana güvence verdi.

O akşam çantalarımızı hazırladık; Vektal "eşine iyi bakmak istediği için" çantasına fazladan battaniye, kürk ve yiyecek koydu. Onun normalde ne kadar hafif seyahat ettiğini görmüştüm, bu yüzden böyle çok eşya götürmemiz biraz aptalca geliyordu ama aynı zamanda bu işin ustası oydu. Kışımın donacağını düşünüyorsa, ona inanırdım. Erkenden yattık ve Vektal güne başlayabilmemiz için şafak sökmeden beni bir öpücükle uyandırdı.

Kalın derilerimi ve pelerinimi giyip mağaranın girişine ilerlerken gizlice kaçıyormuşuz gibi hissetmekten kendimi alamadım. Selamlamak için el kaldıran ama bizi durdurmayan birkaç avcı dışında neredeyse hiç kimse ayakta değildi. Hiç insan kız görmemiştim ve bir yanımda, mağaradan mağaraya gidip onları uyandırmak ve yola çıkmadan önce son bir kez kontrol etmek istiyordu ama aslında bu, aşırı korumacılıktan başka bir şey değildi. Onlar iyiydi. Hepsi de diğer yetişkinlerle çevrili yetişkinlerdi ve kimse onların aç kalmasına, donmasına ya da başlarına kötü bir şey gelmesine izin vermeyecekti.

Neden tüm kadınlardan kendimi sorumlu hissettiğimi bilmiyordum ama elimde değildi. Aynı yaşta olduğumuz için onlara annelik yapamazdım ama ekibini tamamen geride bırakan bir lidermişim gibi geliyordu işte.

Bir ekipteysen böyle bir şey yapmaman gerektiğinden eminim.

Gerçi sonuçta amacım... farklı değildi. Ekibimdekiler için yapmam gerekeni yapıyordum, hepsi için. İçimdeki endişeleri bastırdım ve Vektal elini bana uzattığında ona gülümsedim.

"Gitme vakti geldi mi?" diye sordum ve o da başıyla onayladı.

Karın içine doğru ilerlemeye başladık ve yine zorlu bir yürüyüş olacağını hemen anladım. Aklıma öncesi geldi; acelemiz olduğu ve kar da yürümekte zorlanacağım kadar derin olduğu için Vektal'in beni sırtında taşıdığı zaman. Sorun etmediğini söylemişti ama ben ona çok ağır gelirim diye endişeleniyordum; çünkü Dünya'da yetişkin bir insanın sırtta taşınması pek görülen bir şey değildi. Ara sıra sırtta gezdirmek olabilirdi tabii. Ama derin karla kaplı arazide saatlerce dere tepe taşımak olacak şey değildi.

Mağaradan uzaklaştığımızda Vektal dönüp bana baktı. Elimden tutuyor, yürürken kuyruğu arkasından sallanıyordu. Diğer elinde bir mızrak taşıyordu ve üzerine de yine o bıçaklı yeleşini giymişti. Erkeğim, kadını güvende tutmaya kararlıydı ve başkası için bu manzara endişe verici olabilirdi. Ama ben onu bu hâliyle yakışıklı buluyordum. Beni izledi, bekledi ve ben konuşmayınca da sonunda, "Bu balaylarını nerede yapmak istersin?" diye sordu.

"Ben mi seçeceğim?" Aslında başından beri nereye gitmek istediğime dair bir fikrim vardı ama onu bu fikre alıştırmak için daha fazla zamanım olacağını sanmıştım. Belki yolda azıcık oynayıp keyfimiz yerine geldikten sonra...

Ama bana umutla bakarak bekliyordu. Sanırım sormak için en iyi zaman buydu. Derin bir nefes alarak sinirlerimi çelikleştirdim ve sonra ona gerçeği açıkladım. "Gemiye geri dönmek istiyorum."

Söylediklerimi sindiriyormuş gibi ağzını sımsıkı kapadı. "Ataların mağarasına mı?"

"Hayır" dedim. "Gerçi bu iyi bir tahmin. Geldiğimiz gemiye geri dönmek istiyorum. Bizi kurtardığınız gemiye." Neredeyse hepimizi

Vektal kaşlarını çatı. "Dağa mı?"

Başımınla onayladım.

"Orayı sevmiyorum. Tehlikeli bir yer."

"Biliyorum..."

"Dağın her yerinde metlak yuvaları var ve orası daha soğuk. Kar daha kalın. Senin için zor olacak."

"Biliyorum" dedim tekrar. "Ama geri dönmem gerek." Kuru dudaklarımı yaladım. "Lütfen. Bu benim için çok önemli."

Bana döndü, mızrağını kara sapladı, sonra diğer elimi avucunun içine aldı. İkimizin de çantaları onun geniş, güçlü sırtındaydı ve ben sadece kendimden sorumluydum, bu yüzden ellerim serbestti.

"Georgie" dedi, "tereddüt etmemin nedeni, isteğinin aptalca olduğunu düşünmem değil. Ben sadece değerli eşim için endişeleniyorum. Gezegenime geldikten sonraki günlerini tehlikeye atmak istemiyorum. Eniğimi karnında taşıırken bunu yapamam. Benim nefes alma sebebimken olmaz." Başını bana doğru salladı. "Neden geri dönmek istediğini anlamak istiyorum. Günlerdir benden sır saklıyorsun ve gerçeği öğrenmem gerek. Her şeyi. Bana her konuda güvenebilirsin. Seni yargılayacağımı mı sanıyorsun?"

Sertçe yutkundum. Haklıydı. Fazla ketum davranmıştım. "Sadece, başkalarına güvenmek benim için zor. Her işi kendi başıma yapmaya alışkırım. Bir şeyleri düzeltmeye çalışan kişi olmaya alışkırım." Elimi onunkinden çekip mağarayı işaret ettim. "Burada bile herkes için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Ben senin eşinim" dedi Vektal kalın sesiyle usulca. "Bana açılmayacaksan, kime açılacaksın?"

Haklıydı. İsteğimin tuhaf olduğunu düşünsem de haklı olduğunu biliyordum. "Eski gemiye geri dönmek istiyorum çünkü Krissy, Peg ve Dominique öldüler ve biz onları düzgün bir şekilde gömemedik. Her şey o kadar çılgıncaydı ki onları düzgün bir şekilde uğurlamak için zamanımız olmadı ve onları yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum." Boğazımda oluşmaya kararlı düğümü engellemeye çalışarak sertçe yutkundum. "Onlara, doğru düzgün veda edilmeli."

Gülmüyordu. Delinin teki olduğumu söylemiyordu. Sadece o bilen gözleriyle beni izliyordu. "Bu senin için önemli mi?"

"Çok." Onlar benim sorumluluğumdaydı ve ben onları yüzüstü bırakmıştım. En azından onları gömebilirdim.

“O zaman bunu yapacağız. Güzel bir balayı geçireceğiz. Ölülerini gömeceğiz ve sonra bir mağaraya çekilip sen yeniden gülümseyinceye dek ateşli şekilde çiftleşeceğiz.”

Güldüm. Tuhaftı ama şimdiden biraz hafiflemiştim sanki. Ona içimi dökmek iyi gelmişti. Çoktan ölmüş birkaç yabancıyı gömmek uğruna, dağın tepesindeki tehlikeli bir bölgeye birkaç gün sürecek bir yolculuk yapmak istediğim için aklımı kaçırmışım gibi davranmamıştı. “Anlayışın için teşekkür ederim Vektal.”

Bana derin derin baktı. Koca uzaylım yanıma gelip yanağımı avuçladı. Yağan kara ve soğuk rüzgâra rağmen parmakları sıcacıktı. “Bana teşekkür etmene gerek yok tatlı yankım. Sen benim eşimsin. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok.”

O çok iyi bir adamdı. Ben gerçekten kadınların en şanslısıydım. Onunla tanıştığım andan itibaren kendimi hep güvende ve korunmuş hissetmiştim. Dil engelimiz olsa bile anlaşıldığımı hissetmiştim. Kültürlerimiz farklı, gezegenlerimiz farklı olsa da evrendeki bir güç ikimizin bir ömür birlikte olması gerektiğine karar vermişti.

Bunun için sonsuza dek minnettardım. Yakışıklı uzaylıma gülümsedim ve elini sıktım. “Gidelim mi?”

Vektal

BİRKAÇ GÜN SONRA

Onu uyandırmak için eşimin çıplak omzunu öptüm. "Georgie, yankım" diye fısıldadım. "Şafak vakti."

İnledi ve kürklerin içinde yuvarlanıp yüzünü göğsüme gömdü. "Beş dakika daha."

Sırıtarak ona sarıldım. İsterse birkaç dakika daha uyuyabilirdi. Ne de olsa bu bizim balayımızdı, ikimize özel bir seyahatti. Bana yaslanıp uyurken, omurgasının kıvrımlarını izleyerek sırtını okşadım.

Georgie'm için zor bir üç gün olmuştu. Tek başıma olsaydım insanların uçan mağarasına geri dönmek bu kadar uzun sürmezdi ama eşim yanımdayken acele etmeye gerek yoktu; bu yüzden her gece bir avcı mağarasında durup kürk yataklarda uyuduk ve taze yiyecekler yedik. Çiftleşemeyecek kadar yorgun olsa da bu kısım güzeldi. Ona sarılabildiğim sürece sorun etmiyordum ama sanırım insanların standartlarına göre pek de iyi bir balayı geçirmiyorduk. Fakat eşimin istediği buydu ve onun hiçbir isteğini geri çeviremezdim.

Karda azimle yürüyebildiği kadar yürüyordu. Bazen yoruluyor ve ayak sürümeye başlıyordu, ben de onu bir eniği taşır gibi kollarıma alıyordum. Bu yüzden homurdanıyordu ama boynuma sarılıp gevşediğinde ve tenime küçük öpücükler kondurduğunda... her şeye değişiyordu.

Georgie esnedi ve gözlerini ovuşturdu. "Uyandım."

"Orası belli" diye takıldım, küçük insan burnunun ucuna dokunarak. "Gitmeden önce bir şeyler yiyelim."

Giyindik ve sonra korlaşmış ateşin başında oturup sabah yemeğimizi yedik. Kah'ın tadını hâlâ sevmiyor, baharatlı tadı yüzünden yüzünü ekşitiyordu. Son zamanlarda insanların damak tadına uysun diye tadını yumuşatmıştık ama kilerden kah alırken o versiyonlarından almayı akıl edememiştım. Dikkatim dağınıktı, aklım eşimdeydi.

"Bu gece sana yiyecek bir şeyler bulacağım" diye söz verdim, koca bir yudum su içen eşime.

"Sorun değil. Alışmaya başlıyorum. Yavaş yavaş."

"Sen kötü bir yalancısın" diye takıldım.

"En kötüsü." Burnunu kırıştırıp sırtıttı. "O kadar da kötü değil, gerçekten. Sadece biraz dramatik davranıyorum. Hiçbir zaman baharatlı yemeklerden hoşlanmadım, insan yemeklerinden bile." İyi olduğunu kanıtlamak istercesine bir büyük lokma daha aldı ve daha fazla su içerek yuttu. "Gidelim mi artık?"

Başım la onayladım, sonra mağarayı temizledim, malzemeleri düzelttim ve bu yöne gelecek bir sonraki avcı için ortalığı topladım. Georgie kat kat giyindi ve eldivenlerini takınca ben de pelerininin kapüşonunu o güzel yüzüne çekip bir öpücük kondurdum. "Bugün uçan mağaranıza varırız."

Georgie derin bir nefes aldı. "Tamam. Ya Dominique? Kızıl saçlı insan?"

"O çok daha yakında." Onu karda donmuş halde görünce kalbimin teklediği ve bir an için onun Georgie olduğunu sandığım an dün gibi aklımdaydı. Kalbim nasıl da panikle çarpmıştı. Bunu hatırlamak bile beni huzursuz etti ve onu kendime çektim. Eşimi göğsüme bastırırken, gününün iyi geçmesini diledim. Cesetlere bizden önce metlak'lar ya da diğer yırtıcılar ulaşmışsa, karşılaşabileceğimiz kötü marzaraları düşünmemeye çalışıyordum.

Georgie "Onu alıp diğerlerinin yanına gömeceğiz, değil mi?" diye sordu durgun bir sesle.

"Elbette." Bu onun için önemliydi ve ben de onu hiçbir şeyden

mahrum bırakmayacaktım. Yine de, onları... bütün halde bulamazsak şaşırmasını istemiyordum. “Eşim, seni endişelendirmek istemem ama bizden önce başkaları onlara ulaşmış olabilir.”

“Biliyorum” dedi ve ben de rahat bir nefes aldım. “İnan bana, aklımdan hiç çıkmıyor. Ama onları huzura erdirmek için ne yaparsak yapalım yeterli olacaktır.” Başını kaldırıp bana baktığında kapüşonunun altında gözleri *khui* mavisiiyle parlıyordu. “Tekrar teşekkür ederim.”

“Teşekküre gerek yok” dedim bir kez daha.

“Doğru. Elbette.” Georgie huzursuzca bana gülümsedi. “Sanırım günü bir an önce atlatsak iyi olacak.”

Ama gözleri korku doluydu.

Yürürken bana insanların gömülme geleneklerinden bahsediyordu. Sakhui’lerinkinden çok daha karmaşıktı. Şiirler okunuyor, dualar ediliyor ve ölenler için taşlar dikiliyormuş. Biz ölü dişilere tüm bunları yapamayacaktık ama Georgie sorun olmadığını söyledi. Önemli olan düşünmek ve çaba göstermekmiş.

Ben de ona az sayıdaki sa-khui geleneğinden bahsettim. Bazen biri avdan dönmezse bulunacak beden olmazdı. Bazen bedenler leş yiyicilere bırakılır; sadece bıçaklar ve kişisel eşyalar aileye kalırdı. Kederi göstermek için boynuzlar kazınır ve kesilirdi; başın üzerine kar dökülür ve yas tutan kişi kaybına ağlardı. Kabile, ölen kişinin hayatını kutlar ve sonra... yaşam devam ederdi. Ölenler, en güzel derilerle giydirilerek kullanılmayan bir mağaraya götürülürdü, sonra da mağara çökertilirdi; böylece orada sonsuza dek uyuyabilirlerdi. Babam –ve diğer pek çok kişi– *khui* hastalığı yüzünden böyle bir mağarada yatıyordu.

Bunlar kötü zamanlara ait anılardı ve üzerinde gereğinden fazla durmak istemiyordum.

Kızıl yeleli kadının bedenini, bir zamanlar Georgie ile paylaştığım mağaranın yakınlarında bulduk. Yerini hatırlıyordum; üzerini karla örtmüş, daha sonra ona göstereceğim yeri bileyim diye yakındaki kayayı işaretlemiştim. Georgie beni izlerken karı kazdım.

Kızıl yeleyi bulduktan sonra, solgun uzuvların geri kalanını kazıp çıkarmak fazla zaman almadı. Kaskatı donmuş bedeni, bu tür şeyler için getirdiğim büyük kohtsk postuna sardım. Cesedi kollarıma aldım ve eşime baktım.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu; yüzü her zaman-
kinden daha solgundu.

“Yürüyebilirim” dedi bana yaklaşıp. Çok küçük, çok kırılgan görünüyordu.

“Yanımdan ayrılma” dedim ona, söylememe gerek olmasa da. “Burası metlak bölgesi.” Georgie başıyla onayladı. “Daha önce başıma gelenleri unutmadım; mağaralarına düşmüştüm ve beni kurtarmıştın. Yanından ayrılmayacağım.” Eldivenli elini kemerime soktu ve bana tutundu.

Dağa tırmanmayı sürdürdük, Georgie’nin bana ayak uydu-rabilmesi için kasten yavaş yürüyordum. Çok yavaş ilerliyorduk ama sonunda eşimi ve diğer insanları bu dünyaya getiren uçan mağaranın siyah gövdesini gördüm. Georgie onun göğün yükseklerinden geldiğini söylemişti. Şimdiyse üzeri yeni yağmış karla kaplıydı ve temiz havanın içeri girmesini sağlayan yarık dışında dümdüzdü.

Eşime döndüm. “İnsanı nereye koyayım?” Kelimeleri nazikçe söylemeye çalışıyordum çünkü o anda çok hassas olduğunun farkındaydım. Yüz ifadesi mesafeliydi, mağaraya bakan gözleri irileşmişti; orada yaşadığı anlarda kaybolduğunu biliyordum. Onu buraya kaçıranlar hiç nazik davranmamışlardı ve Georgie’me dokunmaya cüret ettikleri için hepsinin canına okumak istiyordum.

Bir an sonra bakışları bana odaklandı ve eli bir kez daha kemerimi sıktı. “Onu burada bırakmamız güvenli olur mu? Onu ve diğerlerini dışarıya gömmek istiyorum.”

“Bunu yapabiliriz.” Ölü dişiye yavaşça karın üzerine bıraktım. “İçeri girmek ister misin yoksa ben mi yapayım?” Tereddüt edince eşime döndüm, içimi koruyucu bir his sarmıştı. “Girmek zorunda değilsin Georgie.”

“Zorundayım.” Başını salladı. “Girmem gerek.”

“Orada görmek isteyeceğin bir şey yok.”

Başını tekrar iki yana sallayıp dudağını ısırıldı. “Hatırlamam lazım ki hiç unutmuyayım Vektal. Bu benim için çok önemli. Lütfen oraya tırmanmama yardım eder misin?” Tepedeki açıklığı işaret ediyordu. Etrafındaki kar, yerini buza bırakmıştı ve kayıp düşebiliyordu.

Israr etmesinden nefret ediyordum... Ama nasıl reddedebilirdim? Fikrini değiştireceğini umarak bir an kaşlarımı çattıysam da Georgie sadece çenesini kaldırıp dosdoğru gözlerimin içine baktı. Eşimi yolundan döndürmek mümkün değildi. Bu onun için önemliydi... Ve benim de buna izin vermem gerekiyordu.

İç çektim ve karın üzerine diz çöktüm. “Sırtıma tırman.”

“Sen gelmiş geçmiş en iyi erkeksin, bunu biliyor musun?” Kollarını boynuma dolamadan önce alnıma bir öpücük kondurdu ve sırtıma yaslandı.

“Eşlerin en hoşgörölüsü benim” diye homurdandım ama hafifçe kıkırdaması kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ayağa kalkmadan önce elini okşadım ve sonra bacaklarını arkadan belime doladım. “Erkeğine tutun bakalım.” O tuhaf, soğuk yüzeyde tutunacak yerler bularak tırmanmaya başladım.

İçeride birikmiş karın üzerine yaptığımız alçak bir atlayışın ardından içerideydik. Kar buraya sürüklenerek yumuşak bir iniş noktası oluşturmuştu ve mağaranın zeminine çarpan çizimelerimden boğuk bir ses çıktı. İçerisi karanlıktı ve hâlâ birçok şey kokuyordu. Dişileri kurtardığımız zaman yaktığımız ateşten çıkan dumanın hafif kokusunu ve burada mecburen kalışlarının neden olduğu o ağır kokuyu alıyordum. Bu küçük, tuhaf mağarada iki elin parmağı kadar gün mahsur kalmışlardı ve onları kabile mağarasına getirdiğimizde ölmek üzereydiler. Mağarayı temiz ve ferah tutmak bir öncelik değildi.

Tekrar diz çöktüm ve Georgie omuzlarımdan kayarak öne adım attı. Pelerinini boynuna sardı, içerinin karanlığına bakarken gözleri kocaman açılmıştı ve parlıyordu. “Hatırladığımdan daha küçük görünüyor” diye fısıldadı. “Daha karanlık.”

Homurdanarak etrafıma bakındım. Mağaranın uzak ucunda, altı dişiyi uyku kapsüllerinden çıkardığımız duvarın yakınında, özenle örtülmüş dişi bedenlerin oluşturduğu tümseği gördüm. Aslında onları gömecektik ama onları kaçıran uzaylıların geri geldiğini fark edince aceleyle kaçmak zorunda kalmıştık. Beklentiyle eşime baktım.

Düşüncelere dalmış, etrafına bakıyordu. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Dudaklarını yaladı. "Burası çok soğuk."

Dışarıdan daha sıcaktı aslında çünkü rüzgâr yoktu ama hiçbir şey söylemedim.

"Onları burada giysisiz bıraktım çünkü yardım bulmaya çıktım. Yiyecekleri yoktu, hiçbir şeyleri yoktu ve ben karda dolaşırken seninle karşılaştım. Onlar soğukta titrerken, biz flört ediyorduk." Sertçe yutkundu sonra yanaklarını sıvazladı. "Yanlarına daha çabuk dönmeye çalışmalıydım. Öyle yapsaydım belki Dominique hâlâ hayatta olurdu."

Buraya kendini suçlasın diye mi gelmiştik? Kelimeler dilimin ucundaydı ama Georgie'm her zamanki gibi davranmıyordu. Sorun çıktığında çözüm öneren ilk kişi o olurdu. Geçmişe takılıp kalmayı sevmezdi. Ama bu yerde ve bu ölü kadınlarda bir şey vardı demek ki bir türlü unutamıyordu. "Sen elinden geleni yaptın. Korumamıyorduk, unuttun mu yoksa?"

"Daha çok çabalayabilirdim." Yutkunarak mağaraya göz gezdirdi. "Senin yanından ayrılıp buraya geri dönebilirdim..."

"Ve metlak'lar da seni midelerine indirirdi. Ya da kar kedileri. Ya da karda donup giderdin."

Ama başını iki yana sallamakla yetindi. Bir süre daha mağaranın içinde dolaşarak kirli duvarlara dokundu ya da uzun uzun yere baktı. Üstü örtülü iki cesedin başında durup o kadar uzun süre sessiz kaldı ki onun için endişelendim. Sonra derin bir nefes alarak bana döndü. "Onları dışarı çıkarabilir miyiz? Buraya gömülmek isteyeceklerini sanmıyorum. Bence... özgür olmak isterler." Son kısımda sesi titremişti. "Gökyüzünün altında uyumak isterler."

Başımla onayladım. “Bunu yapabilirim.”

Ben örtülerin altına saklanmış bedenleri özenle birer birer dışarı taşıırken bir süre konuşmadık. Georgie düşüncelere dalmıştı ama önünde diz çöküp gidebilmemiz için tekrar sırtıma tırmanmasını işaret ettiğimde itiraz etmeden dediğimi yaptı. Bana sıkıca tutunuyordu, tekrar yukarı tırmanıp sert havaya çıktığımızda yüzünü yeleme gömdü. Eşimi karlı zemine kadar taşıdım, sonra inebilmesi için tekrar diz çöktüm ve önümde dikilince de doğruldum.

Üç cesede bakan Georgie’nin yüzünde boş bir ifade belirmişti. “Artık birlikteler.”

“Onları nereye ve ne kadar derine gömmem gerektiğini söyle.” Dağın dibine kadar kazmamı isteseydi, kazacaktım. Gözlerindeki hüznü hafifletecekse ne olsa yapardım.

Eşimin yönlendirmesiyle yakındaki uçurumlardan birinin dibini kazmaya başladım. Kar buza dönüşene dek, kazabildiğim kadar derine indim. Georgie yardım etmeye çalıştı ama ona hırılınca geri çekildi. Eniştimiz karnına yeni düşmüşken onun ağır işler yapmasını istemiyordum. Onun için bunu ben yapabilirdim. Ben çalışırken, o da hayatını kaybetmiş insanların üzerine derileri daha sıkı sarıyor ve bedenlerinin sıkıca örtüldüğünden emin oluyordu. Bir parça kömür alıp kürklerin üzerine garip semboller yazdı; ne yaptığını sorunca da unutulmamaları için her kız hakkında bildiği ne varsa yazdığını söyledi.

Bu iş bittikten sonra kemikten küçük haçlar yaptı ve Maylak’ın ona verdiğini bildiğim boncuklu kayışlarla süsledi.

“Dinlerinin ne olduğunu bilmiyorum ama önemli olan düşündürmektir diye umuyorum” dedi, ben çukurdan çıkıp yanına giderken.

Sonra sıra ölüleri çukurlara yerleştirmeye geldi. Bunu dikkatle yaptım; sanki hepsi yan yana büyük bir kürk yatakta uyuyorlarmış gibi onları düzgünce yatırmamı söyleyen eşimin talimatlarını dinledim. Sonuncu beden yerleştirildiğinde eşime baktım.

Ağlıyordu.

Şoke oldum. Diğer insanlar zaman zaman ağlayıp gözyaşı döküyordu ama benim Georgie’m her zaman becerikliydi, hep bir

çözüm bulmaya çalışırdı. Oysa o anda gözleri ıslak ve parlaktı, dudakları titriyordu.

“Georgie?” diye sordum endişeyle. Kendi gibi davranmıyordu.

Bakışlarını ölümlerden ayırmadan “Artık üstlerini örtebilirsin” diye fısıldadı.

Başımla onayladım ve gözyaşları beni tedirgin etse de dediğini yaptım. Mezarın yanına oturdu ve ben çukuru örterken sessizce ağladı; çukur kapandığında ikimiz de küçük taşlar toplayıp mezarların etrafına dizdik. Georgie her mezarın başına haçları yerleştirdi, sonra da ellerini birbirine kenetleyerek ayakucunda oturdu.

Ben de yanına oturdum. Belli ki birkaç şey söylemesi gerekiyordu. Belki de bu insan gömme töreninin bir parçasıydı.

Georgie yaşlı gözlerle haçlara bakarak derin bir nefes aldı. “Krissy, Peg, Dominique... Özür dilerim. Sizi yüzüstü bıraktığım için çok üzgünüm.”

Ne? Şaşırmuş bir halde eşime döndüm. “Onları nasıl yüzüstü bırakmış olabilirsin?”

Gözlerini kaçırdı. “Benim yüzümden öldüler. Onları güvende tutamadım.”

Anlamayarak başımı iki yana salladım.

“Ben onların lideriydim” dedi sesi titreyerek. “Bizi esir alanlarla savaşmak benim fikrimdi. Bu mücadele tam düşerken serbest kalmamıza yardımcı oldu.” Dudağını ısırdı. “Yardım çağırmaya giden de bendim.”

“Diğer on bir dişi kurtardın Georgie. Liizh’i, Ki-rah’ı ve diğerlerini kurtardın. Gelip beni buldun ve onları kurtarmak için dağa çıkmaya ikna ettin. Kabilemize hayatı geri getirdin. Halkımın erkeklerine birer eş ve gelecek umudu verdin. Geri gidebilseydin farklı bir seçim yapar mıydın?”

Sertçe yutkunarak başını iki yana salladı. “Hayır. Sanırım kendimi bu kadar suçlu hissetmemin bir nedeni de bu.” Georgie bana baktı. “Ben mutluyum. Dünya’yı arkamda bıraktığım ve halkımdan üç kişi öldüğü için kahrolmam gerekirdi ama tek düşünebildiğim sen, bebeğimiz ve gelecek.”

Uzanıp ellerinden birini elime aldım. Artık anlıyordum. Onu gözyaşlarına boğan, vicdan azabıydı; kabileden herhangi biri acı çektiğinde bir şefin duyduğu suçluluk duygusuydu. Kendini bu dışilerden sorumlu hissediyordu. Anlıyordum. "Mutlu olmaman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bazen merak ediyorum."

"Senin mutsuz olmanı isteyeceklerini mi düşünüyorsun? Diğerlerinin iyi ve uzun bir yaşam sürmesini istemezler miydi? Onların özgür olmasını istemezler miydi sence?"

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Her şeyim elimden alındıktan sonra bile bu kadar mutlu olmak bana tuhaf geliyor, anlıyor musun?" Elimi sıkıca tuttu.

"Hayattan keyif almakta yanlış bir şey yok Georgie'm. Hem de hiç. Bence arkadaşların da senin mutlu olmanı isterdi. Sen herkese özgürlük verdin. Bu üçü belki hayatlarını kaybetti ama esir ya da köle olarak ölmediler."

Yeni gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. Başıyla onayladı. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

Boğazından hırıltılı bir kahkaha yükseldi ve elimi o kadar sert sıktı ki gücüne şaşırdım. "Çünkü mutluluktan ağlıyorum. Sanırım hayatıma devam etmeden önce veda etmeye ihtiyacım vardı. Ve artık gömüldüklerine göre, huzur bulacaklarını umuyorum." Georgie elime tutunarak yine mezarlara baktı. "Hepimiz hayatımıza devam etmeliyiz."

Başımınla onayladım. Ayağa kalkmadı ve ben de onun yanında durdum. Georgie burada ne kadar oturmak isterse yanında olacaktım. Sonunda gözyaşları dindi ve elimi tutan eli gevşedi. Bana baktığında yüzünde son günlerdekinden daha az sıkıntılı bir ifade vardı.

"Sanırım iyiyim" dedi bana. "Buna ihtiyacım vardı. Onların da buna ihtiyacı vardı." Mezarları işaret etti. "Artık hepimiz hayatımıza devam edebiliriz."

"Peki şimdi ne yapmak istersin benim tatlı yankım?"

“Mağaramıza geri dönelim mi?” Bana yorgun yorgun gülün-sedi. “Birden üzerime bitkinlik çöktü.”

Sanırım bunun nedeni sorunlarının ağırlığından kurtulmuş olmasıydı. Onları o kadar uzun zamandır sessizce taşımıştı ki üzerinden atınca hafiflemişti ve aynı zamanda yorgunluğu açığa çıkmıştı. Ama böyle söylemedim. Sadece gülümsedim ve karnına dokundum. “Enik yüzünden uykun geliyor. Geceyi geçirmek için avcı mağarasına dönmeye ne dersin?”

Uçan mağaranın o tuhaf, karanlık duvarlarına baktı. “Evet de-rim. Bu cehennem çukurunda bir gece daha geçirmek istemiyo-rum.”

Georgie

Kendimi... özgür hissediyordum.

Avcı mağarasına geri dönerek kendimi bir yığın kürkün üzerine atıp sabah uyandıktan sonra, omuzlarımdaki sorumluluğun ağırlığını hissetmemek garipti. Üç kadının ölümünden duyduğum yoğun suçluluk duygusunu ya da yanlış kararlar verip onların ölümüne yol açtığıma dair içimi kemiren sıkıntıyı hissetmiyordum. Dünya'yı arkamda bırakmanın neden olduğu üzüntüyü de.

Hepsini dağdaki mezarlarda; Krissy, Peg ve Dominique'in nihayet ebedi istirahatlerine çekildikleri yerde bırakmıştım.

Elimden geleni yapmış, kendimi ve kurtarabildiğim kadar kişiyi kurtarmıştım ve artık burada yeni bir hayatımız vardı. Bu kadarı yeterdi. Ölülerimizle birlikte Dünya dahil olmak üzere geçmişimi de gömmüştüm. Bundan böyle eşimle ilerlemekte özgürdüm.

Harikalar harikası eşimle.

Onu düşündüğümü biliyormuşçasına, Vektal'in beni saran kolları sıkılaştı ve beni daha yakına çekti. Kürklerin altında çıplak, sıcacık yatıyorduk ve ben ona sarılmaya doyamıyordum. "Saat daha erken" diye mırıldandı kolumu okşayarak. "Uyumaya devam et."

"Uyuyacağım" diye söz verdim ama uykum açılmıştı. Kafam düşüncelerle doluydu ve kendimi özgür hissediyordum. Günün getirecekleri, ayın getirecekleri, geleceğin getirecekleri konusunda heyecanlıydım.

Ne kadar zaman sonra belli olmaya başlayacağını merak ederek karnımın alt kısmına dokundum. İçindeki bebekle birlikte şişmeden, göğüslerim büyümeden ve her şey değişmeden önce ne kadar zaman geçecekti acaba? Sabah bulantılarını dört gözle beklemem garip miydi? İçimdeki bebeğin varlığına dair bir işaret istiyordum. Geciken bir regliden ya da bir araya geldiğimizde *khu-i'mizin* çıkardığı sesteki değişiklikten daha fazlasını, bir tür kanıt istiyordum.

"Georgie?" Vektal parmaklarını saçlarımda gezdirerek mırıldandı. "İyi misin?"

"Harikayım" diye yanıtladım ve doğrudu da. Yakın zamana kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir yara deşilmiş gibi hissediyordum. Kötü şeyler dışarı atılmıştı ve iyileşmeye başlamak için hazırdım... Aslında şimdiden kendimi gayet iyileşmiş hissediyordum. "Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Ses tonu temkinliydi, benden üzücü ya da sıkıntılı bir şey duymayı bekliyormuş gibi. Bunun için onu suçlamıyordum; ona bala-yı sözü vermiş ama onun yerine bir cenaze töreni düzenlemiştim. Eşime sokulup çenemi göğsüne dayadım ve mağaranın loş ışığında parlayan gözlerine baktım. "Bebeğimizi düşünüyorum. Geleceğimizi. Kabilemizi. Daha bir sürü şeyi."

Sırıttı, gözleri uykulu mavi ışık yarıklarından ibaretti. "Bu düşünceleri beğendim."

"Ben de." Parmaklarımı karnının üzerinde gezdirip yanlarına dokundurdum, böyle yapınca gerilmesine bayılıyordum. Gıdıklanıyordu. "Seninle konuşmak istediklerim de var. Mezarlar hakkında. Diğerlerine ne yaptığımızı söylemeyelim, tamam mı?"

"Bilmek istemeyeceklerini mi düşünüyorsun? Ya da onaylamayacaklarını?"

"Bence onaylarlar" dedim. "Ama aynı zamanda, tıpkı benim planladığım gibi ilerlemelerini, yollarına devam etmelerini istiyorum. Bu konuyu açarsak onlara kayıplarımızı hatırlatmış oluruz gibi geliyor. Biri sorarsa paylaşırız ama sormazlarsa söyleyen ben

olmak istemiyorum. Hepimizin yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyacı var."

"Pekâlâ."

"Soran olursa, kürklerin arasından çıkmadığımız bir balayı geçirdik deriz."

"Yani... hikâye mi uyduracağız?" Bana sırıttı.

Suratımı buruşturdum. Aslında ona sunduğum teklif bu değil miydi? Birlikte uzaklaşacak ve sabahlara kadar tavşanlar gibi sevişecektik. Yaptıklarımız benim için gerekli olsa bile onun açısından hayal kırıklığı yaratmıştı herhalde. "Çok üzgünüm Vektal. Bu senin açısından pek iyi bir gezi olmadı, değil mi?"

"Bu yolculuğa ihtiyacın vardı. Pişman değilim. Gözlerindeki hüznün gitmesine de sevindim." Parmağını yanağımda hafifçe gezdirdikten sonra çeneme yöneldi. "Georgie'min bir sıkıntısı olduğunu biliyordum ve bu sıkıntıyı gidermek için gereken buysa, ben gayet mutluyum."

"Tam da buydu" diye katıldım. Ben de nedense fıkır fıkır hissediyordum. Parmaklarımı yan taraflarında gezdirip onu hafifçe gıdıkladım; gıdıklanınca kıvrınmasına ve kuyruğunu öfkeli bir kedi gibi battaniyeye vurmasına bayılıyordum. "Aslında... hâlâ baş başayız. Henüz geri dönmek zorunda değiliz. Gezimizi hâlâ seksi bir balayı haline getirebiliriz."

Kıkırdadı. "Canın çekmiyorsa önemli değil eşim. Ben beklemekten memnunum." Nazik okşamalarla parmaklarını tekrar yanağımda gezdirdi. "Çiftleşmek için önümüzde koca bir hayat var. Eğer havanda değilsen şimdi yapmak zorunda değiliz."

Canım Vektal. Beni tamamen yanlış anlıyordu. "Havamda olmadığımı da nereden çıkardın acaba?" Karnına bir öpücük kondurdum. Karnı hem kaslarla hem de o sert, koruyucu plakalarla donanmıştı. Daha aşağıya, normalde tüylerin olması gereken yere bir öpücük kondurdum ve sonra daha da inerek vücudunun en sevdiğim yerlerinden birine yöneldim.

Eşim inledi ve eli saçlarımı yakaladı. "Georgie..."

"Şişşt. Balayı eğlencemi bozma." Dilimi mahmuzuna değdir-

dim ve sonra daha da aşağı inerek aletini elimle kavradım. O kadar büyük ve kalındı ki elini etrafına sardığında parmaklarımı tanı olarak buluşmuyordu ama sadece onu kavramak bile beni azdırıyordu. “Bu kadar kalın olmana bayılıyorum.”

“O da senin ağzına bayılıyor.”

Kıkırdadım çünkü bir kıza söylenmeyecek kadar saçma bir laftı ama söyleyen o olunca bir şekilde tatlı geliyordu. Bunu Dünyalı erkekler gibi art niyetli olarak söylemediğini de biliyordum. Beni ve ona dokunmamı gerçekten sevdiği için söylüyordu. Ona ilk kez oral yaptığım ve aklını başından aldığım zaman aklıma geldi. Bunu bana yapmayı çok sevmesine rağmen –ki bu konuda onun başarısını yakalayabilmiş miydim bilemiyordum– daha önce ona yapan kimse olmamıştı ve onu ağzımla her tatmin edişimde sanki gelmiş geçmiş en büyük hazineyi bağışlıyormuşum gibi davranıyordu.

Bu da daha fazlasını yapmak istememe neden oluyordu.

Başını ağzıma alıp dilimi tepesinde hafifçe gezdirdim. Bir an sonra zevk sıvısının tadı damağıma çarptı ve inleyerek başını yaladım. “Benim yakışıklı uzaylım” diye mırıldandım, eşimin uyandırılmasıyla aynı anda göğsümde hafifçe gümbürdemeye başlayan *khui*’min mırıltısının verdiği hisse bayılarak. “Benim ağzım da sana bayılıyor.” Ve onu kökünden ucuna kadar yaladım.

Titreyerek inledi ve ben bu tepkiye kesinlikle bayılıyordum. Tanrım, bu adam... Nasıl hem bu kadar canavar, vahşi ve korkusuz olabiliyor hem de benimle el ele tutuşup beni bir prensesmişim gibi taşıyacak kadar nazik davranabiliyordu? Şansıma inanamıyordum.

Kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi ona göstermek istiyordum. Bu yüzden onu tekrar yalayarak, dilimi aletinin üzerindeki o nefis çıkıntılarda kaydırdım ve sonra başını tekrar ağzıma aldım. Hafifçe emiyordum; nefes nefese kalıp kıvranmaya başladığında ve altımda kıpırdamadan duramaz hâle geldiğinde, ağzımı daha aşağı indirip dibini kavrayan diğer elime ulaşmaya çalıştım. Çok büyük olduğu için mümkün değildi tabii, ama yine de eski bir numara denemeye karar verdim. Ağzımı ve dilimi çalıştırarak yavaş

yavaş aşağı inmeye çalıştım, ta ki küçük dilime değip öğürme refleksimi tetikleyene kadar. Nefes almak için doğruldum ve bunu yaparken çok kötü bir ses çıkardım ama Vektal sanki dünyanın en seksi şeyiymişim gibi inledi, ben de dudaklarımı silerek güldüm. "Tekrar deneyeceğim" diye mırıldandım yeniden öne eğilerek. "Ama benim için çok büyüksün."

Eliyle saçlarımı sıkıca kavrayan eşimden, başka bir acı dolu inilti yükseldi. Başımı aşağı bastırmıyordu ama parmaklarının esneyişinden bunu çok istediğini anlayabiliyordum. Kocaman aletini yalayıp emerken bir yandan da iki parmağımı kullanarak mahmuzuyla oynuyordum. Bana hassas olmadığını söyleyip duruyordu ama onu da aynı şekilde ovuşturduğumda çözöldüğünü biliyordum. Vektal homurdanıyor, onu boğazımın derinliklerine soktukça kalçaları kıpırdıyordu. Onun tepkilerinden ve ağzıma almanın baş döndürücü zevkinden tahrik olarak inledim; duyularım onun kokusuyla, tadıyla, dokunuşuyla dolmuştu.

"Georgie" diye homurdandı kalçalarını tekrar ittirip boğazımın arkasına dokunarak "Durmam gerek..."

Aletinin dibini bir kez daha elimle sıktım ve daha derine sokarken mahmuzunu ovaladım.

Boğazından küçük bir homurtu kaçtı ve boşaldı; boğazımdan aşağıya fışkırdığını hissedebiliyordum, o kadar derindeydi ki tadını bile alamıyordum. Ağzım dolunca yutkunmaya çalışarak başımı kaldırmak zorunda kaldım.

Ağzımın kenarlarını silerek onu yalayıp yuttum ve boşalması bittiğinde öne eğilip dilimle aletini temizledim; her dokunuşta ufak ufak ürpermesine bayılıyordum. İşim bitip yalayacak başka bir şey kalmadığında da onu dillemeye devam ettim çünkü tahrik olmuştum, şehvet dolmuştum ve mahmuzunu bir harikaydı. Vektal ile tanıştığımdan beri, son birkaç haftadır, ömrümde yapmadığım kadar çok seks yapmışım ve doymak bilmiyordum. Onda beni benden alan bir cazibe vardı.

Khui'nin bununla bir ilgisi olduğundan emindim ama *khui* doyduğunda bile ben bir türlü doyamıyordum. Fiziksel olarak

ona kapılmamam mümkün değildi zaten. Zihinsel olarak ise kas gücüyle karışık tatlılığı onu gözümde kedi nanesi kadar cazip kılıyordu. İlişkimizin duygusal tarafına gelince... Hiç bu kadar sevilmemiştim.

Onunlayken hep bir edepsizlik yapasım geliyordu.

Aleti dilimin altında seğirdi, sonra Vektal beni tutup öne çekti ve nefes nefese bir kahkaha attı. "Açgözlü ağzın için bir kez daha sertleşene kadar eşini yalamayı mı düşünüyorsun?"

"Bu hileli bir soru mu? Niyetimin gayet açık olduğunu sanıyordum."

"Eşinin de bir ağzı var" diye mırıldandı beni yukarı çekip kendisi aşağı kayarken. "Ve onu kullanmak istiyor. Gel ve yüzüme otur."

Artık inleyen bendim. Üzerimde sadece uyku tuniğim vardı ve neyse ki altım tamamen çıplaktı. Eşimin hevesli ağzının beklediği yere doğru ilerlemek ve bir bacağıma omuzlarının üzerine atmak için ikna edilmeme gerek yoktu. Kalçamı kavrayarak beni yüzünün üzerinde sabitledi ve sonra eğilip tıpkı benim yaptığım gibi beni yavaş yavaş yalamaya başladı.

Titriyor, inliyordum. Bir elimle boynuzlarından birini kavradım ve o bacak aramla sevişirken kendimi sabitledim. Göğüslerimden birini tuttum, tuniğimin derisi üzerinden meme ucumu okşadım ve o doğru noktaya ulaşınca kendimi diline doğru bastırdım. Arzudan ıslak ve kaygandım; çok geçmeden doyuma yakın bir şekilde kalçalarımı oynatmaya başlamıştım bile. Daha uzun sürmesini istiyordum ama buna dayanabilmemin imkânı yoktu. Çok yoğun bir zevk duyuyordum ve aşırı tahrik olmuştum. Beni yalarken şimdiye kadar tattığı en iyi şeymişim gibi homurtular çıkarmasına bayılıyordum ve onun da bunu sevdiğini biliyordum. Sırf kendi canı çektiği için sayısız defa ağzını bacaklarımın arasına sokup beni uyandırmamış mıydı?

Tanrım, ben gerçekten yaşayan en şanslı kadındım.

Bir parmağını popomun çatalında gezdirip elini bastırınca yine inledim. En olmayacak yerlerimle oynamaya bayılıyordu ve par-

mağını popoma bastırınca kendimi kaybetmişim. Onun emici, haylaz ağzına boşalırken eğilip adını haykırdım.

Tatmin olmuş halde üzerine yığıldığımda boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Kalçalarımı okşuyor, uyluklarımın içini öpüyor ve çoktan boşalmış olmama rağmen dilini üzerimde gezdiriyordu.

“İyi misin eşim?” diye sordu nefes nefese.

“Evet” diye yanıtladım. “Harikayım.” Gerçekten de öyleydim.

“Güzel.”

Bir an sonra Vektal ayağa kalktı ve beni havaya kaldırdı. Sonra kendimi kürklerin içinde sırtüstü yatar, dizlerim göğsüme doğru çekilmiş halde buldum. Üzerimde hareket ediyordu ve sıcak, kalın aletini derinliklerime doğru ittirirken kıkırdadım.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu ayak bileklerimden birini kocaman omzuna doğru kaydırarak. Gözlerinde o sahiplenici, çekici bakışla elini bacağımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

“Şimdiden hazır olduğuna inanamıyorum, hepsi bu.” Ona gülümsedim ve içime derinlemesine girince nefesim kesildi.

“Senin için her zaman hazır olacağım Georgie’m” dedi amansız bir hırıltıyla... Ve sonra bir kez daha beni kendimden geçirdi.

Sonrasında muhteşem, seks dolu bir hafta boyunca dışarıda kaldık. Dağlardaki küçük mağara Vektal’e vaat ettiğim balayımıza ev sahipliği yaptı ve bazı günlerimizi kürklerden bile çıkmadan geçirdik. Tam bir tatil olmuştu ve muhteşem geçmişti. Tembel tembel mağarada takılırken ben onunla Dünya’ya dair anılarımı paylaştım, o da bana bir zamanlar çok daha büyük olan kabilesinde büyürken yaşadıklarını anlattı. Eşim hakkında her zaman öğrenecek yeni bir şeyler vardı ve hayat boyu onu keşfetmeyi dört gözle bekliyordum.

Eninde sonunda geri dönmemiz gerekecekti. Ana mağaraya doğru uzun yürüyüşümüze başlarken biraz hayal kırıklığına uğrayacağımı sanmışım ama şaşırtıcı bir şekilde öyle olmadı. Birlikte

harika, canlandırıcı vakitler geçirmiştik ve kendimi iriyarı uzaylı-
ma eskisinden daha bağlı hissediyordum. Yine de gelecekte ikimi-
zi nelerin beklediği konusunda heyecanlıydım ve kabilemize yeni-
den katılmayı dört gözle bekliyordum. Herkesi tekrar görmek için
sabırsızlanıyordum ve Vektal'in da böyle hissettiğini biliyordum.

Eve döneceğim için heyecanlıydım.

Halkımıza yeniden katılacağım için heyecanlıydım.

Yurt mağaralarına doğru son dönemece girdiğimizde neredey-
se heyecandan dans edecektim.

Adımlarım hızlandıkça Vektal neşeyle gülüyordu. "Artık hızlı
yürümeye başladın demek?"

Bana takılmasının tadını çıkararak ben de güldüm. "Ah, evet. Biz
yokken yankılanan birileri olup olmadığını görmek istiyorum."

Alaycı bir homurtu çıkardı. "Sana söylemiştim eşim, yankı na-
dir görülen bir şeydir."

"Çünkü mağaralarınızda hiç bu kadar çok ateşli, bekâr kadın
olmamıştı" diye karşılık verdim. "Kenelerinizin havada bu kadar
östrojen olmasına hazırlıklı olduğunu sanmam."

"Ös-tro-ne?"

"Kadınsal bir şey" dedim elimi sallayarak. "Kabul ediyorum,
aslında geri döndüğüm için biraz gerginim. Biz yokken kimsenin
dağılmadığından emin olmak istiyorum. Bazıları için endişeleniyor-
um." Aklımda özellikle, kabilenin ağlak kızı Ariana ile her zaman
üzgün ve mesafeli görünen Kira vardı. Bir de tutsakken söyleyecek
çok şeyi olan ama özgürlüğümüze kavuştuktan sonra suskunlaşan
Tiffany. Hepimizin geçmişten getirdiği yükleri vardı elbette. Bu
beklenen bir şeydi. Ama bir arkadaşına ya da ağlayacak bir omuza
ihtiyaç duyan herkesin yanında olmak istiyordum. Vektal'e yaraşır
bir şef eşi olacaktım, hem de olabileceğimin en iyisi.

Mağaraya yaklaşırken tanıdık bir yüz, "Ho" diye seslendi.
Bizi karşılamak için dışarı çıkan büyük mavi adamlardan biriydi.
Haeden'ı çatık kaşlarından tanımıştım. Bize başıyla selam verdi.

"Merhaba" dedi Vektal de. "Nasıl gidiyor?"

Haeden omuz silkti. "Sakin."

"Sakinlik iyidir" dedim ona gülümseyerek. Bana bakmakla yetindi.

Vektal sahiplenici bir tavırla belime sarıldı. "Şu anda patikalar da kimler avlanıyor?"

İki adam hayvan sürüsü izlerini ve kimin mağaranın uzağında kimin yakınlarında olduğunu konuşurken durakladık. Vektal başını sallayarak hepsini dinledi ve sonunda bana baktı. "Yakında ava çıkma sırası bende olacak. Yarın. Ama bu gece, güzel eşimle bir balayları daha yapacağım."

Yüzüm ısındı. "Balayları" sözcüğünü sevişmek yerine kullandığından oldukça emindim ve az önce Haeden'a sevişmeye gideceğimizi söylemişti.

"Balayları mı?" diye sordu Haeden merakla.

"Uzun hikâye" dedim Vektal daha ağzını açmadan. Eşimi elinden tutup içeri sürükledim. "Gidelim tatlım çünkü açlıktan ölüyorum ve ateşte kızaran bir şeylerin nefis kokusunu alıyorum."

Haeden'ın kaşları daha da çok çatıldı. "Hemalo ateşin üzerinde deri boyuyor."

Ha. Tamam, peki, kokusunu aldığım şey oydu herhalde. Bana aklıma kaçırmışım gibi bakmasına şaşmamalıydı. Yanlış hatırlamıyorsam deri boyası sidik, beyin ve diğer bazı iğrenç pisliklerin korkunç bir lapa halinde kaynatılmasıyla yapılıyordu.

Yalanımdan vazgeçmemeye kararlı bir şekilde burun deliğime usulca vurdum. "Hamilelik yüzünden güzel koktuğunu sandım herhalde."

"Ah." Haeden, Vektal'e tuhaf bir bakış attıysa da sonra onun omuzuna vurdu. "Döndüğünüze sevindim şefim."

"Biz de döndüğümüze sevindik" dedi Vektal ve elini sırtıma koyarak beni artık evim olan kocaman mağaraya soktu.

Hava hemen ısındı ve hafif nemli bir hâl aldı. Kalabalık mağaraya göz gezdirip tanıdık sa-khui ve insan yüzler görünce gülümsedim. Ateşin yanında Hemalo yoğun ve çamurumsu bir şey karıştırıyor, Josie de yanında ona yardım ediyordu. Mağaranın ortasında Ariana, eşi Zolaya ile birlikte suyun içindeydi; Nora ise eşi

Dagesh omuzlarını ovarken, çırılçıplak bir şekilde kenarda oturmuş saçlarını sıkıyordu. Kira'nın bir sepet taşıdığını ve arkasından gelen Aehako'yu görmezden gelmek için elinden geleni yaptığını gördüm. Bir köşede de Bek'in koluna asılmış Claire vardı; Bek ona bir şeyler anlatırken kocaman gözlerle şaşkın şaşkın dinliyordu.

Kimse kendini kaybetmemişti. Kimse berbat durumda değildi. Herkes... mutlu görünüyordu.

Çok rahatlamıştım.

"Vay, vay" diye seslendi tanıdık bir ses. "Bakın kedi ne getirmiş."

Vektal, şüphesiz bir tür kar kedisi arayarak hemen arkamıza baktı. Bense sadece güldüm ve Liz'e sarılmak için kollarımı açtım. "Hey, sen!"

O da bana sarıldı ama yüz ifadesi biraz savunmacıydı. Raahosh'un sürgüne gönderilmesi konusunda Vektal'in tarafını tuttuğum için arkadaşlığımız biraz sekteye uğramıştı. Böyle yapmaya mecburdum. Raahosh'un Liz'i hiçbir bedel ödemededen alıp götürmesine izin verseydik işlerin ne kadar korkunç bir hâl alabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Sonra Bek, Claire'i, Aehako da Kira'yı kaçırdı ve her şey kâbusa dönerdi. Burada biz insanlardan farklı bir kültür vardı ve kötü niyetli olmasalar bile, kızlar açısından adil olmazdı.

Bence Liz durumu anlıyordu. Ya da anlamış gibi yapıyordu. Her iki durumda da kesinlikle Raahosh'un tarafındaydı, sanırım ben de bunu anlıyordum. Liz ile kucaklaşıp ayrıldığımızda Raahosh'u kollarını kavuşturmuş, yaralı yüzünde öfkeyle bana ve Vektal'a dik dik bakarken gördüm.

Liz omzuma bir yumruk attı. "Nerelerdeydiniz bakalım korkusuz liderler? Birisi balayına çıktığınızı söyledi ama ben bunun doğru olamayacağını düşündüm."

"Ah! Siz de yeni mi geldiniz?" Saçlarımı yüzümden geriye taradım çünkü mağaradaki nem, buklelerimin tenime yapışmasına neden oluyordu. "Buradan biraz uzaklaşalım diye balayına çıktık aslında. Baş başa kalalım diye."

Gözlerini kısarak üzerime dikti. "Gerçekten mi?"

Liz çok akıllıydı. Bana inanacak mıydı yoksa daha fazlasını mı soracaktı, bilmiyordum. Dağdaki mezarları, kendi kederimin ve kuşkularımın çoğunu da nasıl orada bıraktığımı düşündüm. Vektal'den bu konuyu açmamasını istemiştim ama bunun tek nedeni diğerlerini düşünmem değildi. Geçmişin o kısmını ben de geride bırakmak istiyordum; ölen üç arkadaşımızın kaderini ve mezarlarını kabiledaki herkese tek tek anlatmak zor olacaktı.

"Balayı mı? Nerede?" diye sordu Liz.

"İlk tanıştığımız mağarada" dedi Vektal, elini belime koyup beni kendine çekti. "İyi bir yolculuktu. Hava güzeldi, yanımdaki de öyle." Sonra da köpekdişleri parlayarak bana sırtıttı.

Liz yine kaşlarını çatınca sormasını bekledim. Yankılandıktan sonra neden bu kadar çabuk buradan uzaklaşmak istediğimizi merak etmesini bekledim ama o sadece iç geçirdi. "Artık ben de romantik bir balayı istiyorum."

"Ha?" Raahosh onun yanına doğru ilerledi, bir an için onu hepimizden koparıp kendine saklamak ister gibi görünerek kolunu sıkıca kavradı. "Sırf çiftleşmek için dağlara mı çıkmak istiyorsun? Şu anda bunu yapmıyor muyuz dişi? Senin dediğine sürgün denir."

Liz gözlerini devirdi. "Romantizm anlayışın nerede senin Raahosh? Bu gezinin amacı oynaşmalı zamanlar geçirmek. 'Mağarada çaresiz haldeki Luke'u bulan wampa' oyununu oynayabiliriz ama bu sefer sen beni yiyeceksin." Kaşlarını oyuncu bir tavırla eşine doğru yukarı aşağı oynattı. "Ya da 'Gollum kıymetlisini bulunca' oynayabiliriz. Gerçekten, olasılıklar sınırsız."

Raahosh ona kaşlarını çatmakla yetindi.

Liz iç geçirdi ve bana baktı. "Belli ki önce onu böyle bir fikre ikna etmem gerekiyor."

Raahosh'un dudakları gerildi ve sanki bu bir şekilde benim erkeğimin suçuymuş gibi Vektal'e kötü kötü baktı, sonra da Liz ile birlikte yanımdan uzaklaştı.

Gülümsememi bastırarak arkalarından baktım. Liz'in Raahosh'a aman vermediğini söyleyebilirdim ama sanırım onun saçmalık-

larına tahammül eden ve ona aynı şekilde karşılık veren tek kişi Raahosh'tu. Şaşırtıcı derecede iyi bir eşleşmeydi çünkü Liz kesinlikle biraz iğneleyici ve dediğim dedik bir kızdı.

"Yorgun görünüyorsun eşim" dedi Vektal.

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla ona baktım. Kendimi yorgun hissetmiyordum. Uzun bir yolculuktan elbette, ama ben... Ah! Bana çok iyi bildiğim o hınzır sırtışıyla bakıyordu. "Yarın ava gideceğini söylemiştin, değil mi?"

Başıyla onaylayıp beni öyle sert kendine çekti ki göğüslerim göğsüne yapıştı. "Benim de diğerleri gibi ava çıkmam gerek. Bu benim görevim ama senin ve enişmemizin beni beklediğinizi bilmek dönüşümü iki kat daha tatlı kılacak."

Bu, hayatın alışmak zorunda kalacağım bir yönüydü. Gülümseyerek başımı salladım. "O zamana kadar, bir balayı gecesi için daha vaktin olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Aynen" diye mırıldandı, vaat dolu bakışlarını üzerime odaklayarak.

"Belki de Gollum'u ve onun kıymetlisini oynamalıyız o zaman" dedim. Elinden tutup onu mağaramızın girişine götürürken cilveli cilveli kirpiklerimi kırıştırdım.

"Bana onun ne olduğunu söylediğin sürece, varım."

Kıkırdadım. "Bir sürü ovalama içerdiğini söyleyebilirim."

"En iyi oyunların hepsi içerir."

Sonunda hiç oyun oynamadık. Dikkatim çok kolay dağılıyordu. Mağaramıza vardığımızda Vektal'in ağzı üzerimdeydi ve o -ve kesinlikle büyülü dili- hariç dünyadaki her şey benim için dünyadan silinmişti. Tabii kuyruğunu ve kocaman ellerini de unutnamalıydım. Ve mahmuzunu. Mahmuz her zaman ama her zaman dikkat dağıtıcıydı.

Gerçi her şey harikaydı. Vektal beni o kadar sert boşalttı ki gözümde yıldızlar çaktı. İki kere. Sonra birbirimize sarılıp gece bo-

yunca uyuduk. Soğuk ayaklarımı bacağına dayamama bile itiraz etmedi. Aşkın en büyük kanıtı bu değil de neydi?

Alnıma bir öpücük kondurup yataktan kalktığı sırada uyuyordum ama bu küçük hareketler bile uyanmama yetti. Uyumaya devam ediyormuş gibi yaparak, kirpiklerimin altından onu izledim. Peştamalını ve bıçaklı yeleğini giydi. Ava gittiğini biliyordum; ilk kez ayrı kalacağımız için boğazım düğümleniyordu. Botlarını çekiştirirken uzanıp kuyruğunu yakaladım. "Bana veda öpücüğü vermeden gitmeyeceksin, değil mi?"

Kuyruğunun tüylü ucunu okşarken Vektal homurdandı. Orasının hassas olduğunu biliyordum. Ama dikkatini çekmiştim ve istediğim de buydu. "Aslında sadece erzak almaya ve diğer avcılarla konuşmaya gidiyorum. Geri döneceğim tatlı yankım. Sakın korkma. Eşin, dışisine düzgünce veda etmeden gitmeyecek."

Uuu. Bu vedanın hızlı bir sevişmeyi de içermesini umdum. Ona yataktan gülümsedim. "Tamam. Seni seviyorum. Çabuk dön."

Kürklerin yanında diz çöküp alnımı öptü, sonra başparmağını üzerinde gezdirdi. Alnımın pürüzsüzlüğünden ve boynuzlanmamın olmayışından etkilendiğini biliyordum. "Uyu" dedi. "Gitmeden önce seni uyandırırım."

Başımla onaylayıp o, ana mağaraya doğru yola çıkarken tekrar kürklere sarındım. Gerçi uykuya dalamadım. Zihnim şimdiden yapılması gereken her şeyi gözden geçiriyordu. Maylak'ı ziyaret etmeli ve hamileliğimi kontrol etmesini sağlamalıydım çünkü bu tüm zamanların ilk insan&sa-khui hamileliği idi ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordum. Dikişe başlamam gerekiyordu. Vektal'in bir sürü kürkü vardı ama benim giyecek fazla kıyafetim yoktu. Aslında pek çok şeyi nasıl yapacağımı öğrenmem gerekiyordu. Yankılanmamış adamlardan biriyle takılan Claire'i kontrol etmeliydim. Yankılanmış kızları kontrol edip iyi olduklarından ve ilişkilerinin sorunsuz gittiğinden emin olmalıydım. Yankılanmamış kızları da kontrol etmem gerekiyordu çünkü bir şeyleri kaçırdıklarını düşünsünler istemiyordum.

Gerçekten, yapılacak tonlarca iş vardı ve tek başımayken yatakta kalmak o kadar eğlenceli de değildi. Küçük bir iç çekişle kürkleri üzerimden ittim ve kalktım.

Mağaranın ana bölümüne gittiğimde Megan'ı ateşin yanında buldum. Uzaylıların da birkaçı uyanmıştı. Hayır, kendime hatırlattım. *Uzaylılar bizdik*. Onlar sa-khui'ydi. Megan'dan başka uyanmış insan yoktu; beni görünce yüzü aydınlandı, ben de ona yöneldim. "Günaydın" dedim canlı bir sesle. Ateşin yanındaki fincanlardan birini alıp sıcak çaya daldırdım. Sa-khui'ler fincanları ortak kullanıyordu ve her zaman temiz olmalarına dikkat etseler de ilk başta bunu garipsemiştim çünkü hepsi mikrop kaynayacakmış gibi gelmişti. Gerçi kenelerimiz de bu yüzden yok muydu? Bardağı Megan'a uzattım. "Sen de ister misin?"

Uzanmadan önce tereddüt etti. "Sorun olmayacağına emin misin?"

"Herkes içsin diye var" dedim ona. Öyle olduğunu da biliyordum. Kimse bir fincan çay içtiği için Megan'ın ellerine vurmazdı. Fincanı ona uzattım ve kendim için de bir tane alıp yanına oturdum. "İyi uyudun mu?"

Dudağını ısırp omuz silkti. "Taş zeminde ne kadar uyunabilirse o kadar." Hiç de iyi uyumadığını göstermek istercesine poposunu ovuşturdu.

"Gerçekten mi? Zemini hissetmene şaşırdım. Vektal'in kürkleri abartılı şekilde kalın."

"Ah" dedi sadece. Gülümsemesi zoraki ve mutsuzdu. "Gerçi o şef tabii. Arada fark var."

"Hayır, yok" dedim üstüne basa basa. "Hepimiz burada yaşıyoruz Megan. Bu kabiledaki herkes kadar değerliyiz. Yemek herkes için. İçki herkes için." Kemik kadehimi onunkiyle tokuşturdum. "Eğer susadıysan kendine bir içecek alırsın. Acıkırsan yemek yersin. Geceleri üşürsen de daha fazla battaniye alırsın. Biz *yabancı* değiliz, tamam mı? Burası bizim evimiz. Bunlar bizim insanlarımız."

Bana titrekçe gülümsedi; gözlerinde öyle büyük bir endişe ve güvensizlik vardı ki kalbim sıkıştı. "Sadece kimseyi rahatsız etmek

istemiyorum, anlıyor musun?" Megan dudağını ısırıldı. "Sıkıntı vermek istemiyorum."

Uzaylı gemisinde geçirdiğimiz korkunç zamanlardan bir travma mı kalmıştı yoksa Megan'ın kişiliği mi böyleydi bilmiyordum ama korumak istercesine tek kolumu omuzlarına atıp ona sıkıca sarıldım. Amacımın bu olduğunu da o an fark ettim. Balayımızdan geri dönmek istememiştim elbette... Ama döndüğümüze memnundum. Vektal'in halkına liderlik etmesi ve avlanması gerekiyordu; benim de kızların yanında olmam, onlara kendi yöntemlerimle liderlik etmem gerekiyordu. Ağlayacakları bir omuz olmanın yanı sıra örnek olması gereken kişi bendim.

Megan'ın battaniyeye ihtiyacı varsa, ona battaniye getirecektim.

Fincanımı yere bırakıp ayağa kalktım. "Hadi gel."

"Nereye gidiyoruz?" Kaşlarını hafifçe çatarak fincanını yere bıraktı. "Georgie..."

"Sana fazladan battaniye alacağız" dedim kararlılıkla. "Depoda bir sürü kürk var, üşüyorsan boş yere sıkıntı çekmene gerek yok. Burası artık senin de evin. Herkes gibi battaniye alacaksın."

Bana öyle endişeli bir bakış attı ki onu daha da hararetle savunasım geldi. Zavallı Megan, birileri onun özgüvenini yerle bir etmişti. "Sadece sorun yaratmak istemiyorum..."

"Saçmalama. Eğer biri bunu sorun ederse gelip benimle halledebilir, tamam mı? Kimsenin sana sıkıntı yaşatmasına izin verme. Kürk yapmayı da öğreneceğiz ama o zamana kadar buradaki herkes paylaşmaya fazlasıyla hazır, sözüme güven." Elini tutup sıktım, sonra onu erzak mağarasına götürdüm. Tartışmasına izin vermeyecektim. Herhangi birini "rahatsız" etmektense rahatsız olmayı tercih ederdi ve bu iş böyle yürümeyecekti. Biz bir kabileydik ve bir kabile gibi hareket etmeliydik. Bu benim için de iyi bir hatırlatma olmuştu. Balayı iyi hoştu ama eve dönüp hayatımızın geri kalanına başlamak daha güzeldi.

Şansa bakın ki erzak mağarasına yaklaştığımızda bazı sesler duydum. Kendini tartışmaya kaptırmuş erkek sesleriydi. Megan kolumu sıktı, ben de kimsenin konuşmasını bölmek istemediğim için

duraksadım. Erzaklar herkesin kullanımına açıktı ama mağarada konuşmaları, bunun gizli kalmasını istedikleri izlenimini veriyordu.

“Sorularımız var” dediğini duydum avcılardan birinin. Ses ile yüzü eşleştirmeye çalışarak zihnimdeki kabile sakinleri listesini şöyle bir taradım. Hassen miydi? Cashol muydu?

“Neymiş bu sorular?”

Bu ses ise zevkten kızarmama neden oldu. Bu benim Vektal’imdi. Canımdı. Benim tatlı yankımdı. Yüzümde aptal bir gülümseme belirdi.

“Dişilerden biri, Zennek’in eşinin erkek yiyen olduğunu söyledi” dedi Cashol. “Kadına karşı dikkatli olması için onu uyarmalı mıyız? Sizce gerçekten insan eti yiyor olabilir mi?”

Sesi çok endişeli ve ciddi geliyordu. Yanımda, Megan kahkahalarını bastırmak için yüzünü koluma gömdü.

Orada durup konuşmalarına kulak misafiri olduğumuzu duyurmamız gerektiğini biliyordum ama gerçekten... yanıtı duymak istiyordum. Vektal’imin bunu nasıl idare edeceğini merak ediyordum. Marlene’in yamyam olduğunu düşünüyor olamazdı herhalde? Kendinden emin ve cilveli olduğu kesindi ama... insan eti yemek?

“Saçmalık” dedi Vektal’im. “Onu gerçekten yemiyor. İnsan dişileri erkeklerine bu tür şeyler yapmayı sever. Bu onlar için çok doğal.”

Gözlerimin büyüdüğünü hissedebiliyordum. Megan’ın omuzları sessiz bir kahkahayla sarsılıyordu.

“Neden... bahsediyorsun şefim? Şorşii senin bir yerini mi yedi?” Cashol’un sesi şaşkınlık içindeydi.

Tanrım. “İnsanlar sevgilerini farklı yollarla gösteriyor” dedi Vektal ve sesi hem kendinden emin hem de küçümseyici çıkıyordu. “Ağzına ne koyarsa koysun, bu onunla eşi arasında.”

Ölüyordum. O anda gerçekten ama gerçekten ölüyordum. Megan eliyle kaba bir hareket yapınca ben de kıkırdama krizine girmemeye çalışarak elini ittirdim. Oral seks hakkında mı konuşuyorlardı yani? Zavallı Cashol’un kafası bu konuşma yüzünden daha da karışacaktı.

“Neden bahsettiğini anlamadım” diye itiraf etti Cashol.

“Neden bahsettiğimi sanıyorsun?” diye yanıtladı Vektal ve kararsız bir tonla konuşuyordu, sanırım artık ayrı telden çaldıklarının farkına varmıştı. Zavallı eşim. Gülümsememi engellemek için elimi dudaklarıma götürdüm.

“Ona her ne yapıyorsa Zennek’in hoşuna gidiyor” dedi yeni bir ses. Bu sesi tanıyordum, Aehako’ydu. “Eğer onu eşinden kurtarmak istiyorsan Cashol, başka bir yere baksan iyi olur.”

“Sadece endişeleniyorum” dedi Cashol huysuz bir sesle. “Sizce... bütün dişiler Zennek’in dişisi gibi midir? Ağızlarına oraya ait olmayan garip şeyler mi sokuyorlar?”

“Ne diyor bu be?” dedi Megan ağzını oynatarak.

Elimi sallayıp dinlemeyi sürdürdüm. Artık varlığımızı duyurmalıydım. Çok yakında duyuracaktım. Bu tuhaf sohbetten çok keyif alıyordum.

“Desenize hepimiz çok şanslıyız” dedi Aehako neşeyle.

“Gözüne kestirdiğin bir dişi var mı Cashol?” diye sordu Vektal ciddi ve otoriter bir sesle.

“Meh-gan denen kıza bakmak çok hoş” dedi Cashol. “Ama o çok utangaç. Ona gülümsemeye çalıştığımda gözlerini kaçırıyor. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum.”

Megan eliyle kolumu sıktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Bu bir hoşnutsuzluk bakışı değildi, endişe ve korku bakışıydı. Elimini sakinleştirici bir şekilde onunkinin üzerine koydum. Hazır değilse bir ilişki yaşamak zorunda değildi. Bunu Vektal’ime açıkça söyleyecektim. Megan yeterince zor zamanlar geçirmişti ve kimsenin, hayatını daha da zorlaştırmasına izin vermeyecektim.

“Ona zaman tanı” dedi Vektal.

“Maylak’ın hamile olduğunu görünce ağladı” dedi Cashol ve sesi endişeli geliyordu. “Sanırım yankılanmaktan korkuyor.”

“Hoar-moanlarından olabilir” dedi Vektal, çok bilgiç bir sesle. “Eşim bana böyle şeylerden bahsetmişti. Kadınları ağlatırlarmış.”

“Hoar-moanlar mı?” diye tekrarladı Aehako. “Nedir o? *Khui* gibi dişinin içinde yaşayan bir şey mi?”

"Olabilir" dedi Vektal ve sesi en az onlar kadar şaşkın çıkıyordu.

Vektal diğerlerine PMS'nin kadınların içinde yaşayan bir canavar ya da başka bir çılgınlık olduğunu söylemeye başlamadan önce boğazımı yüksek sesle temizledim. İnsanlar –ve çoğunlukla kadınlar– bu erkekler için son derece gizemliydi. "Merhaba" diye seslendim ve bir adım ilerledim. Megan geri çekilerek kolumu bıraktı ve arkada kaldı. Peşimden gelmedi. Sorun değildi, onun için battaniyeleri ben alacaktım.

Ben erzak mağarasına girerken üç adam doğruldu. Kuyrukla-
nın seğirdiğini gördüm; Aehako bana sırtırken, Cashol rahatsız
olmuş gibiydi. Vektal ise beni oracıkta yemekten başka bir şey iste-
miyormuş gibi hararetli bir bakış attı.

Kimmiş şimdi yamyam? diye düşündüm içimden. "Birisi için faz-
ladan battaniye almaya geldim." Cashol ondan bahsettiğinde nasıl
paniklediğini hatırlayarak Megan'ın adını kasten söylememiştim.
"Acaba seni birkaç dakikalığına çalabilir miyim Vektal? Yola çık-
madan önce?"

"Elbette yankım."

Biz kollanımızı kürklerle doldururken, Aehako ve Cashol da bir
sepet dolusu kemiği karıştırıyordu; artık bir tür proje için artık mı
arıyorlardı yoksa sadece söylediklerimi duymak için oyalanıyor-
lar mıydı, bilinmez. Vektal'e beni takip etmesini işaret edip kucak
dolusu kürkle ana mağaraya geri yollandım ama Megan ortalıkta
yoktu. Saklanmıştı herhalde. Onu sonra bulurdum. Vektal ile pay-
laştığım mağaraya geri döndüm ve kucak dolusu kürkü yatağımı-
zın üzerine koyduk.

"Ne oldu?" diye sordu, dönüp ona bakınca. "Her şey yolunda
mı? Enişemiz iyi mi?" Parlayan mavi gözleri endişe doluydu ve
sanki orada olduğumdan emin olmak istermiş gibi yanıma gelip
parmaklarını çenemde gezdirdi.

Onu mağaraya geri götürmek ve başkalarına cinsel hayatımız-
dan, hormonlarımızdan ya da dile getirildiğinde utanç verici ola-
bilecek diğer milyonlarca şeyden bahsetmemesini tembihlemek ist-
tedim. Ama elini karnımın alt kısmına koyup beni kendine doğru
çekti ve aklımda ne varsa uçtu gitti.

İnsanlar ile sa-khui'ler ve aramızdaki farklar hakkında bitmek bilmeyen sorular sorulacaktı. Vektal'e çiftleşmemiz hakkında sorular soracaklardı. Her şeyi soracaklardı.

Ve... bu hiç önemli değildi. Günlerce görmeyeceğim canım, koruyucu eşim yola çıkmak üzereyken hiç değildi.

Vektal bana tekrar, "Bana ne söylemek istiyordun?" diye sorunca parmak uçlarımda yükseldim ve başını aşağı çekip onu öptüm. "Teşekkür etmek istedim."

Belimdeki elleri sıcacıktı. "Ne için?"

"Balayım için." Ona gülümsedim. Bu muhteşem adamın her yerini ağzıma aldığımı düşünebilirlerdi. Her yerini. Umurumda değildi. Canları istedikleri kadar çenelerini yorabilirlerdi. Onu ne kadar sevdiğimi bileceklerdi. "Bana çabucak döneceksin, değil mi?"

İri elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken heyecanlı bir sesle, "Hiçbir avcı bu kadar hızlı olamaz" diye söz verdi. "Hızlı hareket edeceğim."

Gitmesinin gerekli olduğunu biliyordum; tıpkı insanların çiftleşmemiz hakkında, insanlar hakkında, her şey hakkında tuhaf sorular soracaklarını bildiğim gibi. Bu yeni hayatımın bir parçasıydı ve bunu –ve eşimi– kollarımı açarak kabul edecektim.

Yani... yakında kabul edecektim. Vektal'in yeleşini çekıştirdim ve sonra elimi karnından aşağı kaydırdım. "Sence bu hızlı avcının yola çıkmadan önce eşiyile kürklerin içinde hızlı bir tur atmaya vakti olur mu?"

Vektal'in gözleri parladı. "Senin için mi? Dünyalar kadar vaktim var."

@novaebook

Yazarın Notu

Merhabalar!

Bu ne çılgın bir yolculuktu böyle! Penguin Random House ile *Buz Gezegeni Barbarları*'nın özel bir baskısını hazırladığım için çok heyecanlıyım. Serinin popülerliği arttıkça, benden en çok istenen şeylerden biri de özel bir baskı yapmamdı. Koleksiyoncular için süslü bir baskı yapmam istendi. Nispeten gizli okunabilsin diye kapaklarında yarı çıplak erkeklerin olmadığı kitaplar yapmam istendi. Ayrıca (tuhaf ama) kitapların tamamen iffetli birer versiyonunu yapmam istendi. Herkesin (sadece!) el ele tutuşup gün batımına özlemle baktığı bir buz gezegeni kitabı yazmayı planlamasam da umarım bu özel baskı ihtiyaçlarınızı karşılar.

Buz Gezegeni Barbarları'nın nasıl ortaya çıktığı hakkında biraz bilgi vereyim. 2014'ün sonlarıydı ve uçsuz bucaksız e-kitap diyarına dalabilmek için Ruby Dixon mahlasını kullanmaya başlamıştım. Kayıtsız şartsız yazabilecektim! O noktada motorcu çeteleri üzerine yazıyordum (çünkü neden olmasın?) ve onlardan sıkılmıştım. Bilmem bilir misiniz ama çoğu motosiklet kulübünde iyi insanlar bulunmaz. Aynen! Çılgınca, değil mi? Daha önce yazdığım her şeyden bıkmıştım. Kötü kahramanlardan bıkmıştım. Hep aynı, hep aynı şeylerden bıkmıştım. Beynim yanmıştı. Ama yazmak benim için hem hobi hem de saplantı olduğu için de yazmadan edemiyordum.

Yeni ve taze bir şey yazmaya karar verdim. Alışılmışın dışında bir şey. Sadece kendim için yazacaktım ve dünyadaki herkes

ondan nefret etse de sorun etmeyecektim. Sadece zihnimi mutlu edecek ve sonra... Diğer şeyleri yazmaya geri dönecektim. Başka şeyler hakkında yazmaktan hoşlanmadığımdan değil –hoşlanıyorum– ama bir süredir yazdıklarımı takip edenler, farklı farklı serilere el atmayı sevdiğimi de bilirler. Bunu biraz acılı tavuk kanadı yemeye benzetiyorum. Lezzetli ve güzeldirler, değil mi? Ama bir ay boyunca acılı kanat yerseniz, acılı sos kokusunu aldığınız anda çılgılık atacak hâle gelirsiniz. Bana da aynen öyle oldu. Yazdıklarımda kötü bir şey yoktu ama sadece... Acılı sostu işte.

(Beni bir süredir takip ediyorsanız, berbat benzetmeleri çokook sevdiğimi de bilirsiniz.)

Ben de bir bilimkurgu romanı yazmaya karar verdim. Şahsen bilimkurguyu severim. Hep sevmişimdir. Ben çocukken annem sahifalardan eski bilimkurgu dergileri ve kitapları alırdı. Çoğu o kadar kötü durumda olurdu ki ona bedavadan verilirdi; ama annem ve ben doymak bilmez okurlar olduğumuz için hepsini okurduk. Her türden insanlı uzay macerası vardı. Uzayın uzak köşelerini keşfeden insanlar. Kahramanlık eden insanlar. Bir bölüm boyunca ortaya çıkıp sonra tekrar kaybolan, başını derde sokmuş esas kızı kurtaran adamlar.

Bu konsepti seviyordum ama uygulanmış hallerinden nefret ediyordum.

Bilimkurgu romantizmi de bir süredir biraz düşüşteydi. Hâlâ vardı ama çoğunlukla kenarda köşede kalmış bir türdü. Herkes satmadığını bilirdi. E-kitap camiasında biraz daha niş bir kategoriydi ama orada bile yazarına kamyon dolusu para kazandırmayacağı baştan belliydi. Anca bu tuhaf, eğlenceli, küçük türü gerçekten seviyorsanız kaleme alırdınız. Bu noktaya geldiğimde, sanırım Amazon'da bilimkurgu romanı kategorisinde bulabildiğim her şeyi okumuştum. Bu türde yazan her yazarı tanıyordum ve belki içinde özlemini duyduğum hikâyeyi bulabilirim diye kapaklarında insansı uzaylıların bulunduğu kitaplar arıyordum. Ama... Asla bulamadım. Yazar olmanın laneti bu, bir hikâyenin tam da kafadaki gibi olmasını istersin. Oysa okuduğum bilimkurgu romansla-

rının çoğu aradığım gibi değildi. Kahramanların çoğu kadın kahramana karşı acımasız, hatta düpedüz vahşiydi ve her ne kadar aşk-nefret ilişkilerini sevsem de kendi serim biraz daha tatlı, biraz daha gerilimsiz olsun istiyordum. Ayrıca ikincil karakterlerin çok ama çok büyük bir hayranıyım (en sevdiğim şeylerden biri, popüler serilerde ikincil bir çift görmek ve onların sonsuza dek mutlu olmalarını beklemektir), bu yüzden sağlam bir oyuncu kadrosu oluşturdum. Her türden kader arkadaşı hikâyesine bayıldığım için bu konsepti de kitaba ekledim.

Georgie ve arkadaşlarının mahsur kaldığı gezegenin kesinlikle berbat ve misafirperver olmayan bir yer olmasını istiyordum. Az daha orayı buz gezegeni yapmayacaktım çünkü başta fazla acımasızca gelmişti ama sonra kitabı sadece kendi keyfim için yazdıgımdan... sikerler dedim. Bedenine, kendisine ek güçler veren bir ortakyaşar yerleştirilmiş bir kahraman hakkında yarım kalmış eski bir hikâyem vardı. Güçleri çıkardım ve onun yerine *khui*'ye AŞKIN GÜCÜ'nü verdim. (Yine *fangirl*'lük işte.) "İnsanı çiftleşmeye teşvik eden bir parazitle gerçek aşk mı anlatılırmış?" diye düşünüyor olabilirsiniz ama bu fikir cidden kafama yatmıştı ve sonuçta sırf kendim için yazdığımı düşünüyordum. Esas oğlanı kaba, paleolitik bir tür yaptım ama aynı zamanda esas kızın ne kadar şaşırtıcı olduğunu fark etmesini sağladım. Kıza yetkinlik verdim ve kendi hikâyesinin kahramanı olmasını sağladım. Bolca seks ve aşk koydum; esas oğlanı becerikli ama aynı zamanda halkının korunaklı doğası nedeniyle biraz masum yaptım. Onu ilk görüşte esas kıza âşık ettim ve aklıma gelen tüm eğlenceli klişelerle oynadım. Temel olarak, sevdiğim her şeyi içine kattım ve işim bittiğinde yazdıklarım... Hoşuma gitti.

Ben de kitabımı yayınlamaya karar verdim. Ya olağanüstü bir şekilde başarısız olacağını ya da tuhaf bir paket içinde saçmalık ve cinselliği bir arada görmeyi seven o küçük niş kitleyle buluşacağını düşündüm. Aklıma gelen en saçma başlığı koymaya karar verdim –*Buz Gezegeni Barbarları*– ve nasıl görünmesi gerektiğini düşündüm. O zamanlar uzayda geçen her şey son derece erkek

-okur- merkezli gibiydi. Orada burada, örümcek ağlarıyla kaplı köşelerde gizlenen birkaç bilimkurgu romanı olsa bile, kitap raf- larında rastladığım hemen her şey erkekler için yazılmıştı sanki. Kitapların uygun okuyuculara hitap etmesi için elimden gelen her şeyi yaptım. Kapağına kocaman bir adam koydum. "ScienceFic- tion" yerine "SciFi" kullanmanın, kısaltmanın sadece yabancılar tarafından kullanıldığını düşünen sıkı bilimkurgu (ya da SF) okur- larını uzaklaştıracağını bildiğim için de kitabın türüne SciFi Alien Romance / Uzaylı Romansı dedim. Kapağa "Uzaylı Kucaklaşma- larına Hazır Olun" yazacak kadar ileri gitmedim ama her şey so- nuçta kadın okurların dikkatini çekmek için tasarlandı. O zaman- lar romantizm türünde seriler çok popülerdi, ben de çok eğlenceli bir hikâye anlatma aracı olarak gördüğüm bu formatı seçtim.

Böylece Buz Gezegeni Barbarları'nın ilk bölümünü yayımladım.

Başta pek bir şey olmadı. Motosiklet kulübü okurlarımın "Biraz garip bir yönelim olmuş" dediklerini biliyorum. Ama hikâyeden heyecan duyan okurlar kulağıma çalınmaya başladı. Konsepti sev- mişlerdi ve sonraki bölümlerde neler olacağını merak ediyorlardı. Serinin altıncı (ve son) bölümü çıktığında, daha fazlası için sabır- sızlanan küçük ama büyüyen bir hayran kitlesi oluşmuştu.

O yılın sonlarına doğru ikinci kitabı da seri olarak yayınladım. Üçüncü kitaba sıra geldiğinde, önceden seri formattan memnun olmadıklarını dile getiren okurlarıma kulak verdim ve onu roman boyutunda tek kitap olarak yayımlamaya karar verdim. Ve... Yaz- maya devam ettim. Yarattığım kabileyi sevmiştim; kahramanları, ortamı, yarıllarına konseptini... Hepsini sevmiştim. Yazması çok eğlenceliydi (hâlâ öyle) ve seri devam ettikçe hikâye ile birlikte ta- kipçilerim de büyüdü. *Buz Gezegeni Barbarları* bir yeraltı kültüne dönmüştü ve bir kenarda sessizce ilerlemeye devam etti. Tam uzun- lukta romanlar yazdım. Kısa romanlar yazdım. Aynı soydan gelen uzay gemisi korsanları hakkında bir yan seri yazdım. *Buzdan Yuva* adında başka bir yan seri yazdım.

2021 Mayıs'ına geldiğimizde, *Buz Gezegeni Barbarları'nın* ilk bö- lümünün yayımlanışının üzerinden altı yıl geçmişti. *Buzdan Yuva*

adlı spin-off serisine başlamıştım ve hayranlarımdan, “TikTok’ta kitaplarınızdan bahsedildiğini biliyor muydunuz?” diyen mesajlar almaya başladım. “Harika” diye yorum yapıyordum ve bazen kitaplarımdan şu ya da bu podcast’te bahsedildiğini söylemek için bana e-posta gönderenler oluyordu. Bu tür durumlarda kim benim için ne demiş diye araştırmıyorum çünkü insanların kitaplarım hakkında özgürce konuşabilmeleri gerektiğini düşünüyorum; ayrıca hassas, kendini bulunmaz hint kumaşı sanan bir yazar olarak, kitaplarım hakkında olumsuz eleştiriler görürsem yazmaktan soğurum diye çekiniyorum açıkçası. Bu yüzden böyle şeylere hiç bakmıyorum.

Ama *Buz Gezegeni Barbarları*’nın satışları durup dururken artmaya başladı. Bunun tuhaf ama sevindirici olduğunu düşündüm; popüler küçük niş serim, yeni okuyucular bulmaya devam ediyordu. Sonra satışlar artmakla kalmadı, patladı. Amanın! İnternette bir şekilde gözden kaçırdığım, kitapları uçuran gizli bir tartışma mı olmuştu? Yoksa sadece tesadüf müydü?

Bir gün öğle yemeğinde aileme bu tesadüfü açıklarken annem başını salladı. “Instagram’ında biri TikTok’ta trend olduğunu söylemiş.”

TikTok mu? Kitaplarım yüzünden mi? TikTok hakkında tek bildiğim, insanların saçma sapan şeyler yaptıkları videolar çekip yayınladıkları bir mecra olduğuydu. Ben de bakmak için uygulamayı indirdim ve ne kadar çok izlendiğimi görünce şaşırdım. Hayran sanatı yapanlar vardı. Karakterlerim gibi giyinenler vardı. Kitapçılar, talep çok yüksek olduğu için kitapları sipariş etmekle ilgili TikTok klipleri yayınlıyorlardı.

(Ve saçma sapan bir şey yapan tek kişi yoktu. Hayret!)

O andan itibaren işler çığ gibi büyüdü. Mavi barbarların her yerde bu kadar ilgi görmesi muhteşemdi. Her gün yeni hayranların kitapları alıp sa-khui ve eşlerini keşfetmesi beni çok heyecanlandırıyordu. Özel bir baskı için talep oluştu; ben de bu yüzden içeriği mümkün mertebe heyecan verici olsun istedim. Hikâyelerinin bir parçası olduğunu düşündüğüm “Buz Gezege-

ninde Balayı: Vektal & Georgie” adındaki kısa hikâyeyi ekledim. Ayrıca yeni bir ek son söz ve kimin kim olduğuna dair bir kabile listesi de koydum.

Kitaptaki ilk tecavüz sahnesini de çıkardım. İkincil bir karakterle ilgili olduğu ve birçok kişi bunu üzücü bulduğu için kitapta yeri olmadığına karar verdim. Başta o kısmı, Georgie ve arkadaşlarının ne büyük bir tehlike içinde olduğunu göstermek üzere dahil etmiştim ancak bu kadarının illa gözümüze sokulmasına gerek yoktu. Kitabın geri kalanını olduğu gibi bıraktım. Yazar olarak kitaplarımızla sürekli oynamak istesek de ne zaman bırakacağımızı bilmemiz gerekir.

Umarım buz gezegenine yaptığınız yolculuktan keyif almışsınızdır.

— Ruby Dixon

Buz Gezegeni Barbarları Karakterleri

VEKTAL (Vehk-tall): Sa-khui kabilesinin şefi. *Khui* hastalığından ölen önceki şef Hektar'ın oğlu. Kendini adanmış bir avcı ve lider; silah olarak kılıç ve bola taşır. Georgie'yi bulan kişi ve aralarındaki yankı o kadar güçlü ki Vektal, Georgie kendi *khui*'sini almadan önce onun için yankılandı.

GEORGIE: İnsan kadınların gayri resmi lideri. Aslen Floridalı olan Georgie'nin uzun, altın sarısı bukleleri ve kararlı bir kişiliği var. Vektal'e yankılandıktan sonra hamile kaldı.

Aileler

MAYLAK (May-lak): Az sayıdaki dişi sa-khui'den biri. Kabilenin şifacısı ve Vektal'in eski zevk eşi. Vektal ile ilişkisini sonlandırarak Kashrem'e yankılandı. Bek'in kız kardeşi.

KASHREM (Kaş-rihm): Nazik kabile tabakçısı. Maylak'ın eşi.

ESHA (Eş-ah): İkisinin küçük dişi yavruları.

SEVVAH (Sev-ah): Kabilenin yaşlılarından ve az sayıdaki sa-khui dişisinden biri. Aehako, Rokan ve Sessah'ın annesi ve mağaradaki diğerlerine de anne gibi davranıyor. On beş yıl önce *khui* hastalığı baş gösterdiğinde tüm ailesi yok olmuş.

OSHEN (Ov-şin): Kabileden bir yaşlı ve Sevvah'ın eşi. Bira üreticisi.

SESSAH (Ses-ah): İkisinin en küçük çocukları, genç bir erkek.

KEMLİ (Kemm-lii): Yaşlı bir dişi; Salukh, Pashov, Zennek ve Farli'nin annesi. Kabilenin bitki uzmanı.

BORRAN (Bori-avn): Kemli'nin kendinden çok daha genç eşi ve bir yaşlı.

FARLI (Far-lii): Küçük yaştaki bir dişi sa-khui. Erkek kardeşleri Salukh, Pashov ve Zennek.

ASHA (Ah-şah): Çiftleşmiş dişi sa-khui. Hemalob'ın eşi ama bir süredir onun kürklerinin içinde görülmemiştir. İkisinin eniği doğumdan kısa bir süre sonra ölmüştür.

HEMALO (Hii-mah-lo): Tabakçı ve sessiz biri. Asha ile (mut-suz bir şekilde) eşleşmiştir.

İnsan Dişiler

ARIANA: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. New Jersey'den geliyor ve antropoloji öğrencisiydi. Çok fazla ağlama eğiliminde. Narin bir vücudu ve koyu kahverengi saçları var.

CLAIRE: Kısa saçlı, sessiz, ince bir sarışın. Yeni dünyayı son derece korkutucu buluyor.

HARLOW: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. Kızıl saçları ve çilleri var; mekanik zekâsı yüksek ve problem çözme konusunda mükemmel.

JOSIE: Kaçırılan ilk kadınlardan biri; gemi kazasında bacağını kırdı. Kısa boylu ve sevimli olan Josie aşırı konuşkan, dedikoducu ve biraz da hayalperest. Şarkı söylemeyi sever.

KIRA: Kaçırılan ilk insan kadın olan Kira'ya uzaylılar tarafından kulağına geniş, metal bir çevirmen takılmıştı. Koyu renk gözlü, sessiz ve ciddi bir kız.

LIZ: *Yıldız Savaşları*'nı ve fikirlerini söylemeyi seven, Oklahomalı geveze bir avcı. Raahosh, hayat kurtaran *khui*'sini aldığı anda onu kaçırdı. Gençken şampiyon bir okçuydu.

MARLENE (Mar-lenn): Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. Anadili Fransızca. Sessiz, kendinden emin ve seksapeli yüksek.

MEGAN: Megan yakalandığında erken dönem hamileydi ama uzaylılar hamileliğini sonlandırdı. Uzaylılar tarafından kaçırıldığı zamanlarda neşeli bir mizacı var.

NORA: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. Bir buz gezegenine atıldığı için son derece öfkelenmiş görünen anaç bir kız.

STACY: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. İlk uyandığında ağlıyordu. Yemek yapmayı seviyor ve kaçırılmadan önce bir fırında çalışıyordu.

TIFFANY: Dünya'da bir "çiftçi kız" olan Tiffany, Georgie'nin dönmesini beklerken çok acı çekti. Uzaylılar tarafından kaçırıldığı için travma geçirmişti. Mükemmeliyetçi ve çalışkan.

Eşleşmeyen Avcılar

AEHAKE (Ay-ha-koh): Güleç, cilveli bir avcı. Sevvah ve Oshen'in oğlu; Rokan ve genç Sessah'ın kardeşi. Morali hep iyiymiş gibidir. Haeden ile yakın arkadaş.

BEK (Behk): Genelde asabi ve sevimsiz olduğu düşünülen bir avcı. Maylak'ın kardeşi.

CASHOL (Kaş-ovl): Dikkati çabuk dağılan, biraz sakar bir avcı. Vektal'in kuzeni.

DAGESH (Dah-zzheş; g sesi yutuluyor): Sakin, çalışkan ve sorumluluk sahibi bir avcı.

EREVEN (Er-ah-ven): Sessiz, uyumlu bir avcı.

HAEDEN (Hey-dın): Boş bakışlı, asık suratlı bir avcı olan Haeden aslında yankılanmıştı ama eşi *khui* hastalığından öldü. Ketum biri.

HARREC (Herr-ek): Ailesi olmayan ve kabiledede sürekli şakalar yapıp alay ederek kendine yer bulmuş bir avcı. Biraz sakar.

HASSEN (Hass-in): Tutkulu ve cesur bir avcı olan Hassen, düşünmeden hareket etme eğiliminde.

PASHOV (Pah-šovv): Kemli ve Borran'ın oğlu; Farli, Salukh ve Zennek'in kardeşi. "Sessiz" olarak tanımlanan bir avcı.

RAAHOSH (Rah-hoş): Sessiz ama suratsız bir avcı. Boynuzlarından biri kırık, yüzü de yara bere içinde. Sabırsız ve aceleci; *khu-i'sini* alır almaz Liz'i kaçırdı.

ROKAN (Rov-ken): Sevvah ve Oshen'in oğlu; Aehako ve genç Sessah'ın kardeşi. Çok sık gerçekleşen tuhaf kehanetleriyle tanınan bir avcı.

SALUKH (Sah-lukh): Kemli ve Borran'ın iriyarı oğlu; Farli, Pashov ve Zennek'in erkek kardeşi. Çok güçlü ve yoğun duyguları olan biri.

TAUSHEN (Tov-şin): Yetişkinliğe yeni adım atmış genç bir avcı. Kendini kanıtlamaya hevesli.

WARREK (Var-ek): Yaşlı Eklan'ın oğlu. Uzun, güzel, siyah saçlarıyla çok sessiz ve yumuşak başlı bir avcı. Warrek, genç yavru-
rulara nasıl avlanacaklarını öğretir.

ZENNEK (Zehn-ek): Sessiz ve utangaç bir avcı. Pashov, Salukh ve Farli'nin erkek kardeşi. Borran ve Kemli'nin oğlu.

ZOLAYA (Zoh-lay-ah): Yetenekli bir avcı.

İhtiyarlar

İHTİYAR DRAYAN: Yürümesine yardımcı olması için baston kullanan güleç bir yaşlı.

İHTİYAR DRENOL: Huysuz, antisosyal bir yaşlı.

İHTİYAR EKLAN: Sakin, nazik bir ihtiyar. Warrek'in babası, aynı zamanda Harrec'in yetişmesine de yardım etti.

İHTİYAR VADREN (Vav-dren): Bir ihtiyar.

İHTİYAR VAZA (Vav-zhah): Yalnız bir dul ve avcı. Mümkün olduğunca herkese yardımcı olmaya çalışır. Yeni dişilerle çok ilgilendi.

Ölümler

DOMINIQUE: Kızıl saçlı bir insan dişi. Gemideki uzaylılar tarafından istismar edildiğinde aklını yitirdi. Hoth çakmasına vardığında karların içine koştu ve bilerek dondu.

KRISSY: İnsan bir dişi, kazada öldü.

PEG: İnsan bir dişi, kazada öldü.

@novaebook

BARBAR UZAYLI

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

DİZİSİNİN İKİNCİ KİTABINDAN

On iki insan, kış mevsiminin hiç bitmediği yabancı bir gezegende mahsur kaldı. Ben de onlardan biriydim. Ne mutlu bana. Hayatta kalmak uğruna, bedenlerimizi bu acımasız yerde canlı kalacak şekilde değiştiren bir ortakyaşar edinmek zorundayız. Ben ona “kene” adını taktım. Ve benim kenem pisliğin teki çıktı çünkü aynı zamanda, grubun en iriyarı, en somurtkan uzaylısının eşi olduğumu sanıyor.

@novaebook

Raahosh

Khui'm bir aptaldı.

Öyle olmalıydı. Yoksa neden klanımın kadınlarını görmezden gelip de o kirli, hırpani insanların inine girdiğimiz anda göğsümde oklu hayvan gibi mırlamaya başlasındı ki? Ya da eşim olarak hasta insanların en çelimsizini seçsin?

Bana bilmiş, öfkeli gözlerle bakan ve ona getirdiğim şifalı çor-bayı içmeyi reddeden, ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştığım da ellerimi iten, ona su götürdüğümde kaşlarını çatan bir eş seçmişti.

Khui'min saçmalıklarla dolu olduğu çok açıktı.

Yanımdaki Aehako "Herhangi biri için yankılandın mı?" diye sordu. Bir kürkü seyahat çantasına tıktırıyordu. İnsanları mağaramıza yapacağımız seyahate hazırlıyorduk çünkü bunu kendi başlarına yapamayacak kadar zayıflardı. Vektal her şeyi yanıma almamızı söylemişti. Lekeli, pis ya da işe yaramaz olmaları önemli değilmiş. İnsanların o kadar az eşyası vardı ki sahip oldukları her şeye değer vereceklerinden emindi, bu yüzden yanıma almalıydık. Dişiler için yankılanmış avcılardan ikisi, en yakın avcı mağaralarından kürk almaya gönderildi çünkü insanların ne sert kar havasına çıkabilecek yeterli donanımları ne de onları sıcak tutacak *khui*'leri vardı.

Gerçi bu durum çok geçmeden değişecekti.

Yakınlarda bir sa-kohtsk vardı. Bu büyük yaratıklar çok sayıda *khui* taşırdı ve biz de eti için bir tanesini avlayıp insanların *khui* hastalığından ölmesine engel olacaktık.

Yeni eşimin boş gözlerini ve ne kadar sefil gözüldüğünü düşün­düm. İnsan derilerinin çoğu soluk renkteydi ama benim in­sanını diğerlerinden de soluktu. Bu daha hasta olduğu anlamına geliyordu herhalde. *Khui*'yi ilk alanlardan biri olması konusunda ısrar edecektim.

Aehako sorusunu tekrarladı. "Raahosh? Yankılanıyor musun?"

Yalan söylemeyi sevmiyordum ama bunu kimsenin öğrenme­cini de istemiyordum; eşim bana kızmış gibi öfkeyle bakarken ol­mazdı.

Raahosh çoğundan daha korkunç.

Sözleri bıçak gibiydi. Pürüzsüz, solgun ve zayıf olan oyken na­sıl olur da beni hor görebilirdi? Omuz silktim ve çantamı sırtıma attım. "Önemli değil. *Khui*'ler insanların içine girdiğinde neler ola­cağını göreceğiz."

"Ben yankılanmadım." Aehako'nun canı sıkkın, geniş suratı asıktı. "Mevsimi gelince daha fazla yankılanan olur mu dersin? Belki de mevsiminde değillerdir." Bana umutla baktı.

"İnsan mevsimlerini biliyormuş gibi mi görünüyorum?" diye tersledim. "Çantanı hazırla. İnsanları sa-kohtsk'a yeterince yaklaştı­rarak istiyorsak acele etmeliyiz."

Aehako iç çekip işine döndü. Kendime onun genç olduğunu söyledim. Klamımızdaki en genç avcı bile olabilirdi. Hayal kırık­lığını atlatacak ya da ileride bir insan onun için yankılanabilirdi. Hatta bir sa-khui kadını, belki de henüz doğmamış biri...

Tek bildiğim, ölmekte olan insanlardan biri için yankılandığım­dı ve ölürse tüm umutlarımı ve hayallerimi de beraberinde götü­recekti.